

Teşkilat ve Kadrolar

Cemiyet • Cemaat • Devlet

Arif Altunbaş

Kapak ve iç düzen:
Ahmet Geçer

Baskı:

Matba Sertifika No:

Teşkilat ve Kadrolar

Cemiyet • Cemaat • Devlet

Arif Altunbaş

Başlarken

Günümüzde çoğu sosyal, siyasal, ekonomik ve dini meselelerde bireysel bilinç her ne kadar önemli sayılsa da, hedeflere ulaşabilmek açısından aynı bilinci taşıyan ve bu doğrultuda hareket etmek isteyen insanların birlik olması, örgütlenmesi de o derece önemli ve elzemdir. Böylesi bir süreç, fertlere birlikte hareket etmenin disiplinini aşılacak, bir teşkilat zemini üzerinde hedeflere odaklanmayı kolaylaştıracak, dava bilincinin bireysellikten çıkarak kollektif düzeye taşınmasına izin verecek, fertlerin yalnızlık ve güçsüzlüklerini beraberlik ve kuvvete tahvil edecektir. Bu süreç gözlemlendiğinde, dava mensuplarının tek başına elde edebilecekleri ilerlemeden daha fazla, daha hızlı ve daha isabetli kazanımları bir teşkilat zemini üzerinde elde edebilecekleri kesindir.

İşte bu sebeple, İslamî bir hareketin başarısı ve sürekliliği de, kendi hareket fihri içinde ilkeli bir plan, program, mantık ve stratejik temeller üzerinde teşkilatlanmasıyla gerçekleşir.

Bu teşkilatlarda yöneticilik yapan insanların kılavuz el kitabı niteliğinde olması amacıyla hazırladığım bu eserin, Müslüman genç kuşaklara teşkilat eğitimi alanında ve ders kitabı olarak okutulmasının faydalı olacağı inanç ve kanaatini taşımaktayım. Şahsi görüşüme göre, her teşkilat mensubunun da bu eseri bizzat sindire sindire okuması kendileri için ufuk ve vizyon kazanma noktasında mutlaka faydalı olacaktır.

Takdir etmek gerekir ki, kadrolarını ciddi bir teşkilat eğitiminden geçirmeyen bir hareketin kendi amaç ve hedefleri doğrultusunda verimli ve başarılı olması, sürdürülebilir bir çalışma

yapması mümkün değildir. İyi örgütlenmiş ve kapsamlı bir plan çerçevesinde organize olmuş bir teşkilat olmadan kadroların yetiştirilmesi, buna bağlı olarak da teşkilat içi ve dışı örgütlenme, eğitim ve diğer faaliyetlerin gerçekleştirilmesi mümkün değildir.

Teşkilatlarda ve onların uzantıları olan şubelerde kadro elemanı özelliğini taşıyan bir grubun bulunmasının, hareketin faaliyetleri ve geleceği açısından hayati bir önem arz ettiğini vurgulamak gerekir.

Bunun için; yetişmiş kadroları olmayan dernek, vakıf, parti veya sivil toplum örgütlerine bakmak yeterlidir. Bunlar tabela teşkilatı olmaktan ileriye gidemez, çünkü sadece etiketi ile var olan böyle bir kuruluş ile ciddi faaliyetler, çalışmalar ve faydalı işler gerçekleştirmek mümkün değildir.

Teşkilat kurmanın veya oluşturmanın temel nedeni, daha yola çıkmadan önce kuruluş amaçlarında belirtilen hedefleri gerçekleştirmek üzere belirli bir tertip ve düzen içinde, prensiplere sıkı sıkıya bağlı, kollektif disiplin motivasyonu ile amaca yönelik çalışmayı kuvvetle mümkün kılmasıdır.

Böylece, içinde var olduğu topluma, ülkenin, milletin, ümetin ve insanlığın hayrına yönelik çalışmada teşkilat her zaman güçlü bir araç ve köprü vazifesi görürken, bölücü, ayrıştırıcı bir hizip odağı ve merkezi olmaktan tamamen uzaktır, hatta bölücü ve ayrıştırıcı faaliyetlerin bir çeşit panzehiri fonksiyonunu üstlenmiş durumdadır.

Amaçlarını gerçekleştirmek ve hedeflerine ulaşmak isteyen bir sivil toplum örgütünün teşkilatlanma ve kadrolaşma faaliyetlerine her şeyden önce öncelik vermesi ve bunu gerçekleştirmek için gayret etmesi gerekir. Yoksa teşkilat gösterişten, göz boyamaktan, popülist eylem ve söylemlerden; kendilerini ve diğer insanları oyalamak, kandırmak, onların umut ve hayallerini yılmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

İslamî gayelerle teşkil edilmiş dernek (diğer bir deyişle cemiyet), vakıf, cemaat ve genel olarak da insanlar için hazırlanan

bu kitabın dava adamının yürüyüşü esnasında yol arkadaşı olarak faydalanabileceği bir rehber niteliğinde olması amaçlanmıştır.

Tekraren vurgulamak gerekirse, bu kitabı hazırlamaktaki amacım; İslam'a, Müslümanlara, vatanımıza, milletimize, İslam medeniyet ve kültürüne gönül vermiş tüm sivil toplum teşkilatlarına bir nebze de olsa faydalı bir eser ortaya koymaktır.

Kitaptaki doğru fikir, düşünce ve tespitler Müslümanların ortak malı ve değeridir. Her isteyen onları kendi malı olarak sahiplenebilir. Çünkü "İlim, mü'minin yitik malıdır, nerede görse, onu alır." (1)

Varsa, yanlışlar, noksanlık ve hatalar şahsıma aittir. Bu konuda beni uyaran, bilgilendiren, yanlış ve hataları düzeltmek için bana yardımcı olmak isteyen herkese şimdiden teşekkür ederim. Asıl olan hayra ve iyiliğe vesile, şerre ve kötülüğe engel olmaktır. Gerisi hayatın teferruatıdır.

Allah CC kendisine inananların, kendi yolunda yürüyen ve o yolda mücadele edenlerin yâr ve yardımcısı olsun.

Arif Altunbaş

1 Tirmizi, İlim 19; İbn Mâce, Zühd 17

I. BÖLÜM

GENEL OLARAK TEŞKİLAT VE LİDER

Burada öncelikli olarak temel bazı kavramları hatırlatmakta fayda var: Belirli bir fikri, gayeyi, faaliyeti, organizasyonu, insan gücünü önceden belirlenmiş ilkeler ve kurallar içinde, tespit edilen hedefler doğrultusunda gerçekleştirme hareketine *yönetim*; bu hareketi sevk ve idare edenlere de *yönetici* denir. Yöneticilerden oluşan ekibin adı da yine *yönetimdir*.

Yönetici bazı toplumlarda *reis*, *başkan*, *lider*, *emir* vs. gibi adlar ve unvanlarla anılır.

Cemiyetlere, derneklere, vakıflara, partilere, kısacası belirli bir düzende ve sistemli olarak yönetilen legal veya illegal örgütlenmelere teşkilat denir. Her teşkilatın belirli bir ismi, tüzüğü, başkanı, yönetimi, ona bağlı bulunan bir kitlesi, hiyerarşisi, amacı, hedefi, sistemi ve programı vardır.

Genel bir çerçeveden değerlendirildiğinde de gerçekleştirilmesi planlanan bir iş veya işlerin, ya da faaliyetlerin aksamadan yürütülmesi için yapılan düzenlemelere, oluşturulan kurumsal yapıya, o işlerin en güzel ve sistemli bir şekilde ortaya konması için hazırlanan ilke, prensip ve sistemin tümünü kapsayan organizasyona teşkilat veya hareket denir.

Kısacası teşkilat, kuruluş amaç ve hedeflerinde belirlenen faaliyet ve işleri yerine getirmek üzere oluşturulmuş bir hareket

ve organizasyon bütünüdür; görevi de kuruluş amacında belirlenen, ulaşılması gereken hedefleri bir sistem, kurallar, ölçü ve prensipler dâhilinde gerçekleştirmektir.

Teşkilat ve teşkilatlanma yönetim, sosyoloji, iktisat, işletme, siyaset bilimi, ölçme ve değerlendirme (istatistik), sosyoloji ve psikoloji gibi birçok ilim dalının inceleme ve araştırma alanına girer. Resmi, sivil ve illegal olarak üç kısma ayrılır:

Resmi Teşkilatlar anayasal kurumlardır. Direkt devlete ve hükümete bağlıdırlar, oradan emir alır ve yönetilirler. Emniyet Teşkilatı, Milli İstihbarat, Sivil Savunma, Silahlı Kuvvetler, Çocuk Esirgeme Kurumu, AFAD, Kızılay vs. gibi kurumlar, devletin kurum ve kuruluşları arasında yer alır.

Sivil Teşkilatlar anayasanın güvencesinde olan ve anayasanın kendilerine tanıdığı sınırlar içinde hareket etmek üzere kurulmuş olan legal dernekler, cemiyetler, vakıflar, sendikalar, kooperatifler, partiler gibi sivil toplum örgütleridir.

İllegal teşkilatlar ise; bir ülkedeki kanunların müsaade etmediği, hukuk dışı kurulan yeraltı gizli veya yurt dışı bağlantılı örgütlerdir. Özellikle ırkçı, Marksist-Leninist-sol ve dinî örgütlenmeler başlığı altında birçok ülkelerde ve bölgelerde faaliyet gösterirler.

TEŞKİLATLANMANIN ÖNEMİ

Toplumsal dava ve mücadeleler söz konusu olduğunda şu hususu bilhassa hatırlamalıyız: Başarının ilk basamağı iyi tasarlanmış, planlı bir teşkilatlanma ve kadrolaşmadan geçer. İyi planlanmamış çalışmalar, gayret ve faaliyetler ne kadar iyi niyetli ve samimi olursa olsun, iyi bir teşkilatlanma olmadan mutlaka bir tarafı kör, topal, duygusuz duyarsız ve sağır kalır. Yapılan ve amaçlanan işler ağır aksak gider veya sürdürülemez.

Fizikî ve teknik şartları zayıf, ancak iyi teşkilatlanmış düzenli bir ordu; asker sayısı, silah, cephane ve ekipmanı kendisinden kat kat fazla ve güçlü ama örgütlenmemiş bir orduyu kolaylıkla

mağlup edebilir. İşte, teşkilat ve teşkilatlanmanın gücü ve rolü burada çok belirgindir. Gerek Antik Mısır, Yunan, Çin, Hint ve Roma medeniyetlerinde, gerekse Hz. Peygamber döneminde ve daha sonraki Emevîler, Abbasiler, Endülüs, Gazneliler, Timuriler, Selçuklular, Osmanlılar döneminde yaşayan yâhut da günümüzde var olan milletlerin ve orduların askeri, siyasi, ekonomik başarılarının ana dinamiği iyi yetişmiş, teşkilatlanmış kadrolar ve onların mükemmel örgütlenmeleridir.

O halde sonuç olarak, bir dernek, vakıf, cemaat ve topluluk ne kadar iyi organize olursa, başarı imkân ve fırsatı da o derece artar. Yani iyi bir organizasyon modeli ve bu modele uygun kadrolara sahip olmak, başarının sırrıdır, demek gayet yerinde bir tespittir. Çünkü teşkilatlanma ve teşkilatçılık yerinde ve zamanında bilinçli ve sistemli bir şekilde yürütülürse, dünyada başarılacak hiçbir iş yoktur.

Dikkat edilmesi gereken temel nokta şudur: Bir teşkilatın başarısının ana dinamiği iyi yetişmiş yöneticilere sahip olmasına, organizasyonun isabetli ve makul bir çerçeve içinde düzenlenmesine, teşkilatlanma prensip ve kurallarının, plan ve programlarının hassasiyetle uygulanmasına bağlıdır ki, bunlar da teşkilatın örgütlenme gücü ile doğrudan ilintilidir.

TEŞKİLATLANMADA DİKKAT EDİLECEK HUSUSLAR

Yukarıdaki genel değerlendirmelerden de anlaşılacağı üzere, teşkilat ortak bir gaye etrafında toplanan, belli bir çalışma düzeyine sahip, kendi dinamiklerini ve gücünü harekete geçirip yönetebilen toplumsal hareketlerdir ve en tepedeki unsurlardan en alt basamaktakilere kadar itaat ve disiplin prensipleri temelinde; başkan, yönetim, kadrolar, üyeler, taraftar ve sempatizanlardan oluşan bir yapıya sahiptir.

Bir fikrin, idealin, amacın gerçekleştirilebilmesi amacıyla teşekkül ettirilen, organize olan insanlar topluluğu olarak teşkilat, piramidin aşağısından yukarıya doğru yapılır. Teşkilatlanma modeli; amaç ve prensipleri doğrultusunda istişare, itaat,

disiplin, emir-komuta gibi zincirle birbirine bağlıdır ve bir vücudun azaları gibi hareket eder.

Teşkilatlanma olgusunu merkezden muhite doğru açılan bir yelpaze gibi düşünürsek; eğitim, kadrolaşma çalışması, disiplin, ahlâk, kültür ve gelenek teşkilatın olmazsa olmaz unsurlarındandır. Teşkilatlanma, planlanmış işleri organize olmuş bir şekilde, birlikte omuzlamak için en uygun vasıtaadır. Bu sayede amaca/hedefe en kısa zamanda ulaşmak ve onları toplumun tüm kılcal damarlarına nüfuz edecek biçimde yaygınlaştırmak mümkün olur. Bütün bu süreç ise, ancak teşkilat içi ve dışında gerçekleştirilen isabetli faaliyetlerle gerçekleşir.

Merkez ve taşra teşkilatları bir vücudun azaları gibi aynı be-yinden emir alarak hareket etmelidir. Bunun için;

- a- Amaç ve hedeflerin iyi tespit edilmesi
- b- Eğitilmiş, ehliyet ve liyakat sahibi kadrolar ve üyelere sahip olunması
- c- Prensipelere bağlı kalarak disiplinli hareket etmek
- d- Planlı ve programlı olmak
- e- Örgütlü ve eşgüdümlü çalışma mantığına sahip olmak
- f- Müesseseseleşen bir teşkilata sahip olmak
- g- Samimi, birbirine güvenen-dayanan fertlerle bir çalışma temposu oluşturmak
- h- Herkesi kucaklayan ve kuşatan insan odaklı bir tutum ortaya koymak
- i- İslam-dışı fikir, düşünce ve akımlara mesafeli durmak
- j- Sivri, keskin ve itici değil, vasat ve olgun bir yol izlemek
- k- Tabana yayılmış, kendi üye ve mensuplarından güç alan, kendi kendine yeten bir teşkilat olmak

1- Her türlü baskı, teröre, emperyalizme ve sömürüye karşı olmak gerekir.

TEŞKİLATLANMANIN HEDEFİ

Bütün bu çabaların odağında tek bir motivasyon vardır: Hedefe ulaşmak... Yani ortaya konan bütün gayret, hedefe ulaşmak bilinciyle gerçekleştirilir. Teşkilatlanmada asıl hedefi tanımlamak gerekirse; ideal olarak benimsenen, sahiplenilen niyet ve amaçları gelecek nesillere doğru ve eksiksiz bir şekilde aktarmak, toplumu insanlık âlemine faydalı bireyler haline getirmektedir.

Teşkilatın kendi potansiyelini ve ulaşabildiği insanları faaliyetlere ortak etmek, amaç ve hedefler doğrultusunda onları eğitmek, bilgilendirilmek, yetiştirmek, bir hedefe yöneltip yönlendirilmek, teşkilatın asıl görevidir.

Burada bazı kavramların daha iyi anlaşılmasını sağlamak amacıyla onların kısa tanımlarını vermek yerinde olacaktır:

Teşkilatlanma: Teşkilatın amaç ve gayelerini gerçekleştirmek için her alanda ve her branşta yapılan örgütlenmelerin tamamını içerir.

Amaç: Kendi İslamî, insanî ve medeniyet değerlerimiz ve kültürümüzle yoğrulan kaliteli, seviyeli, bilinçli, eğitilmiş insanlar yetiştirmek, vatana ve millete faydalı olmak.

Gaye: Teşkilatın amaçları doğrultusunda insanı ve toplumu bütün alanlarda ruh ve beden olarak yetiştirmek, ortak çalışmalara iştirak etmesini sağlamak, birlikte çalışmanın ve başarmanın gayreti içinde olmak.

Hedef: İslam medeniyetinin temel akide, ahlâk, hayat tarzı, insan ilişkileri, kültür ve değerlerini öğrenmek, öğretmek, yaşamak ve bunları insanlığa ulaştırmak. Onları topluma kazandırmak, öğrenmek, öğretmek, yaşamak ve yaşatmaya çalışmak yolunda gayret etmek.

Strateji: Çağın bütün araç ve gereçlerini en iyi ve verimli bir şekilde kullanarak yeni Türkiye'nin inşa ve ihyası yolunda genç ve dinamik kadrolar/elemanlar yetiştirmek. Dış güçler ve İslam düşmanlarının emperyalist ve sömürgeci emellerine karşı insanımızı uyarmak, uyandırmak, canlı ve diri tutmak. Yetişen kadroları ve yapılan çalışmaları ülkemizin ve milletimizin hizmetine sunarak Türkiye'yi lider, model ve modern bir ülke haline getirmek; insanımızın İslam âlemine ve insanlığa örnek ve model bir millet olmasına katkıda bulunmak.

Örgütlenme: İslamî bir hareketin kurulması, mayalanması, gelişip örgütlenmesi; içeriden dışarıya doğru büyüyen bir yapılanma gerektirir. Bu, merkezden çevreye doğru yayılan, genişleyen ve gelişen çekirdek kadrolar yoluyla mümkün olacaktır. Derme çatma, aralarında uyum bulunmayan insan/topluluklarla ciddi, tutarlı, güvenilir ve başarılı bir teşkilat kurmak mümkün değildir.

Yumurta kendi içinden kırılırsa bu canlı bir hayatı beraberinde getiren doğumdur. Dışarıdan kırılan bir yumurta içerideki canlı hayata dönük haricî bir müdahaledir ve ölüme sebebiyet veren bir neticeyle karşılaşılabilir.

İslamî bir teşkilatlanma ve teşkilat anlayışında Müslüman bir neslin inşa ve ihyasında insanların içeriden dışarıya doğru eğitilip yetiştirilmesi, büyütülüp geliştirilmesi, zamanı ve mekânı kuşatması asıl hedef olmalıdır. Bunun neticesi kutlu bir doğum, diri ve hareketli bir hayat ve topyekûn bir diriliş hareketi olarak ürün verecektir.

MERKEZİ TEŞKİLATLANMA

Merkezi teşkilatlanma bir fikrin/hareketin çekirdek kavramıdır. Bir amaca ulaşmak için belirli ilke ve gayeler etrafında bir araya gelen grup veya grupların hedefe dönük bir şekilde sevk ve idaresine, eğitilip organize edilmesine, disiplin içinde kadrolaşmasına, bir merkezden yönetilmesine bağlıdır. Söz konusu nitelikleri taşıyan yönetim altında örgütlenmeye “merkezi

teşkilatlanma” denir.

Merkezi teşkilatlanma işlerin bir düzen, hiyerarşi ve disiplin içinde yönetilip organize edildiği teşkilatlanma piramidindeki en üst emir-komuta makamıdır ve teşkilatın en etkin ve en yetkili organıdır.

Bu noktada, merkezi teşkilatlanmanın bütün bir hareket açısından önemini bilhassa vurgulamak gerekir. Merkezi teşkilatlanma temel prensiplerine ne kadar bağlı, disiplinli, güçlü ve sistemli olursa, teşkilatın bölge, şube, temsilcilikleri ve onların altındaki bağlı organizasyon ve kuruluşlar da yapısal olarak o derece sağlam ve tutarlı olur.

Hareketin selameti ve düzgün bir işleyiş açısından teşkilatlanmanın önemini anlamak için insan vücudu yapılanmasını örnek verebiliriz. Teşkilat bünyesinde bir araya gelmiş insanlar, teşkilatın gövdesini oluşturur. Temsilcilikler el ve ayaklarını; bölge ve şubeler göz, kulak, dil gibi duyu organlarını; teşkilat merkezi ise bu gövdenin düşünce ve beyin unsurunu oluşturur.

Herkes bilir ki, sağlam kafa sağlam vücutta bulunur. Teşkilat için de böyledir: Merkezi teşkilatın doğru stratejilerle oluşturulması, sağlam bir teşkilat ruhu için en hayati faktördür. Bu da teşkilatın ve teşkilatlanmanın kuruluşundan itibaren doğru, sağlam idealler, kadrolar ve temeller üzerine kurulmasıyla mümkün olur.

Bir kurum veya kuruluşu yasa ve kurallara uygun olarak yönetmek, yönlendirmek, onun adeta bir saat gibi düzgün işlemini sağlamak yöneticinin görevidir.

Teşkilatın oluşturulması ve işlemesiyle ilgili böyle bir tabloya ulaşıldığında hareketle ilgili beklentiler gerçekleşir ve planlanan verimi elde etmek mümkün olur. Kısaca, ilgili ve ciddi bir yönetim anlayışı dağınıklığın, başıbozukluğun karşısındadır. Çünkü yönetim prensipleri ve yönetici ahlâkı, beraberlik içinde hedeflere ulaşmak için çalışmayı, disiplinli olmayı emreder.

Peygamberimiz (sav), “Üç kişi yolculuğa çıkarlarsa, aralarından birini başkan seçsinler!”⁽²⁾ buyurarak bölük bölük, parça parça olmaya, kendi başına hareket etmeye karşı; birlik ve beraberlik içinde, bir yumruk gibi hareket etmeyi tavsiye ve emreder. Çünkü her Müslüman diğer Müslüman kardeşinden sorumludur.

İslamî anlayış, ahlâk ve düşüncede toplumsal birlik ve âhenk çok önemlidir, bu sebeple bir Müslümanın başarısı veya başarısızlığı tüm Müslüman kardeşlerini bağlar. Nerede olursa olsun Müslümanların belirli bir üst çatı, yönetim, organizasyon, birlik ve beraberlik içinde olması ve hareket etmesi İslam’ın emridir.

LİDERLİK

Bir cemaatin, toplumun, hareketin, partinin veya milletin en üst düzeydeki yönetiminde yöneticilik yapmakla görevli insana lider denir.

Görevi, hareketi ve çalışmaları yönetmek, yönlendirmek, etrafındakileri ve liderlik yaptığı toplumu idealleri doğrultusunda emin adımlarla hedefe yönlendirmektir. Bütün bu faaliyetlerle topluma veya organizasyona fayda sağlamak, liderin temel amacıdır.

Peygamberimizin (sav) buyurduğu ve işaret ettiği gibi, Müslümanların yaptıkları ve yapacakları işlerde kendi aralarından ehliyet ve liyakat sahibi, yetkin ve uygun birisini lider seçmeleri gerekir.

Bu konudaki en iyi uygulamayı, İslam tarihinde bulabiliriz. Peygamberimizin vefatından sonra dört halifenin seçim usulü ve şekli, tüm İslam ümmetine örnek teşkil etmiştir. “İyi bir lider olmadan iyi bir yönetim olmaz”⁽³⁾. İyi bir liderden kasıt, liderlik konusundaki bilgi, beceri, tecrübeye ek olarak doğuştan gelen adalet, vicdan, şefkat, kuşatıcı ve koruyucu olmak gibi güzel kişilik özelliklerine sahip kişidir.

2 Ebu Davud, Cihat 80

3 Ebu Nasır Muhammed İbn el- Farah el Farabi

İmam-ı Gazali, Selçuklu Sultanı Alparslan'ın babası Sultan Sencer'e hitaben yazdığı eserden söz eder. "Yöneticiye Altın Öğütler" adlı eserde, Sultan Alparslan, gerçek mülk sahibinin Allah (cc) olduğunu ifade ederek, "Yönetici yaptığı her işi Allah rızasına göre yapmalı ve işlerini ona göre şekillendirmelidir." der.

İyi bir lider, hareketin prensiplerini/hedeflerini iyi bilen ve çalışmalarında onlara bağlılık gösteren, dürüst ve samimi insanlar arasından çıkar. Bu özellikteki bir lider, çevresinden gelen bildirim, eleştiri ve reaksiyonları en iyi bir şekilde değerlendirebilme kabiliyetine sahiptir. Ekibinin enerjisini işin içine katmak onun için önemlidir. Onun için istişareye önem verir, önünde yürüdüğü topluma güvenir ve onlara da güven aşılar.

İmamı Gazali liderde aranması gereken şartları şöyle sıralar: "Tevazu sahibi olup kibirden uzak durmak, kanaatkâr olmak, ilim sahibi olmak, dinine bağlı olmak, merhametli ve adil olmak, ümmetine örnek olacak davranışlar sergilemek, makam hırsından uzak olmak."

Ebu'n-Necip Sühreverdi ise, Sultan Selahaddin Eyyubi'ye takdim ettiği, "Yöneticilerin Yöneticisi" adlı eserinde liderin özelliklerini; "Adaletli olmak, akıllı olmak, cesur olmak, cömert olmak, yumuşak huylu olmak, vefalı olmak, doğru olmak, şefkat ve merhamet sahibi olmak, sabırlı olmak, affedici olmak, şükredici olmak, yavaş hareket edici olmak, bilgili olmak, namuslu olmak, vakar sahibi olmak topluma önderlik etmek ve ön planda olmak." şeklinde sıralamaktadır.

Bir liderde olmaması gereken kötü özellikler de hareket ve teşkilatlar için önemlidir. Onları ise şöyle sıralar: "Zulüm, bilgisizlik, cimrilik, israf, sözünde durmamak, yalancılık, gıybet, hiddet, kendini beğenmek, büyüklenmek, haset, acelecilik, şakacılık, gülmek, ahdi bozmak."

Ebü'l-Hasani'l-Maverdî, El-Ahkâmsa-Sultaniye adlı kitabında, liderin özellikleri hususunda fikirlerini beyan eder ve dev-

let yöneticiliğini gerçekleştiren liderlere yönelik birçok tavsiyelerde bulunur. Özetleyecek olursak, “Hem siyasi ve idari işlerin yürütülmesi hem de İslam toplumunun her türlü ihtiyaçlarının giderilmesi ve bu hükümlerin yürütülmesi için İslam Devletinin temel kurumu “Hilafet” tir. İmamet ismi verilen hilafet, din ve dünyaya ait işlerin yürütülmesi için elzemdir. Nübüvvetten, yani Nebi'nin (Peygamberin) vefatından sonra, ümmeti içinde ihdas edilmiş bir kurumdur. Allah'ın (c.c): “Ey iman edenler! Allah'a (c.c) itaat edin, Peygamber'e (s.a.v) ve sizden olan emir sahiplerine de itaat edin.”⁽⁴⁾ diye buyurması buna delildir.

Müslümanlar için, halifelere ve “Sizden olan emir sahipleri” tabirinde ifade edilen diğer yöneticilere itaat etmek farzdır. İmam-ı Maverdî halifede veya liderde bulunması gereken vasıfları “Liderin adil olması, ilim sahibi olması, cesur olması, sağlıklı olması” şeklinde ifade eder. “Sen, beraberindeki tevbe edenlerle birlikte emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Aşırı gitmeyin, doğrusu Allah yaptıklarınızı görür.”⁽⁵⁾

İslam'da liderlik büyük yükümlülükler ve mesuliyet altına girmek anlamına gelir. “Siz memuriyet alma hususunda pek istekli davranacaksınız. Hâlbuki elde etmek için çırpındığınız o vazife, kıyamet gününde bir pişmanlık sebebi olacaktır.”⁽⁶⁾

Adaletle, ilimle, zulmetmeden, Allah'ın emir ve yasaklarına uygun bir şekilde insanları yönetmek, İslamî yönetim tarzının en önde gelen şartlarındandır. Hazreti Ömer'in “Dicle'nin kenarında bir kurt bir koyunu kapsa, onu adl-i İlahî yarın Ömer'den sorar.” ifadesi, yönetimde hakkaniyetli olmanın, herkese adaletli davranmanın ve ebedi alemde hesap vermeyi hatırd tutarak sorumluluk sahibi olmanın önemini ifade eder.

LİDERİN VASIFLARI

4 Nisa, 59

5 Hüd Suresi 112

6 Buhari, Ahkâm 7; Nesâî, Bey'at 39, Kudât 5

“Allah’ın rahmeti sayesinde sen onlara karşı yumuşak davrandın. Eğer kaba, katı yürekli olsaydın, onlar senin etrafından dağılıp giderlerdi. Artık sen onları affet. Onlar için Allah’tan bağışlama dile. İş konusunda onlarla müşavere et. Bir kere de karar verip azmettin mi, artık Allah’a tevekkül et (ona dayanıp güven). Şüphesiz Allah, tevekkül edenleri sever.”⁽⁷⁾

Lider

Yukarıda zikredilen ayet doğrultusunda liderin taşıması gereken özellikleri şöyle sıralayabiliriz:

a-Ehliyet ve liyakat sahibidir

Adalet, akıl, ahlâk, emniyet, sağlık, ileri görüşlülük bakımından liderlik yapabilecek karakter ve niteliklere sahip olmalıdır.

b-Lider yol gösterici ve çözüm odaklıdır

Sorunların halledilmesi yönünde çözüme odaklı çalışır.

c- Kucaklayıcı ve kuşatıcıdır

Birlikte hareket ettiği kadrolar ve taraftarlarla, cemaat ve toplumla içli dışlı, onların istek ve taleplerine kulak veren, teşkilatın amaç ve idealleri istikametinde güven veren kişiliğe sahiptir.

Bencil, kendini beğenmiş, başkalarına tepeden bakan, ki-birli, olaylara ve hadiselerle ben merkezli değil, etrafındaki insanların fikir ve düşüncelerini alan, onlara saygı gösteren, önem veren, ekip çalışması yapan kişidir.

d- Emanete ihanet etmez

Millete hizmet emanetini yüklenerek, o emaneti en iyi bir şekilde yöneten, onu en iyi merhalelere taşımak için canla başla çalışan ve didinen fedakâr insandır.

e- Mücadelecidir

Bütün olumsuz şartlara, adaletsizliklere, haksız ve hukuksuzluklara, güç sarhoşluklarına ve güç zehirlenmesine maruz kalanlara karşı, sabırla, cesaretle, umutla mücadelesini sürdür-

mek liderin önemli özelliklerindedir. Liderlik, sorumluluklarını yerine getirme ve o yolda mücadele etme açısından ateşten bir gömlektir. O gömleği taşımak büyük bir sorumluluk ve fedakârlık gerektirir.

Lider olmak herkesin karakteri ve yapısına uygun değildir. Ancak, mücadelecî bir mizaca sahip olanlar lider olabilir ve lider kalabilirler.

f- Açık sözlü, mert ve cesurdur

Kapalı kapılar ardında teşkilatı ve insanları yönetip yönlendirmeye çalışan, gri yönleri ağır basan, şeffaf olmayan bir insan değildir. Açık sözlüdür, konuşmaları nettir. Sözü eğip bükmez. Fikirlerini/maksadını açık, net ve anlaşılacak bir üslup ve dille ifade eder. Sesli düşünür. Çevresindekilerin düşüncelerini dinler ve onların söyledikleri kendi fikir ve düşüncelerine uymasa da onlara saygı gösterir. Hata ve eksik yapınca hatadan dönmesini ve özür dilemesini bilir.

Sadece Allahtan korkar. Hayır denecek yerde korkusuzca “Hayır!”, evet denilecek yerde yüreklice “Evet!” diyebilecek cesarete sahiptir. Doğruları/yanlışı vicdanî bir muhasebeye göre ortaya koyar. Başkalarının çeşitli hesaplarla göstereceği tepkilerden çekinmez. Dosdoğru ölçülere uygun kararlar karşısında kimin ne söyleyeceği ya da nasıl eleştirilerde bulunacağı onu kaygı ve ikileme düşürmez, şüphe ve tereddütlere sevk etmez. Doğru veya yanlış bildiğini uygun bir usul ve üslup ile muhataplarına söylemekten çekinmez.

Ne dediği anlaşılmayan kişiden iyi bir lider olmaz. Sürekli kaypak ve insanların anlamayacağı bir dil ve üslupla konuşarak insanları oyalamak, hakikatleri gizlemek, karartmak, toplumu uyutmak, uyuşturmak, avutmak ve kandırmak için fırıldaklar çevirmez. Bizans ayak oyunlarını karakter haline getirmez. Kıscası lider, İslamî şahsiyet sahibi dürüst bir kişidir.

Dikkat etmek gerekir: En önemli bir meselede ortalıkta görünmeyen bir insandan aydınlığın mücadelesini vermesi bekle-

nemez. Korkaklığa teslim olmuş mahkûmdan, özgürlük savaşçısı çıkmaz. Lider, karanlığa ve kararsızlığa başkaldırandır.

Cesaret insanı özgürlüğe ve bağımsızlığa, korkaklık ise köleliğe ve teslimiyete mahkûm eder. Zorluklar veya düşmanlarla mücadele etmek için onlarla edepli ve yiğitçe karşı karşıya gelmek gerekir. Bunları göze alabilenler mesuliyetinin bilincinde olan cesur yürekli liderlerdir.

g- İslamî ahlâk ve davranış sahibidir

Şu hususu hiç unutmamalıyız: İnsanı lider yapan boyu değil, huyudur. Sözü değil, özüdür. Söylemi değil, eylemidir. İslâmî ahlâk ve davranış kıstaslarına göre, özü-sözü bir olmak gerektir. Bu özelliği taşımayan insanın ahlâkının bozuk olduğunu iddia etmek hiç de yanlış değildir.

Lideri lider yapan boyu-posu, malı-mülkü, makâmı-mevkii değildir. Bunlar zâhiren etkileyici olsa da ahlâk, karakter, adanmışlık, fedakârlık, cesaret, samimiyet ve duruş bir insanı gerçek bir lider olarak inşa eden yapıtaşlarıdır.

Liderliğin en temel özelliği dürüstlüktür denebilir. Bu sebeple lider ikiyüzlülükten, yapmacık davranıştan, sûni davranış ve gösterişten ne kadar uzak ise, o kadar doğal ve dürüst bir insandır.

Özgüveni olmayan, tabanından/topluluğundan çekinen, düşmanlarından korkan, makam/mevkiini kaybetmemek için her türlü hileli yollara/oyunlara başvuran insandan lider olmaz. Lider, sadece Allah'tan korkan, O'na dayanan ve güvenen, sadece O'nun yolunda hareket etmeye kendini adanandır.

h- Sorumluluk ve mesuliyet sahibidir.

Liderliğin temeli sorumluluktur, yani yük altına girmektir. Yükümlülükten kaçan, sorumluluk yüklenmeyen, 'bana dokunmayan yılan bin yaşasın' mantığıyla hareket eden bir kişiden yönetici ve lider olmaz.

Lider, başına geçtiği toplumun sorunlarını kendi sorunu gibi

gören, dertlerini kendi derdi gibi bilen, acılarını kendi acısı olarak duyan, hisseden ve yüklenen, elini taşın altına koyan kimsedir.

Lider, İslâmi teamüllere uygun bir bilince ulaşmış olmalıdır: Tutumu/yaklaşımı Müslümanlara karşı yumuşak ve merhametli, Allah düşmanlarına karşı tavizsiz ve cesurdur.

Yukarıda kısaca ifade ettiğimiz gibi, sorumluk almak bir emaneti yüklenmektir. Ondan kaçmak ise, o emanete ihanet anlamına gelir. Başka toplumsal kavramlarda olduğu gibi, sorumluluk kavramı da iki yönlü bir arz-talep etkileşimi sonucu ortaya çıkar. Hem lider hem de topluluk/teşkilat sorumluluğun sınırları, gereklilikleri ve yükümlülükleri hususunda fikir birliği içinde olmalıdır. Dolayısıyla, bir toplumun kendi liderine yüklediği sorumluluğu yerine getiremeyen, mesuliyetinin şuurunda olmayan insandan liderlik beklenemez.

1- Söz verince sözünde durur

Lider, verdiği sözü yerine getiren kişidir, yerine getiremeyeceği sözü vermez. Yalancıdan, müfteriden, muhteristen, iki yüzlülerden, yanardöner fırlıdak diye tabir edilen güvenilirmez kişilerden lider olmaz.

Liderlik için en elzem unsurlardan biri insanı/insan yaradılışını anlamasıdır. O sebeple lider duygu dünyası gelişmiş biri olmalıdır. Ancak bu aşırıya kaçmış bir duygusallık değildir.

Lider, hisleriyle değil kendisi için belirlenmiş sınırlar, ölçüler ve kaideler içinde akl-ı selim ve istişare ile hareket eder. Yumuşak huyludur. Ama mücadele ve savaş meydanında düşmanlarına karşı bir fırtına gibi, eser ve aslan kesilir.

Söz verince sözünü yerine getirir. Aşırılıklardan kaçınır, yanlışlarında ısrar etmez. Onun için verilen söz namus gibi aziz ve kıymetlidir. Bundan dolayı, “Ey iman edenler! Yapmayacağınız / yapamayacağınız şeyleri niçin söylüyorsunuz?”⁽⁸⁾ ölçü ve kuralına göre hareket eder.

i- Kadroları ve toplumuyla birlikte hareket eder

8 Sâff, 61/2-3

Liderin en önemli vasıflarından biri de kadroları ile birlikte hareket ederek onları hedefe ulaştırmak için gerekli stratejiler çerçevesinde davranmasıdır. Dolayısıyla o; yönetici, yönlendirici, denetleyici, hesap verici, hesap sorucu yanlısı yapılmış gerekirse cezalandırıcı ve azledici, başarılı olanları ödüllendiricidir.

Yine lider, kendi çevresi ve farklı çevrelerle sürekli iletişim ve diyalog içinde olan ve bu bağları iyi günde kötü günde sürdürebilen bir şahsiyettir. Geniş bir anlayış ve ufuk gerektiren emir ve çözüm makamıdır. Bu açıdan, ufku dar bir yöneticinin, sorumluluğunu taşıdığı insanların işlerini yürütmesi, görevlerini yerine getirmesi ve sorunlarını çözmesi mümkün değildir.

Görülüyor ki, lider ufuk insanıdır ve toplumunu ufukların ötesine taşıma sorumluluğunu üzerine alan kişidir. Dar kalıplar ve sığ düşünceler arasına sıkışan insan, peşinden gelen insanları engin ufuklara götüremez ve ideallerini başarılı bir biçimde geleceğe taşıyamaz.

Etrafındaki yağcı, çıkarıcı, ikiyüzlü, menfaatçi, ihaleci ve sahte dostların kuşattığı çemberler hareket için en tehlikeli düşmandır. Bunların kırılması ideallerin gerçekleşmesi için hayati bir mecburiyet olduğundan, doğru dürüst düşünen, konuşan, hareket eden samimi insanlarla birlikte doğru yolda, doğru bir şekilde hareket eder. Doğruların mücadelesi doğru kadrolar ve dostlarla birlikte verilir. Yalancından, sahtekârdan, içi başka dışı başka olan çifte standartlı insanlardan, menfaatçiden yol arkadaşısı olmaz.

Lider, halkın içinde yer alan, onların dert ve problemleriyle ilgilenen, toplumunun sorunlarına çare, dertlerine deva arayan, hatta olmaya çalışan kişidir. Bu sebeple, başarılı olmak isteyen lider iletişim ve haber alma kanallarını sürekli açık tutmak zorundadır. Böylece, istediği zaman, istediği yerden, gerekli haber ve bilgiye en doğru kanallardan ulaşabilecektir.

Liderlerin ufkunu daraltan ve genişleten, haber alma kanallarını açan ve kapayan, önünü görmeyi engelleyen veya açan iki

grup insan vardır ki, bunlar ya liderin etrafına çöreklenen menfaatçilerdir veya liderin etrafına kabul ettiği samimi kadrolardır. Bu husus o kadar mühimdir ki, sağlam, doğru-dürüst haber alma kadro/kaynaklarına sahip olmayan bir liderin toplum, millet ve devletin geleceğine dair söyleyeceği çok fazla bir sözü yoktur.

LİDERİN UYMASI GEREKEN HUSUSLAR

a- İstişare etmesi

Lider, başına geçtiği toplumu kendi istek ve arzuları doğrultusunda, heva ve hevesine göre yönetemez. Öyle yaparsa, topluma saygısızlık ve zulmetmiş olur. Teşkilatını yönetirken toplumun liyakat sahibi, tecrübeli ve bilgili insanlarıyla yapacağı işler hususunda danışması, onların fikir ve düşüncelerini alması ve onlarla, “Danışan kazanır, danışmayan kaybeder”⁽⁹⁾ düsturu gereğince istişare etmesi gerekir.

Furkan Suresi’nde Yüce Allah, kullarının “Rabbimiz! ... bizi takvâ sahiplerine imam/lider kıl”⁽¹⁰⁾ diye dua ettiğini zikretmektedir. Yani, lideri seçmek ve lider seçilmeyi istemek Allah katında serbest bırakılmış ve hatta teşvik edilmiş durumdadır. Bu bağlamda, “İdarecileriniz hayırlılarınızdan, zenginleriniz cömertlerinizden olur ve işleriniz de aranızda istişâre ile yürürse, yerin üstü sizin için yerin altından daha hayırlıdır.”⁽¹¹⁾ buyrulmaktadır.

Hazret-i Ömer (radiyallâhu anh), Peygamberimiz’in istişâre için Hazret-i Ebûbekir ile birçok geceler boyu baş başa kalıp görüştüğünü bildirir. Kendisinin de bazen böyle görüşmelere iştirak ettiğine dair rivayetler mevcuttur.

Bu konunun önemine binâen, Peygamberimiz; Hazret-i Ali, Hazret-i Osman, Hazret-i Talha, Hazret-i Zübeyir, Sad İbn-i Ubâde, Hazret-i Üseyd İbn-i Hudayr, Hazret-i Sa’d İbn-i Muâz ve Muâz İbn-i Cebel’in de aralarında yer aldığı, daha geniş bir

9 Hadis-i Şerif

10 Furkan, 74

11 İbn-i Kesîr, en-Nihâye Fi’l-Fiten 1, 24

danışma meclisi teşkil ederek herhangi bir hususta onların görüşlerini dinlerdi.

Liderin yanlışlığı herhangi bir insanın yanlışlığı gibi değildir. Her zaman çok daha vahim neticeler verir. Bunun şuurunda olan lider, yanlış yapmamak, yanlış karar vermemek ve yanlış yönetmemek için etrafında ehliyetli ve liyakatli kişileri bulundurmalı ve onlarla istişare etmeyi şiar edinmelidir. Toplumun selameti açısından gerekirse onları resmen istişare heyeti olarak görevlendirip ihtiyaç sahiplerinin de maişetlerini karşılamalıdır. Bu metod, en güzel ifadelerini “İyilik ve takvâ hususunda yardımlaşın, günah ve düşmanlık yolunda yardımlaşmayın. Allah’tan korkun, çünkü Allâh’ın cezası çetindir.”⁽¹²⁾ ayetinde bulmaktadır.

Bir konuda kendi bilgisi ve tecrübesi olsa bile, lider yine de konunun ehliyle istişare etme prensibine önem vermelidir. Burada genel geçer bir kuralı dile getirmekte fayda vardır: Bilmediği, anlamadığı konularda istişare etmeyen, kendi heva heves veya görüşüne göre hareket eden kişiler yolda kalır ve zarardadır. Dolayısıyla bu dünyasını ve öbür dünyasını mahveder.

b- Zulmetmez ve zalimlere meyletmez

Müslüman yönetici yönettiği toplumu Allah adına, Allah’ın ölçü ve kurallarına göre adil olarak yönetmek zorundadır. Bu keyfi bir seçim değil, bir zorunluluktur. Eğer lider Allah’ın ölçülerinin dışına çıkarsa toplumunu İslamî usulle yönetmiş olmayacaktır, bu da gayri İslamî eylem ve söyleminden dolayı Allah katında hesaba çekilmek anlamına gelir.

Müslüman hiçbir vakit ve dönemde kafirlere meyledemez. Hele hele İslamî bir toplumun lideri ise; asla kâfirlere ve zalimlere şirin görünecek vesilelere tevessül etmez. Öyle ki, onlarla mecbur kalmadıkça aynı karede poz vermesi bile, ümmet arasında fitne ve fesat çıkarmaya yeter. “Bir de sakın zulmedenlere meyletmeyin, sempati duymayın. Yoksa size ateş dokunur. Sizin Allah’tan baş-

12 Mâide Suresi 2. Ayet

ka dostunuz yoktur; sonra yardım da göremezsiniz.”⁽¹³⁾

c- Adil davranmak ve yönetmek

Hayatın her alanını adalet kadar kuşatan başka bir kavram daha bulmak zordur. Bu açıdan adaletli davranmayan bir kişiden İslam toplumunun başına lider olamaz. Biliriz ki, adalet mülkün temelidir. Mülk, “Malik ül Mülk” olan Allah’ındır. Adalet ve mülk arasında hayatî bir bağ vardır: Allah’ın mülkünün temeli olan adaleti sağlayamayan, adaletli olamayan bir lider ümmetin hak ve hukukunu sağlayamaz ve savunamaz.

Adalet, varlık âleminin temelidir ve Yüce Allah bütün âlemleri adalet üzerine yaratıp ayakta tuttuğunu beyan eder. Allah, kendi zâtı itibariyle de, adaletlidir ve âdil olanları sever. Bu konuda birkaç ayeti gözden geçirelim:

“Şüphesiz Allah, size emânetleri ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğinizde adâletle hükmetmenizi emrediyor. Böylece Allah size ne güzel öğüt veriyor! Doğrusu Allah her şeyi hakkiyle işiten, kemâliyle görendir.”⁽¹⁴⁾

“Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutan ve adâletle şahitlik eden kimseler olun. Bir topluluğa duyduğunuz öfke, sakin sizi adâletsiz davranmaya sevk etmesin! Adaletli olun; takvaya en uygunu, en yakışanı budur.”⁽¹⁵⁾

“Rabbinin sözü doğruluk yönüyle de, adâlet yönüyle de mükemmeldir. O’nun sözlerini değiştirebilecek hiç kimse yoktur. O her şeyi hakkiyle işiten, kemâliyle bilendir.”⁽¹⁶⁾

En kötü ve zalim yönetici adaletten sapan, Allah’ın hukukunu çiğneyen, insanların hak ve hukuklarını görmezlikten gelerek dilediği gibi hareket eden kişidir.

13 Hûd Suresi, 113

14 Nisâ Suresi 58

15 Maide Sûresi, 8

16 En’âm Suresi 115

d-Kötü huy ve ahlâktan uzak durmak

İslam, maddî ve manevî olarak insanın iç ve dış temizliğine önem verir, her türlü kötülük ve çirkinliği men eder. İnsanların fitratı üzere doğduğu gibi tertemiz kalmasını, yaşamasını ve hayat sürmesini, bu prensibe uygun bir sistem ve düzen kurarak yaşamasını emreder. Bu şekilde atılan adımlarla ideal bir İslamî toplumu meydana getirmeyi öğütler.

İslam toplumuna liderlik edecek insanının en önemli vasıflarından biri de her türlü kötü ve çirkin eylem ve söylemden uzak durmak bilinciyle yaşaması, temiz ve güvenilir bir kişiliğe sahip olmasıdır.

Liderin kişilik özellikleri; kıskançlık, dikbaşlılık, haset-fesatlık, çekememezlik, kibir, kimseyi beğenmeme küçümseme, böbürlenme, cimrilik gibi kötü huyları barındırmamalıdır. Bunlara ek olarak lider, yalan ve iftiracılık, tembellik, şüphecilik gibi kötü huy ve ahlâksızlıktan da uzak duran insandır.

LİDERE İTAAT

Müslüman bir toplum kendi içinden birini yönetici olarak seçmeli ve ona itaat etmelidir. Eğer lider Allah'ın emir ve yasakları hilafına emirler veriyor/işler yapıyorsa, Allah'a ve dini İslam'a karşı savaşıyorsa toplumun ona itaat etme zorunluluğu yoktur. Allah'ın hüküm koyduğu bir hususta, başka birinin karşı bir hüküm verme veya koyma yetkisi yoktur. Bu şekilde davrananlar olsa bile, kulların hükmü değil, Allah'ın hükmü geçerlidir, çünkü Allah hüküm koyanların en iyisi ve güçlüsüdür. "Allah'a isyan hususunda mahluka itaat yoktur. İtaat ancak maruftadır." (17)

İslam toplumuna lider olarak seçilecek kişide mutlaka bulunması gereken şartlar vardır. Bunlar:

- Müslüman olmak,
- Ehliyet ve liyakat sahibi olmak,

17 Müslim 1840, İtaat 39, Buhari Ahkam 4

Bilgi, birikim ve donanıma sahip olmak ve
Aklı dengesi yerinde olmak

şartlarıdır. Aklı olmayanın dini olmadığı prensibinden hareketle, dini olmayanın Müslümanlara liderlik yapma hakkı ve yetkisi de yoktur. Müslüman toplumun başındaki liderin Allah'a ve Rasulüne iman ve itaat etmesi elzem ve şarttır. Allah'a ve Rasulü'ne itaat etmeyen, İslam dışı bir şeyi emreden kimseye itaat edilmez. "Allah'a itaat edin, Peygamber'e itaat edin ve onlara itaatsizlikten sakının. Eğer itaatten yüz çevirirseniz, bilin ki, elçimize düşen açıkça tebliğ etmekten ibarettir." (18) âyeti, konuyla ilgili nasıl davranış yöntemini ortaya koymaktadır.

Dinimiz, insanların huzur ve barış içinde yaşaması, kargaşa ve anarşiden uzak kalması için âmirlerin meşru emirlerine (liderlerine) itaat etmeyi emreder. Bu husus hakkında Allahu Teâlâ: "Ey iman edenler! Allah'a, Resulüne ve sizden olan emir sahiplerine itaat ediniz." (19) buyurmaktadır.

"Başınızdaki emir, siyah Habeşli bir köle olsa da, ona mutlaka itaat edin!" (20)

"Öyle emîrler (yöneticiler) gelir ki, yalan söyler ve zulmederler. Onların yalanlarını tasdik eden ve zulümlerine yardım edenler, benden değildir, ben de onlardan değilim. Onların yalanlarını tasdik etmeyen ve zulümlerine yardımcı olmayanlar bendendir, ben de onlardanım." (21)

"Günahı emretmedikçe, 'emîr'e itaat Müslümana vaciptir. Allah'a isyanı emreden yöneticiye itaat yoktur." (22)

İslam yönetim felsefesi çok hikmetli bir prensip üzerine bina edilmiştir: Bir toplum nasılsa öyle yönetilir. Müslüman bir toplum başına Allah ve İslam düşmanı kötü bir yöneticiyi getirmez.

18 Maide-suresi, 92

19 Nisa, 59

20 İbn Mâce, Cihad, 39; Buhârî, Ahkâm, 4

21 Tabarani

22 Beyhaki

Efendimiz (sav), “Siz nasılsanız, başınıza öyle âmirler geçer”⁽²³⁾ buyuruyor. Bir toplumun içinde kötüler fazla ise ve kötü bir lideri başlarına yönetici olarak seçerse, o toplum yaptığı yanlış ve hatadan dolayı kötü liderin işlediği bütün kötülük ve zulümlere de ortak olmuş olur.

-RADİKAL VE RADİKALLİK KAVRAMI

Radikal kelimesi Latince “kök” anlamına gelen “radix” sözcüğünden türemiştir ve anlam olarak “kesin”, “köklü”, “kökten”, “köktenci”⁽²⁴⁾ karşılıklarında kullanılır.

Siyasi alanda radikalizm şeklinde tanımlanan fikir akımı köktencilik; köktenci yöntemlerle, köktenci değerler sistemi çerçevesinde toplumsal değişim ve toplumsal yapılara odaklanan siyasi ilkeleri savunmak demektir.

Radikal İslamcı; 18. asrın sonları ve 19. asrın başlarında işgalci ve istilacı Batılıların İslam adına onlara karşı direnen ve kurtuluş savaşı veren İslamî hareketlere verdikleri isimdir. İslamî esaslara ve kaidelere yönelerek dünyaya, hayata ve eşyaya bakışları çerçevesinde siyasi görüşlere sahip olması, Batı emperyalizmine başkaldırması ve onlara karşı savaşması karşısında; bu niteleme, Batılı emperyalistlerin İslamî cihat hareketlerini kötüleme ve negatif algı kullanarak kötü göstermek için uydurdukları bir kavramdır. Bu tür hareketlere birkaç örnek vermek gerekirse, Sudan’da Mehdi, Libya’da Senûsi, Özbekistan’da Basmacı kurtuluş savaşçısı İslamî hareketleri gibi...

Batılıların gözünde ve literatüründe, İslam’a dayanan, emperyalizme karşı çıkan ve onunla savaşan her kişi ve hareket köktendinci, yani radikal harekettir. Bunlara emperyalistlerin kendi besledikleri, tesis ettikleri/ortaya çıkardıkları, el altından vesayet savaşçıları olarak finanse ettiği örgütler de dâhildir. Radikal İslam; Batılıların gözünde ve anlayışında, Batılı emperyalizm ve sömürgecilik uygulamalarına başkaldıran bütün savaşçı

23 Deylemi

24 Wikipedia

Müslüman fert ve hareketlere verilen ortak addır.

Radikal Müslüman terimi, İslam düşmanları tarafından İslam'ı ve Müslümanları gerici, yobaz, çağ dışı, barbar ve vahşi göstermek için ürettikleri; ayrıca, toplum mühendislikleri ve propagandalarında sık sık kullandıkları bir terimdir.

Aslında bu terim; ilk önce Batıda, “Dünya dönüyor” diyen bilim adamı Galileo Galilei'ye karşı savaş açan ve onu giyotin cezası ile ölüme mahkûm eden Ortaçağ Hıristiyanlığı ve Kilisesi'nin dar görüşleri ve kararlarına bir reaksiyon olarak ortaya çıkmıştır.

Batı toplumu radikal Müslüman deyince, Hıristiyanlığın Ortaçağ'daki karanlık günlerini anlar. Hıristiyan toplumu ve onun etkisinde kalan Batı kültür ve medeniyetinden beslenen laik Müslümanlar da “Radikal İslam” denince aynen Batılıların Ortaçağ Hıristiyanlığını anladığı gibi anlamaktadır. Çünkü bizdeki Batılılaşma hareketi, İslam medeniyet ve kültürüne karşı sessiz bir isyan ve tuğyan hareketi olarak gelişmiştir ve milletimizi topyekûn sinsi bir bătılaştırma hareketidir.

Laik Batıcı düşünce akımının şimdiye kadar Batılılaşmaktan anladığı ve pratikte uyguladığı şey, Batının bilimi, teknolojisi, endüstri ve sanayiini almak değildir. Onun Hıristiyan dini ve medeniyetinden kaynaklanan devlet, adalet ve toplum düzeni ve sisteminin; dine ve ahlâka, namus ve şerefe bakışını, topyekûn hayata ve günlük hayat pratiklerine bakışını, aile, akraba, komşu ve toplum ilişkilerine bakışını aynıyla taklit etmekten ibarettir. Kısaca, bu haliyle bu gayret, Müslüman bir toplumu İslam toplumu olmaktan çıkarıp bir Hıristiyan toplumu haline getirmekten başka bir şey değildir. Tanzimat'tan bu yana Batılılaşma adına anlaşılan, anlatılan ve uygulanan, tam anlamıyla budur.

Müslümanların İslam'ın temel taşları olan köklerine bağlı olması ve onları referans olarak kabul etmesine karşılık, Hıristiyanlığın başta Paulus olmak üzere Hıristiyan din adamlarının elinde tahrif edilmesi, değiştirilmesi de bu yöntemlerle gerçekleştirildi.

Görülüyor ki radikal İslam ve İslamcı terimi, İslam ülkelerinin Batılılarca işgal edilip sömürgeleştirilmesi karşısında, dünyanın her yerinde bu zulme karşı çıkan ve bu işgallere cihat ilan eden İslamî hareketleri kötülecek için uydurulmuş bir propaganda aracıdır. İslam toplumunun içinde nahoş bir durum ve uygulama varsa, onu halletmek Müslümanların kendi aralarındaki işidir. Bu tür bir müdahale, İslam düşmanı sömürgeci, emperyalist, işgalci/istilacı barbar Haçlıların ne görevi ne yetkisi ne de haddidir.

İslam, şimdi de Peygamberimizin getirdiği haliyle var olmaya devam etmektedir. Bu bazılarına göre kökten dincilik olarak anlaşılıyorsa, kökten dincidir, radikal bir din olarak anlaşılıyorsa aslı gibi olmak için radikaldir.

İslam, vahyedildiği şekliyle bize kadar ulaşmıştır. İnsan eliyle tahrif edilip bozulmuş Hıristiyanlık ve Yahudiliğe benzemez. Tahrif edilip değiştirilemez. İslam'ın kaidelerini koyan Allah'tır. Onları değiştirmeye kalkmak Allah'ı inkâr olur, onu yapan insan/toplum İslam dininden çıkar ve kâfir muamelesi görür.

Ayetlere ve hadislere uygun yaşamak ve hareket etmek isteyen, buna göre eşyaya ve dünyaya bakmaya çalışan her Müslüman kökten dincidir. Bu anlamda kökten dincilik Müslüman olmanın gereğidir. Batılılar ve onların İslam ülkelerindeki uzantıları/ajanları Müslümanları kökten dincilik ile suçlayacak diye hiçbir Müslüman, Kur'an ve Sünneti temel referans kaynağı olarak kabul etmeyi terk edemez. Zaten terk ederse ortada İslam ve Müslümanlık diye bir şey kalmaz. Batılıların ve İslam ülkelerindeki yerli münafıkların istedikleri şey, işte, tam da budur. Yani, İslam'ı aslından ve köklerinden uzaklaştırmak, yozlaştırıp tahrif edilmiş Hıristiyanlık ve Yahudiliğe benzetmektir.

“Sen onların milletlerine (Siyonist ve emperyalist emellerine ve zulüm düzenlerine) tâbi olmadıkça Yahudi ve Hıristiyanlar, kesinlikle Senden (ve Ümmet-i Muhammed'den) asla razı olacak (memnun kalacak) değillerdir. (Eğer Yahudi ve Hıristiyanların zalim takımı, Müslüman bilinen kimselerden razıysa ve

yardımcı oluyorsa, anlayın ki bunlar, kendilerinin güdümüne girmişlerdir.) De ki: Şüphesiz (tek) kurtuluş ve huzur yolu, Allah'ın yoludur (Peygamberin sünneti ve sistemidir). Eğer Sana gelen bunca ilimden (ve Kur'ani haber ve hükümlerden) sonra onların (yani Siyonist ve emperyalist odaklara yanaşanların) hevâlarına (ve şeytani arzularına) uyacak olursan, (artık) Senin için Allah' (tarafın)dan ne bir dost ne de bir yardımcı kalıverir.”⁽²⁵⁾

Batılılar Hıristiyanlık ve Yahudiliğin aslını bozdukları gibi İslam'ın da kendi dinleri gibi bozulup tahrif edilmesini, aslının değiştirilmesini, köklerinden koparılıp sökülmesini, Batının dini anlayışına, barbar uygarlığına entegre edilmesini isterler. Onların İslam'a ve Müslümanlara karşı düşmanlıklarının temelinde işte bu şeytani hırs yatar. Müslümanlar olarak bizi kendilerine benzetmek ve onlar gibi yaşamamız, düşünmemiz ve hareket etmemiz Batı dünyasının en büyük arzusunun, hatta tehdit ve dayatmasının en kısa ve net açıklamasıdır.

Batılı emperyalistlerin İslam topraklarını işgal etmekteki asıl maksatları, ya direkt kendileri veya o ülkelerdeki taşeronları/uzantıları vasıtasıyla Müslümanların din, dil, tarih, kültür, kendi benlik/kimliklerine ait ne varsa, hepsini değiştirip her alanda kendilerine itaat edecek köle bir zihniyet meydana getirmektir.

Bunun için kalkınmış, çağdaş devletleri ve milletleri örnek göstererek, başta o milletin; dinini, dilini ve kültürünü değiştirmek için ellerinden ne geliyorsa yapmışlardır. Bir asırdır Batılılaşma adına sürdürülen bu yozlaşma ve yabancılaşma hareketi, Müslüman milletleri Batı emperyalizmine köle ve asker yapmaktan başka bir amaca matuf değildir. Bu sebeple de kölelik ve asimilasyondan başka hiçbir netice vermemiştir.

Diyebiliriz ki, radikal İslam/radikal Müslüman terimleri, aslında bunların fikir babası Batının birer iddia ve suçlamasıdır. Bu terimler, Batı emperyalizminin ve onun İslam ülkelerindeki uzantıları taşeronların uydurduğu İslam ve Müslüman düşmanlığına alet edilen birer kavram haline getirilmiştir.

25 Bakara Suresi 120. Ayet

İşin can alıcı noktası şudur: Bütün İslam ülkelerinde, aşırı uç/sivri eylem ve söylemleriyle öne çıkmış ve “Radikal İslam” terimiyle özdeşleştirilen İslam dışı birçok terörist hareketin kurucu iradeleri ABD, İngiliz, Fransız vb. gibi Batılı emperyalistlerden başkası değildir.

Esas tabloyu anlamak için, sürecin nasıl işletildiğine dikkatle bakmak gerekir. Önce Batı beslemesi İslam dışı sivri hareketler İslam düşmanları tarafından ortaya çıkarılır, Batılılar tarafından, beslenir, yetiştirilir, silahlandırılır ve patronlarının işgal edeceği ülkelerde cepheye sürülür. Bu şeytani projeye, İslam ve Müslümanlar adına, Müslümanlara zulmedilir.

Savaş, kaos ve kargaşa ortamında, millet dur durak bilmeyen zulüm ve işgalden bıkınca; İslam düşmanları güya Müslümanları kurtarmak amacıyla ülkelere girerek; oraları baştan sona işgal eder, sömürür, o toprakların gerçek sakinleri olan milletlere de kan kusturur. O zaman görürüz ki, radikal İslamcı denilen sun’i yapılanmalar bir anda piyasadan çekilip adeta buhar olmuşlardır.

Bundan sonraki aşama daha da korkunçtur: Müslümanlar, düşükleri bu şeytani ağın içinde, kendilerini sözde özgürleştirmeye gelen sahte kurtarıcı ve kahramanlardan kurtulmak için bir ömür çırpınır, didinip dururlar.

Genel bir bakış açısıyla, bugün dünya Müslümanlarının selamete kavuşması için en büyük ve en öncelikli meselesi, emperyalizm uşağı, İslam düşmanı sahte kahramanlardan ve sahte kurtarıcılardan halâs olmaları gerektiğidir.

II. BÖLÜM

TEŞKİLAT VE TEŞKİLATLANMA

Müslüman Gözüyle Teşkilat ve Teşkilatlanma

Belirli amaç ve gayelere, hedef ve yola, prensip ve ölçülere bağlı olan insanların bir araya gelerek bir lider, merkez ve bir düşünce etrafında organize olmalarına teşkilatlanma, bu teşkilatlanmanın gerçekleşmesiyle meydana gelen organizasyona da teşkilat denildiğini daha önce zikretmiştik.

Bir grup Müslüman tarafından ihtiyaç görülen yerlerde ve alanlarda kurulan dernek, cemiyet, vakıf ve partilerin; ve bir merkezden yönetilip örgütlenen cemaat, topluluk veya hareketlerin bir adı da teşkilattır. Kısa bir tarifle, teşkilat bir düşünce etrafında bir araya gelen, şekillenen, örgütlenen bir yapı demektir.

Belirli amaç/hedefler, sistem/prensip etrafında bir araya gelen, bir tüzüğü, ismi, lokasyonu/mekânı, başkanı, yönetim birimi, üyeleri ve taraftarları olan bu kuruluş, amacı belirli bir merkez tarafından örgütlenip idare edilir. Bu yapının, aynı merkez tarafından teşkilatlanan, organize edilen bir tabanı ve sempatizanları vardır.

Kısaca teşkilat, insanların bir gaye ve hedef doğrultusunda bir araya gelerek belli bir amaca yönelmeleriyle meydana getirdikleri topluluklardır. Mensupları ise, aynı gaye ve hedefleri benimseyerek onları gerçekleştirmek için bir çatı altında, bir lider ve söz

konusu kuruluşun tabelası altında toplanan gönüllülerden oluşur.

Bir hedefi ve davası olan, niçin ve kimlerle yola çıktığını, nereye gittiğinin ve gideceğinin idrakinde olan, bu yola kendini adayan bilinçli, eğitilmiş, fedakâr ve samimi kadrolara teşkilatçı denir.

Hareketin amaç ve gayelerini gerçekleştirebilmek için teşkilat, gerekli görülen her alan ve dalda örgütlenir.

Teşkilat faaliyet alanını ve hedef kitlesini; ulaşılması düşünülen amaçların/faaliyetlerin aksamadan yürütülebilmesi için yapılan düzenlemelere, oluşturulan örgüt şemasına, işin en güzel ve sistemli bir şekilde yürütülebilmesi için belirlenen plan, program, ilke, prensip ve kurallara göre belirler.

Bir davanın/amacın gerçekleştirilebilmesi, belirlenen hedef etrafında, belirlenen bir yön ve istikamete yöneltilebilmesi için iyi örgütlenmek ve organize olmak gerekir. Bunun için de teşkilatın insan unsurunun o doğrultuda eğitilmesi, yetiştirilmesi, sevk ve idare edilmesi elzemdir.

Teşkilatlanmaktaki amaç örgütlenmek, toparlanmak, bir araya gelmektir. Bu hususa bağlı olarak teşkilatçının esas varlık nedeni, ortaya konan hedeflere bir program ve sistem dâhilinde eğiterek, eğitilerek, organize edip organize olarak hazırlanmak, yüksek bir moralle motive olmak, birlik ve beraberlik içinde belirli bir yol ve çizgide amaçlara ulaşmak için mücadele etmektir.

Teşkilatlanmamış topluluklar sayıları fazla olsa bile, örgütlü azınlıklar karşısında tarihin her döneminde kaybetmişler ve kaybetmeye de mahkûmdurlar.

Müslümanların eksiksiz teşkilatlanması, örgütlü, disiplinli, ehliyet ve liyakat sahibi bir liderin öncülüğünde hedeflerine yürümesi hem Allah'ın emri hem de Hz. Muhammedin sav'ın sünnetidir. Müslümanın başarılı olması için her alanda en güzel bir şekilde teşkilatlanması ve güçlenmesi şarttır.

Üç Teşkilat

Teşkilat ve teşkilatlanma bilim olarak yönetim, siyaset, sosyoloji, iktisat, işletme, ölçme ve değerlendirme, psikoloji vs. gibi birçok ilim dalının da araştırma konusu ve ilgi alanı içine girer. Teşkilatı ve teşkilatlanmayı her gün biraz daha gelişen bilim ve teknolojinin nimetleriyle birlikte düşünmek ve geliştirmek yeni yetişen neslin ve kadroların ilgi alanı ve konusu olmalıdır.

Yaşadığımız sistem içinde teşkilatlar, genel olarak resmi, sivil ve illegal teşkilatlar olmak üzere üçe ayrılır:

1- Resmi teşkilatlar, devletin bir kurumu olan anayasal kuruluşlardır. Direkt devlete bağlıdırlar ve oradan emir-talimat alır ve yönetilirler. Emniyet, İstihbarat teşkilatları, Silahlı Kuvvetler, Kızılay ve devletin bakanlıkları, buna benzer diğer kurum ve kuruluşları gibi...

2- Sivil teşkilatlar, bir grup insan tarafından anayasanın güvencesi altında kurulan ve örgütlenme hakkı olarak tanıdığı alan ve sınırlar içinde hareket etmek zorunda olan parti, dernek, cemiyet, vakıf, sendika vs. gibi sivil örgütlenmelerdir. Bunlar, tüzüklerinde beyan ettikleri kuruluş amaçlarına uygun alanlarda faaliyet gösterirler.

3- İlegal teşkilatlar, mevcut anayasal düzenin çizdiği ölçü, sınır ve kurallar dışında organize olan ve hareket eden, kanun ve hukuk tanımayan ve bu şekilde hedeflerine ulaşmak isteyen kuruluşlardır. Bunlar daha çok, mevcut düzeni yıkmaya veya kanun dışı faaliyetler yapmaya yönelik silahlı, ideolojik örgütler veya uyuşturucu, kaçakçılık, mafya gibi insanlığın zararına faaliyet gösteren gruplardır.

Legal teşkilatlar kuruluş amaçlarında belirlenen gaye ve hedefleri gerçekleştirmek için anayasanın sivil toplum örgütlerine belirlediği amir hükümler, kanunlar ve yönetmelikler çerçevesinde faaliyet göstermek ve onlara göre hareket etmek zorundadırlar.

Genel Bakış

Teşkilatlar ortak bir gaye ve hedef etrafında bir araya gelen insanlar tarafından teşekkül ettirilir ve belli bir çalışma düzenine sahip, kendi dinamiklerini ve gücünü yönetebilen toplumsal hareketler olarak faaliyet gösterirler.

Teşkilatlanma yukarıdan aşağıya doğru piramit şeklinde bir yapıya sahiptir. Bu haliyle, başkan, yönetim kurulu, icra heyeti, kadrolar, üyeler, taraftarlar ve sempatizanlardan oluşur ve genel olarak bu tabloya uygun örgütlenir.

Teşkilat ve teşkilatlanmanın temel amacı, içinde yer aldığı toplumu bir araya getiren, onu bir arada tutan gaye ve hedefleri, fikirlerin, maneviyat ve hissiyatın gereğini yerine getirmek ve onları gerçekleştirmektir. Toplumun harekete geçirmek üzere insan unsurunu örgütlemek, eğitmek, yetiştirmek ve inşa etmek teşkilatın esas görevidir.

Merkez ve taşrada olduğu gibi teşkilatlar yurt dışında da ihtiyaç gördükleri her yerde ve alanda örgütlenebilirler.

Kuruluş amacına uygun her türlü maddi/manevi, fiziki/ruhi, kültürel/sosyal, sportif/sanatsal, ahlâki/dini çalışmalar teşkilat merkezi tarafından planlanır, yönetilir, denetlenir, ölçme ve değerlendirilmeye tabi tutulur.

Bir hareketin kuruluş amaçlarını yerine getirmede başarısının ilk basamağı iyi yetişmiş kadrolar ve mükemmel bir teşkilatlanmadır. Teşkilatı kuranlar, hareketi yönetenler veya kuruluş amacı ne kadar samimi ve iyi niyet üzerinde olursa kadrolaşma ve teşkilatlanma, plan-program ve eğitim de o samimiyet ve güzellikler oranında başarılı olur.

Fiziki ve teknik şartları yerinde, iyi teşkilatlanmış düzenli kadrolar, sayısı kendinden kat kat fazla ve güçlü örgütlenmemiş kitle ve hareketleri kolaylıkla yenebilir. Bu açıdan teşkilatın ve teşkilatlanmanın gücü başarıya ulaşmada her zaman belirleyici bir rol oynar.

Şunu hiç hatırdan çıkarmamak lazım ki, teşkilat çatı kavramıyla ifade edilen cemiyet, vakıf, dernek, cemaat ve topluluklar ne kadar iyi organize olursa, o derece başarılı olurlar ve amaçlarını da o oranda gerçekleştirebilirler.

Kadrolaşmak teşkilatlanmanın en önemli sırrı, örgütlenmek ise onun en vazgeçilmez şartıdır. Eşgüdümlü olarak ikisi mükemmel yapılabilir ve uygulanabilirse dünyada başarılamayacak hiçbir bir iş, aşılamayacak hiçbir engel yoktur.

Kısaca tekrar edersek, bir teşkilatın başarısı iyi yetişmiş kadrolara, mükemmel bir teşkilatlanma sistemine, teşkilat prensip ve kurallarının, plan ve programlarının disiplin içinde uygulanmasına bağlıdır.

Burada gençlere hayati bir kuralı ifade etmek yerinde olur. Arşimet kaldırma kanunu bulduğunda, “Bana sağlam bir sırtık ve altına koyacağım sağlam bir destek verin, dünyayı yerinden oynatayım” der. Tıpkı bunun gibi, iyi bir teşkilatlanma ve kadrolaşma ile isterseniz ülkenizi, coğrafyanızı ve hatta dünyayı ayağa kaldırabilir; insanlık düşmanı zorbaları ve bütün emperyalist güçleri kendi ülkeniz ve coğrafyanızda kolaylıkla dize getirebilirsiniz.

Amaç

Allah’ın davasını dava edinen fikir, hareket ve yapıların amaç ve hedefleri İslamî ise, o hareket ve teşkilata da İslamî teşkilat denilebilir. Burada dikkat edilecek kıtas Allah adına, Allah yolunda, Allah’ın ölçüsüne göre teşkilat ve hareketin eylem ve söylemindeki tutarlılıktır.

İslamî amaçlarla kurulmuş bir teşkilat, emperyalizmin inkârcı düzen ve sistemlerinin her türlüsüne karşı İslam medeniyet ve kültürünü yeniden ihya ve inşa etme yolunda kendi insanını, kendi vatanında ve coğrafyasında kendi dini, milli kimliğiyle tanıştırma ve buluşturma hedefi gütmelidir.

Bu noktada İslamî teşkilatın yükümlülüğü büyük önem taşır.

Bu yolda kaliteli, seviyeli, bilinçli, eğitilmiş insanlar yetiştirerek ülkesini ve coğrafyasını her türlü işgal ve sömürgeci baskılardan ve terörden, onların bela ve musibetinden korumak için kuruluş amaç ve gayelerinde belirtilen alanlarda her türlü çalışmayı yapmak ve yürütmek bu mesuliyetin bir gereğidir.

Allah'ın rızasını hedeflemeyen, kulluk sorumluluğunu yerine getirmeyi düşünmeyen, yaratılanı yaratan için sevmeyen, koruyup kollamayan ve İslam'ın ölçülerini referans almayan bir hareket, İslamî bir teşkilat tesis edemez. Ancak İslamî ahlâka/ölçülere, sınır/hukuka, amaca/gayelere, hedefe/faaliyetlere gönüllülük esasınca bağlanan bir toplum İslamî bir cemaat, cemiyet ve hareket kabul edilebilir.

Müslümanların kontrol ve yönetimindeki dernek, cemiyet, cemaat, toplum ve partiler şeklindeki teşkilatlar Allah'ın hükmü ve İslam'ın kaidelerine karşı apaçık savaş ilan eden ve savaşan gruplarla beraber olamazlar. Allah'a isyan edenlere itaat, onlarla beraber hareket etmek bir Müslüman fert ve toplum, teşkilat ve hareket için zül ve zulümdür. "Dinde zorlama (ve baskı) yoktur. Şüphesiz, doğruluk (rüşt) sapıklıktan apaçık ayrılmıştır. Artık kim tâğutu tanımayıp Allah'a inanırsa, o, sapasağlam bir kulpa yapılmıştır; bunun kopması yoktur. Allah, işitendir, bilendir." (26)

Allah'a ve resulüne iman ve itaat konusunda dikkatli olmak gerekir. Bu tür konularda Allah'ın koyduğu kurallar yerine tâğuta itaatın küfür olduğunu belirtmek gerekir.

Hedef ve Bazı Uyarılar

Teşkilatlanmanın hedefi, hareketin kuruluş amaç ve gayesi doğrultusunda insanları örgütlemek, eğitmek, motive etmek ve birlikte çalışma ve mücadele azmi aşılmasıdır. Kadrolarına, üyelerine, taraftarları ve gelecek kuşaklarına teşkilatın hedeflerini açık, net ve doğru, örgütlü, planlı aktarmak; onları ülkesine, milletine ve insanlığa faydalı bir birey ve toplum olarak hazırlamaktır.

26 Bakara Suresi, 256.

Teşkilatlanmadaki ana hedef insanımıza, ülkemize, coğrafyamıza ve insanlığa barış ve huzur getirmek maksadıyla aynı düşünceleri ve düşleri paylaşan toplumun bir hareket ekseninde organize olup şekillenmesini sağlamaktır.

Teşkilatın en önemli görevlerinden biri, kendi potansiyelini en yüksek düzeyde ortaya koyarak, ulaşabildiği insanları faaliyetlerine ortak etmesi, amaç, hedef ve idealleri doğrultusunda onların en mükemmel bir şekilde yetişmesi ve eğitilmesini sağlamasıdır.

Arzu edilen amacın milletimiz, ülkemiz ve coğrafyamızın menfaatine taalluk etmesi, İslamî teşkilatın temel amacı ve düs-turudur.

Vatanımıza, milletimize, ümmete ve insanlığa faydalı olmayacak bir iş ve faaliyet peşinde olmak zamanı ve imkânları israf etmek anlamına geleceğinden, akıntıya kürek çekmekten ibaret nafi bir gayrettir. Netice olarak müspet bir kazanç ihtimali de sıfırdır.

İstenmeyen bütün ihtimalleri öngörmek öncelikle yönetim unsurlarının mesuliyetindedir. Ancak onlarla birlikte bütün kadrolar, teşkilatı şahsi çıkar ve menfaat, bir yerlere sıçrama tahtası olarak amacının dışında kullanmak isteyenlere karşı uyanık olmalıdırlar. Bu ciddi bir tehlikedir, çünkü bu tip ferdi, fevri ve hissi çıkar ve davranışlar peşinde koşulması teşkilatı amaç ve hedefinin dışında farklı bir yerlere sürükler.

Haklar ve yükümlülükler söz konusu olduğunda genel-geçer adalet esasları çerçevesinde hareket etmek mecburidir. Buna göre, bir kişinin çıkarı bir toplumun, bir toplumun çıkarı bir milletin, bir milletin çıkarı bir ümmetin veya kardeş toplumların çıkarından önce gelmemelidir. Müslümanlar yekpâre bir vücudun parçaları gibidir. Bu bedenin hiçbir uzvu bir diğerine feda edilemez. Aynı şekilde bir teşkilatın çıkarı, hak ve hukuku -görevli olan veya olmayan- şahısların çıkarlarına feda edilemez. Çünkü, "Azınlığın menfaati lehine çoğunluğun menfaati gasp edilemez/

yok sayılamaz” prensibi, insanlık tarihi boyunca bütün coğrafyalarda geçerli evrensel bir kural olagelmıştır.

Teşkilatın hayrına olan en mühim nokta, teşkilatla irtibatlı kadroların niyetlerinden emin olmaktır. Bir derneğin/cemiyetin, cemaatin/toplumun karşısındaki en tehlikeli insan tipi, söz konusu fikrin ve teşkilatın rakipleri/düşmanları değildir. Bilakis, hareketin başında ve içinde, etkin ve yetkili bir statüde bulunan, çıkar ve menfaatini putlaştıran çetelerdir. Bunlar, teşkilatın selameti açısından, adeta leş kokusu almış akbabalar ve aslan postuna bürünen çakallardır.

Bu tehlikeler dikkatle tahlil edildiğinde, belli tedbirlerin devreye girmesi gerekliliği elzemdir. Bir teşkilatın -kimliği/kişiliği, makam/mevkii ne olursa olsun- belli kişi ve kuruluşların çıkar merkezi haline getirilmesine asla fırsat verilmemelidir. Aksi halde, hareketin içerden zehirlenip çökertilmesi neticesi hâsıl olur.

Bu ve buna benzer uyarılara dikkat edilmezse, teşkilat çok geçmeden teşkilat olmaktan çıkar ve Ali babanın çiftliğine döner. Oraya bir ses, nefes, toplum ve hareket değil; Bremen muzikacıları hâkim olur. Artık teşkilat sağa sola savrulurak perişan olur, dağılır, parçalanır. Bu durumdaki bir teşkilatın varlığıyla yokluğu birdir, toplum hayrına stratejiler üretmesi mümkün değildir.

Bu öylesine mukavemetli bir engeldir ki, daha sonra teşkilatın yolu üzerinde dikilen ve oradan bir türlü kalkmak bilmeyen mukaddes ineklerin akla hayale gelmeyen engel ve zorluklarıyla boğuşmaktan yapmanız gereken faaliyetleri ve işleri yapamaz hale gelirsiniz.

Misyon

Kendini Müslüman kimliğiyle tanımlayan insanların kurduğu bir teşkilatın ana meselesi, İslam dinine verecekleri katkı ve destektir. Bu çerçevede teşkilatın temel misyonu, İslâm’ı öğrenmeye, öğretmeye, yaşamaya ve yaşatmaya çalışmak ola-

caktır. Bu temel bağlam içinde, İslam medeniyet ve kültürünün yok edilen/edilmeye çalışılan değerlerini bir arkeolog inceliği ve hassasiyetiyle ortaya çıkarmak, onları yeniden toplumumuza kazandırmak, insanımızın teknik ve teknolojik olarak her alanda yetiştiril/mesi için çalışmak, bu hedefler doğrultusunda müesseseler kurmak, onları yaşatmak ve işletmek gibi faaliyetler bu misyonun gereği olarak yürütülecektir.

Dinî ve milli kültürümüz dışındaki herhangi bir görüş ve düşünce, teşkilat çalışmalarının ana düşünce ve istikametine yansıtılamaz. Bu anlamda, dava ve düşünce, eylem ve söylemlerimizin ekseni ve referans kaynağı Kur'an ve sünnettir.

Bu temel misyonun uygun şekilde yerine getirilmesi için isabetli bir strateji belirlemek elzemdir. İslamî bir hareketin kuruluşu, gelişmesi ve örgütlenmesi çekirdekten dışarıya, merkezden muhite doğru yayılan bir huruç hareketidir; bunun oluşturulması da büyüyen ve gelişen kadrolarla mümkündür.

Yumurta içeriden kırılırsa bu, bir hayatı beraberinde getiren sağlıklı bir doğum olur. Dışarıdan bir müdahale ile kırılırsa; bu da, tabii ki, hayata dışarıdan yöneltilen menfi bir müdahale olarak yorumlanır. Dikkat etmek gerekir, çoğu zaman bu müdahale beklenmedik birçok olumsuz sonucu da beraberinde getirebilir.

İslamî bir teşkilatlanma yapısı ve teşkilat kavramı anlayışına ulaşmaktaki temel öge, nitelikli insan unsurudur. İyi eğitilmiş ve yetiştirilmiş kadroların içeriden dışarıya doğru genişlemesi ve büyümesi; “Benlik” pürüzünden uzak, milletini kuşatıcı ve kucaklayıcı “Biz” merkezli bir strateji ve çizgiye ulaşmayı mümkün kılacaktır.

İçerideki ve dışarıdaki fitne unsurları ve zararlı etkilere karşı sürekli uyanık ve teyakkuz halinde bulunması, teşkilatlanmanın sağlığı ve geleceğinin selameti açısından hayati bir önem arz eder.

Genel olarak teşkilatlanmış bir hareket, “Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz içindir” ölçüsü ve mantığı ile hareket eder. Bu

hâkim bir anlayış olarak merkezi teşkilatın temel felsefesini teşkil etmelidir. Teşkilat ve teşkilatlanmada makam-mevki, ırk, soy-sop değil; zengin fakir, akraba gözetmeden, ehliyet ve liyakat ile İslamî ölçü ve değerler mihenk taşı olarak alınmalıdır.

Strateji

Teşkilatın kuruluş mantığına dayalı olarak hareketin kuruluş hedeflerini gerçekleştirecek olan insan ve toplum unsurlarını her alanda fikir, ahlâk/maneviyat, ruh/beden yönlerinden eğitmek ve onları geleceğe hazırlamak, olması gereken genel stratejidir.

Yine, çağın bütün araç ve gereçlerini amaca binaen, en verimli bir şekilde kullanarak ülkesi ve milletinin inşası ve ihyası yolunda adımlar atmak teşkilat stratejisi olmalıdır. Genç/dinamik kadro ve elemanlar yetiştirmek, onları ülkenin ve milletin hizmetine sunarak lider, ülkesini model bir ülke haline getirmek, İslam âlemine ve insanlığa örnek olmasına çalışmak da benimlenen stratejinin birer yansıması olarak düşünülmelidir.

Teşkilat açısından başarının tanımı olduğu gibi, başarısızlığın da bir formülü ve tanımı vardır. Olmadan olgunlaşmadan, belirli bir güç ve potansiyele, donanıma/kapasiteye ulaşmadan inkâra, küfre, emperyalizme, onların yerli ve yabancı uşak ve taşeronlarına karşı mücadele etmek tamamen fiyasko ile sonuçlanacak bir hamledir. Burada teşkilat yönetiminin basireti devreye girmeli ve tüm kadroların gerekli şekilde eğitilip olgunlaşmalarına odaklanmalı; bu esnada emperyalist saldırganlarla cedelleşmeye girmeden, fincancı katırlarını ürkütmeden yol yürümek ve her alanda güçlenmek esasına göre hareket edilmelidir.

Yenileceğini bile bile er meydanına çıkmak akıl kârı değildir. Oysa kimseye meydan okumadan, kafa tutmadan ve hesaplaşmaya girmeden evvel, başta kendi iç oluşumunun kemâli için uğraşmak, bu gayretle mesafe kat etmeye çalışmak, filler tepişirken civcivleri ayak altında ezdirmemek çok daha kazançlı bir hamle olacaktır.

Kim ne derse desin, sen olmaya-oldurmaya, olgunlaşma-olgunlaştırmaya, gelişmeye-geliştirmeye, büyümene-güçlenmene, tek başına ayakta durmaya ve hayatta kalmaya bak! Kendini ve ülkeni, milletini ve devletini savunma zamanı gelince ne gerekiyorsa o yapılır.

Teşkilata gönül vermiş ve bağlanmış kişi tevhid inancında olduğu gibi, İbrahimî bir duruş ve akide sahibi olmalıdır. Putlarla/putçularla, put yapanlarla/put satanlarla ve puta/güce tapanlarla anlaşmadan-uzlaşmadan inkârın ve tuğyanın karşısında İbrahimî bir kıyam eri olmalıdır.

Teşkilat görevlisi, önce içten ve dıştan insanımızı esir alan/almaya çalışan her cins ve tip putperestliğe karşı duracak, içini ve dışını putlardan arındıracak; yani, Allah haricindeki bütün ilahları inkâr ve reddedecektir! Sonra, bir Müslüman'a yakışır şekilde Allah'a hakkıyla iman edip O'na kul olmak görevini yerine getirmek için gayret sarf edecektir.

Müslüman, stratejik olarak İslam'ı en iyi, en güzel ve en mükemmel olarak yaşamak zorundadır. Hiç değilse, bunun için bütün gücüyle gayret göstermek mecburiyetindedir. O, yozlaşan, uyuşan, uyuyan, kendi kimlik ve öz benliğinden kopan Müslüman kardeşlerine örnek ve model olmayı amaç edinmelidir. Yaşayan bir Kur'an olmak, her Müslümanın hedefi ve görevi olmalıdır.

Müslüman oldurmaya başlamadan önce, kendisi olgunlaşmak zorundadır. Daha sonraki aşama, olgunlaşma/tırmanın mücadelesi içinde yerini almaktır. Önce öğrenecek sonra öğreteceksin; önce varlık ve birlik içinde olacak, sonra varlık, birlik ve dirlik mücadelesini vereceksin!

Ben merkezli değil, bize doğru yönelen/açılan ve genişleyen bir yelpaze olarak yapılanacak, bizden başlayan ve ümmeti kucaqlayan bir ufuk hareketi olacaksın, Müslüman!..

İslamî kural ve kaidelere, referans kaynaklarına sınımsız sarılacak, ölü gibi bir Müslüman değil, küllerinden yeniden dirilmiş

bir dava adamı ve bir tevhid savaşçısı olarak mücadelesine ölünceye kadar aralıksız devam edeceksin!

Teşkilatlanma Şekli

Teşkilatın amaç ve hedeflerinde belirlenen hizmet ve faaliyetleri yerine getirmek, ancak iyi planlanmış bir teşkilat yapısıyla mümkündür. Bu yapı, teşkilat yönetimi açısından ülke genelindeki faaliyetlerin tasnif ve denetlenmesini mümkün kılan bir enstrüman olacaktır. Bu sebeple teşkilat, merkez ve taşra teşkilatları olmak üzere iki ana kısma ayrılır.

Hareketin beyni, kalbi, aklı, ruhu teşkilatın genel merkezidir. Vücudun azaları, duyu organları da taşra teşkilatlarından oluşur. Merkez ve taşra teşkilatları birlikte, cemiyet, cemaat ve hareketin bütün gövdesini oluşturan bir vücut olarak hareket eder.

Her teşkilat canlı bir organizma gibidir. Doğar, büyür, yaşar, vadesi gelince de ölür ve tarih sahnesinden silinir. Teşkilatın ömrünün uzatılması, hayatın gerçeklerine sınıksız sarılması ve onu varlık alanına çıkaran dinamikleri samimi olarak sahiplenip ihtiyaçlarını karşılamakla mümkün olur.

Canlı bir organizmanın ayakta ve hayatta kalabilmesi için ihtiyaç duyduğu şartlar bir teşkilat için de aynen geçerlidir. Zaten, o ihtiyaçlar teşkilatın kuruluş amaçları ve dinamiklerini oluşturur. Teşkilatı ayakta tutacak olan, onun ruhudur. Bu ruh onun amaç ve gayesi, bedeni ise prensipleridir, şeklinde tasvir edebiliriz. Onu harekete geçirecek olanlar da teşkilata ait hususi bilinçle eğitilmiş dinamik kadro ve elemanlardır.

Merkezi Teşkilatlanma

Esasen, bir amaca ulaşmak için belirli ilke ve gayeler etrafında bir araya gelen grup veya grupların, istenilen bir şekilde sevki ve yönetilmesi, eğitilmesi, örgütlenmesi, disipline edilmesi ve kadrolaşması için belirli bir merkeze ve merkezi yönetime ihtiyacı vardır. Kadroların ve tabanın bu teşkilata bağlı yönetim

altında örgütlenmesi, Merkeze bağlı olması gerekir.

Merkez teşkilatı, işlerin bir hiyerarşi/disiplin, plan/program içinde yönetilip organize edildiği teşkilatlanma piramidinin en üst emir-komuta makamıdır.

Merkezi teşkilatlanma ne kadar güçlü ve sistemli olursa, onun temelleri üzerinde kurulan şube ve temsilcilikler, onların alt birim ve kuruluşları da o derece sağlam olur.

Teşkilatların insan vücuduna benzediğini daha önce zikretmiştik. Bu yüzden vücudun bir yerinde acı ve huzursuzluk varsa, bu bütün bünyede hissedilen rahatsızlıklar meydana getirecektir.

Bir teşkilatın sağlıklı bir yapıya sahip olması merkezinin güçlü olmasına, bu da teşkilatın ve teşkilatlanmanın kuruluşundan itibaren sağlam ideal, kadro, irade ve prensipler üzerine inşa edilmesine bağlıdır. Böylece faaliyetler buna bağlı icra edilecek ve bu da teşkilatın sağlıklı yapısını destekleyecektir. İşte, “Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur.” atasözünde ifade edilen gerçek budur.

Taşra Teşkilatlanması

Teşkilat ve teşkilatlanmada şubelerin başarısı veya başarısızlığı, tamamen merkeze ait kabul edilir.

Bundan dolayı yeterli kadro ve eleman olmadan şubeler açmak merkeze yük ve sıkıntılar getirerek onu yorar, yıpratır; bazen de merkezi hantallaştırdığına şahit olunur. Hatta bu durumun, merkezi işlemez hâle soktuğuna, kilitlediğine ve sonunu getirebildiğine bile şahit olabiliriz.

Şubeler

Bunlar, merkez teşkilatın tüzük, yönetim ve kontrolüne bağlı, bulunduğu yerde merkez adına faaliyet gösteren, direkt merkezden emir alan bölgesel oluşumlardır.

Şubeler ancak sağlam, çalışkan, idealist kadrolarla oluştu-

rulduğunda, teşkilatın kuruluş amaç ve gayelerini gerçekleştirebilir. Aksi takdirde yaptıkları ve yapacakları iş/faaliyet tabele teşkilatı ve teşkilatçılığında ileri gitmez. Ortaya konan çabalar da başarıdan uzak, mevzi çalışmalarından bir adım öteye geçemez.

Şubeler kendilerine düşen görev ve yetkileri, güçleri nispetinde yerine getirebildikleri ölçüde başarılı olurlar ve ancak bu şartla merkezden gelen talimatları uygulayabilir. Öngörülen plan ve programları kuruluş hedef ve amaçları çizgisinde yerine getirebilmeleri güçleri yettiğince çalışmalarına bağlıdır.

Temsilcilikler

Temsilcilikler, teşkilat merkezinin izniyle ve adıyla kurulmuş birimlerdir. Onun amaç ve gayelerini buldukları mahal, çevre ve alanlarda gerçekleştirmeye çalışırlar. Bunlar, hak ve görev bakımından teşkilat adına faaliyet gösteren; bölge, şehir şubeleri veya direkt teşkilat genel merkezine bağlı ve oradan talimat alan/ hareket eden alt birim kuruluşlardır.

Temsilcilikler ya bölgeye ya şube merkezine veya direkt merkeze bağlı olabilir. Bunun ne şekilde teşekkül ettirileceğini merkezi teşkilat bir yönetmelikle belirler.

Temsilcilikler bir şehrin değişik mahallelerinde, kazalarında, bucak ve köylerinde yapılacak hizmet ve faaliyetleri halkın ayağına götürmek ve yapılacak işleri kolaylaştırmak için teşkilat genel merkezi tarafından planlanır, tayin edilir, görevden alınır veya kapatılır.

Bölgeler, şube ve temsilcilikler direkt teşkilat merkezine bağlıdırlar. Çalışma usûlü ve hizmet paylaşımı olarak üzerine düşen işler, bağlı bulunduğu genel merkezin teşkilatlanma şeması, programı ve modeline uygun olarak belirlenir. Bölge, şube ve temsilciliklerle istişare ederek faaliyetleri yürütür.

Temsilciliklerin organizasyonu için mahallî ve idarî sınırlar esas alınacak diye bir şart ve kural yoktur. İnsanımıza kolayca ulaşabilmek ve onlara daha iyi hizmet götürebilmek için en ko-

lay ve zahmetsiz yol ne ise, teşkilat merkezi onu tercih eder.

Topluma ulaşmaktaki ve teşkilatın amaç ve çalışmalarına halkı davet etmek konusundaki en sağlıklı, en hızlı ve en etkin iletişim şekli ve yöntemi, onların ayaklarına kadar gitmek, dert ve sorunlarını dinlemektir.

Bu usûl istenilen mesajı tabanına ulaştırmak için tercih edilen en pratik ve kestirme yoldur.

Mesleki Teşkilatlanmalar

Teşkilat, toplumun bütün katmanlarına hitap etmek, bütün sosyal, ekonomik ve kültürel alanlarda faaliyet göstermek maksadıyla, mesleki her kesimde örgütlenmek zorundadır.

Teşkilat; memurlar, esnaf, öğretmenler, öğrenciler, işçi, iş adamları, gençler, yaşlılar, kadınlar, çiftçiler, emekliler, sporcu ve sanatçılar gibi sosyoekonomik katmanlardaki her ferde ulaşabileceği her alanı değerlendirir. Bu şekilde, mahallede genel merkez çatısı altında toplumun ihtiyacına göre örgüt kurup teşkilatlanabilir.

Mesleki örgütlenmelerde kadrolar, üyeler, taraftarlar ve sempatizanlar mahalli kuruluşlarla ve meslek örgütleriyle daha kolay bir araya gelebilir. Buradaki esas nokta, her meslek sahibinin işi, sosyal çevresi, mesleği, kültürü, ortak çıkarları ve sorunları yüzünden meslektaşlarıyla yakın ilişkiler içinde olmasıdır. Bu ilişkiler çerçevesinde bir araya gelmeleri daha kolaydır.

Teşkilatlanma Sürecinde Dikkat Edilecek Hususlar

a- Amaç ve hedeflerin kadrolar ve teşkilat mensuplarının bilinmesi, öğrenilmesi ve kabul edilmesine azami gayret göstermek,

b- Eğitilmiş, fedakâr ve disiplinli kadrolarla işbirliği yapılmasına imkan tanımak,

c- Planlı, programlı ve koordineli hareket etmek,

d- Disiplinli kadrolarla orantılı bir büyüme stratejisi izlenmek,

- e- Kurumsallaşarak teşkilatlanmış bir yapılanma ortaya koymak,
- f- Teşkilattaki üst-üst ilişkilerini bir itaat ve disiplin çerçevesi içinde, samimi bir kardeşlik ve çalışma ortamında sürdürmek,
- g- Herkesi kucaklayan ve kuşatan bir millet ve ümmet anlayışını esas almak,
- h- Müslümanlara karşı hoşgörülü ve yumuşak davranılmak, İslam düşmanlarına karşı uyanık, dikkatli ve tavizsiz olmak,
- i- İktidar ve güç odaklarına dayanıp yaslanarak değil, kendi inanç ve mensuplarından güç alarak ekonomik ve siyasi olarak ayakta duran bir teşkilat yapısına sahip olmak,
- j- Teşkilat piramidinin en üstünden en tabanına doğru örgütlenen bir kadrolaşmayı esas almak,
- k- Birlikte yola çıkılan samimi dava arkadaşlarını yolda bulduklarıyla değişmeyen bir vefa anlayışına sahip olmak,
- l- Dava denen mücadelenin, düşüncenin, fikrin, idealin toplumun bütün katmanlarına ulaştırılması, insanlar arasında yaygınlaştırılması için örgütlü ve organize çalışan bir teşkilat olmak,
- m- Teşkilatı tabandan tavana doğru dalga dalga yayılan bir sadakat ve heyecanla birbirine bağlanan kadrolardan oluşturmak,
- n- Yukarıdan aşağıya doğru emir-komuta ile yapılandırılan bir teşkilatlanmada teşkilat amaç ve prensipleri doğrultusunda istişare, itaat, disiplin ve vefa prensiplerine önem vermek,
- o- Teşkilat içi eğitim çalışmaları ile akide, ahlâk, kardeşlik, fedakârlık, fedailik ve bağlılık geleneğiyle teşkilatın ruh ve bedenini oluşturmak,
- p- Teşkilatlanmada esas amaç ve hedef, kuruluş ve bir araya geliş gayelerini hep birlikte omuzlamak, bunları en kısa zamanda hedef kitleye ve topluma ulaştırmak, bunun için de teşkilat içi eğitim ve teşkilat dışı tebliğ ve propaganda çalışmalarıyla faaliyetleri bir plan ve program dâhilinde sürdürmek,
- r- Merkez ve taşra teşkilatlarının bir vücudun azaları gibi bir beyin ve merkezden emir alan ve yönetilen, bir merkezden teşkilatlanmış ve koordine edilen bir bütünlük arz etmesi için imkanları seferber etmek hususlarına dikkat edilmesi gerekir.

Hedef kitle

Teşkilat bütünü içinde, teşkilat çatı organizasyonu altında ayrı yol, yöntem ve usûllere tevessül etmemek teşkilatın hayatiyeti açısından çok önemlidir. Yönetim kadrosu dışında baş çekmemek ve ayrı bir telden çalmamak şartıyla, teşkilat tabanı ve toplum organize edilip öngörülen bilgi ve hizmetlerin hedef kitlelere ulaştırılması öncelik olmalıdır.

Merkez ve alt örgütlenmeler, teşkilatın amaç ve hedeflerini, hizmet ve çalışmalarını daha geniş kitlelere duyurmak, ulaştırmak, topluma ve ülkeye faydalı olmak için açılır. Yoksa, alt örgütlenme ihtiyacının çıkış noktası ayrı bir baş çekmek, merkezle ve teşkilatın temel amaçlarıyla ayrı havadan çalmak ve hizip çıkarmak değildir. Kontrolsüz girişimlerle teşkil ettirilen, ehil olmayan kadrolara emanet edilen alt ve yan örgütlenmelerin faydadan çok zarar getireceğini hatırdan tutmak gerekir.

Bir siyasi parti ve sendikanın yapılanmasında ana gövdeye bağlı merkez ve taşra örgütlenmesi mevcuttur. Bunlara ek olarak, merkezden başlayıp muhite doğru açılan ve onun amaçlarını/hedeflerini gerçekleştirebilmesi için kurulan gençlik ve kadınlar kolu ile birlikte birçok komisyon ve çalışma grupları bulunur.

Teşkilat piramidinin en üstünden en altından kadar bir hiyerarşi ve disiplin olması şarttır. Alt kuruluşlar görünüşte ayrı ayrı isimler taşısalar dahî, teşkilatın genel politikalarına, stratejilerine, hedefine ve merkez otoriteye bağlı olmak ve bağlı kalmak zorundadırlar.

Hiçbir alt veya yan kuruluş, temel ilkeler ve amaçlar hususunda kendi başına karar verme, hareket etme yetkisine ve hakkına sahip değildir. Kendilerine verilen yetki alanında ne kadar yetkili ise, o kadar bir hareket kabiliyeti vardır. Bunlar, kurucu merkez teşkilatın faaliyet alanı ve dışına çıkamaz. Kısacası, kendi kuruluş amaç ve sınırları içinde kalmakla yükümlüdürler. Bağımsız bir teşkilat olarak hareket edebilmesi için; kendi başına,

hiçbir merkeze bağılı olmayan bir kuruluş olma özelliğı taşıması gerekir.

Kapsama Alanı

Teşkilat hangi alanlarda faaliyet gösterir? En özet haliyle ifade etmek gerekirse, hayatın her alanı teşkilatlanmanın kapsadığı alandır. Hayat teşkilattan, teşkilat hayattan destek alarak iç içe geçmiş bir ahenk yakalanmaya çalışılır. Teşkilat ve teşkilatlanma, hayattan aldığı ilhamlarla tıpkı tencere-kapak gibi bir uyum halinde ayakta durur ve yaşatılır.

Teşkilatın ve teşkilatlanmanın temel çıkış noktası, toplum selameti için çalışmaktır. Bu temel amaca ulaşmak için yola çıkar ve çalışır. Bu bilindiğinde, onun hayatın hangi alanlarıyla içli dışlı olduğu da fark edilir.

Fikir ve düşünce, sendikalaşma, kültür, sanat, edebiyat, din, politik/ideolojik/mesleki alanlar, bölgesel/yöresel ihtiyaçlar, yardım ve sosyal amaçlı girişimler, çevre sorunları ve yarışmalar, uluslararası ilişkilerin gerektiğı atılımlar, eğitim kurumları (ki bunlara anaokulu, ilk, orta, lise, üniversite, yüksek lisans kademelerinin hepsi dâhildir), ayrıca diğer tüm eğitim ve öğretim alanlarındaki, üniversite/talebe cemiyetleri, grup ve platformları...

Dost ve kardeş ülkelerden gelen öğrencilerle ilgili sosyal, kültürel, sportif alanlarda; okul mezunları dernekleri, hemşeri örgütlenmeleri alanlarında; toprak, su, hava, orman ve tabiatı koruma çalışmalarında; ahlâk ve maneviyat; bilişim teknolojileri, inovasyon çalışmaları; insani yardım çalışmaları, hastalıklarla mücadele, kimsesiz çocuklar konusundaki yardımlaşma faaliyetlerinde; yangın, sel, zelzele, toprak kayması, vs. gibi acil durumlar için yapılacak eğitim ve kurtarma çalışmalarında; açlık ve yoksullukla mücadele alanında...

İçki, kumar, uyuşturucu, insan ve organ kaçakçılığına karşı mücadele; insan hakları ve hukuku; medeniyet ve kültürümüzün inşası ve ihyası ve bu konudaki hizmetler alanında; yurt dışı kar-

deş topluluklar üzerine çalışmalarda; spor ve eğitim kampları üzerine; tarih ve kültürümüze ait yabancı dillerdeki eserleri dilimize kazandırmak veya Türkçe olanları farklı dillere tercüme çalışmalarında, yabancı dil öğretmek için kurslar ve okullar aarak; yurt içi ve dışında kendi medeniyet ve kültürümüze ait dini, tarihi ve kültürel mekânları tamir ve imar etme, oralara geziler tertipleme; ihtiyaç olan ve duyulan her faaliyet alanında yapılması gerekenler için harekete geçme...

Sel baskınları, orman yangınları, maden gkleri, toprak kaymaları, depremler, savaş durumları ve felaketler gibi afet ve olağanüstü hallerde ilk yardım ve destek, organizasyon, sevk ve idare, iletişim, haberleşme ve sosyal medya alanlarında ihtiyaç duyulan ve yapılması gereken çalışmalar; gıda, hijyen, barınma, ısınma, tıbbi yardım ve ilaç desteği gibi konularda yeleri eğitim, yetiştirmek, hazırlamak bunlarla ilgili grup çalışmaları yapmak ve ilgili birimler kurup onları örgütleyip her an her türlü hal ve duruma hazırlıklı olmak teşkilatın varoluş görevlerindedir.

Sivil örgütlenmenin nemi

Her şeyi devletten, devletin kurum ve kuruluşlarından beklemek duyarsızlık, sorumsuzluk ve tembelliktir. İçinde yaşadığımız ülke, bu coğrafyada yaşayan herkesin ortak malıdır ve her ferdin ortak sorumluluğu altındadır. Özellikle olağanüstü durumlarda önemli olan, çağrılmadan en kısa ve en donanımlı şekilde katkı sunmaya gayret etmektir. Bu gibi hususlarda önceden özel olarak eğitilip yetiştirilmiş kadroların harekete geçirilip planlı ve programlı bir şekilde olay yerine sevk edilmesi, devlet-millet dayanışması ve yardımlaşmasının en güzel örneğini gerçekleştirmek için şarttır.

Milletimizin bize en fazla ihtiyaç olduğu bir zamanda, onun imdat çağrısını beklemeden yaralarını sarmak, bir yudum su ve bir parça ekmek götürmek insan olarak vicdanımızın, Müslüman olarak imanımızın gereğidir. Müslüman, kardeşi/komşusu a ve zor durumda iken, kendisi tok ve huzur içinde yatamaz.

Bu alanda en özverili ve samimi çalışmaları yaparken devletin asker, polis gibi kolluk kuvvetleriyle, sağlık ve ilkyardım ekipleriyle, Afad, Kızılay gibi kuruluşlarıyla rekabet etmek değil, onlarla iş birliği yaparak omuz omuza çalışmak gerekir. Çünkü Müslüman fertlerin ve İslam düşüncesi üzerine kurulmuş teşkilatların birincil görevi iyilikte ve hayırda yarışmaktır.

Zor ve sıkıntılı zamanlarda her vakit milletin ve devletin varlığına kast eden fitne odakları, özel ajan ve provokatörler devreye girerek basın yayın/gazete, radyo/TV, mesaj/sosyal medya, telefon vs. gibi vasıtalarla yalan ve asılsız haberler çıkarabilirler. Milleti yanıltarak birbirine düşürmeye çalışabilirler. Bu yüzden sahada çalışan kadro ve elemanlar önceden bu hususta eğitilmiş ve donanımlı olmalıdır ki, bozgunculuk çıkarana ve fitne odaklarına karşı uyanık, tedbirli ve hazırlıklı olsunlar. Unutmayalım ki, kurt en çok puslu havayı sever. Kötü niyetli kişi ve gruplar en çok böyle afet ve kargaşa zamanlarında kurtarıcı sahate kahramanlar olarak ortaya çıkar. Bu tür odaklar iş yapmazlar, bilakis bol bol yalan, iftira, dedikodu ve fitne üretirler.

Bunun için sahada görev yapan ve yapacak olan elemanlar her türlü olumsuz ve düşmanca propaganda ve hareketlere karşı eğitilmeli ve hazır olmalıdır. Bu tip fitne, ajan-kışkırtıcı kuruluş ve organizasyonların oyun ve hilelerine, tahrik ve kışkırtmalarına karşı önceden hazır olmalıdırlar.

Yine unutulmamalıdır ki, su uyur düşman uyumaz. Düşman hep en zayıf ve çaresiz olduğumuz anları kollar. Bizi o durumda kısıkvrak yakalayıp zarara uğratarak kolayca boğmak ister.

Kimliğimizin bize ne tür sorumluluk yüklediğinin şuurunda yaşamak zorundayız. Müslüman, insanların en sıkıntılı ve yardıma muhtaç olduğu bir zamanda, çağrılmadan onlara yardıma koşandır.

Müslüman herkesin her dediğine kanan, inanan, tanımadığı bilmediği insan ve hareketlerin peşinde koşan değil; uyanık olan, her zaman her türlü olumsuzluklara, felaket ve belalara

karşı önceden hazırlıklı olan kişidir.

Bu konuda Rabbimizin şu ayetini sürekli kendimize rehber edinmeliyiz: “Ey iman sahipleri! Özü sözü bozuk birisi size bir haber getirdiğinde, hemen araştırıp inceleyin/delil arayın! Yoksa bilgisizlikle bir topluluğu suçlar da (sonra da) yapmış olduğunuza pişmanlık duyar hale gelirsiniz.”⁽²⁷⁾

Yurt Dışı Teşkilatlanma

Daha önce de ifade ettiğimiz gibi, bir teşkilat aynı amaç ve gaye etrafında bir araya gelen insanlardan oluşur, şube ve temsilcilikler şeklinde faaliyet gösterir. Teşkilatın amaç ve gaye birliği alanında hizmet üreten, ya teşkilat veya gönül bağı anlamında ilişkisi olan insanlar o teşkilatın gövdesini oluştururlar. Bu gövdenin yurt içi şubeleri olduğu gibi, yurt dışı bağlantı ve uzantıları da vardır.

Teşkilat mensupları, teşkilat tüzüğünde belirtilen amaç, gaye ve hedefleri bulunduğu ülkenin yasalarına riayet ederek gerçekleştirilmeye çalışırlar.

Bu iki şekilde gerçekleşebilir: Ya merkezi Türkiye’de bulunan bir teşkilatın yabancı bir ülkede açılacak bir yurt dışı temsilciliği veya o teşkilatın amaçları/hedefleri doğrultusunda birlikte çalışıp hareket edecek ve o ülkenin yasalarına göre kurulacak bir dernek/vakıf gibi bir sivil toplum örgütü olabilir.

Bunlar, kuruluş amaçlarında belirlenen faaliyetleri gerçekleştirmek için bulunduğu ülkenin hedef kitlesine o ülke hukuku ve yasaları çerçevesinde kalarak faaliyet yapmak zorundadırlar.

III. BÖLÜM

YÖNETİM

Yönetim ve Yönetici

Belirli bir tüzüğü, mekânı, faaliyet tanımı, kitlesi, gücü, organizasyonu, ilkeleri ve kuralları olan ve tespit edilen amaçlar/hedefler, doğrultusunda faaliyetlerini gerçekleştirme gayesini üstlenen kadrolara yönetim, bu işi üstlenen insanlara da yönetici denir.

İslamî cemaat ve cemiyetlerde yöneticilere reis, başkan, lider, imam, önder, ağabey gibi hitap şekilleri kullanılır. Onlar daha çok isimleriyle değil, bu sıfatlarla anılırlar.

Yönetmek bir bilgi, beceri ve tecrübe gerektiren bir sanattır. Yönetici kişiliği olmayan, yönetme kabiliyetini haiz olmayan başkanlar, yönetme hırslarının kurbanı olarak her an, her türlü siyasal, sosyal, kültürel, tarihi cinayetlerin yanında, fiili katliam ve zulümler işlemeye aday, potansiyel suçlular haline gelebilirler.

Bir cemaatin, teşkilatın, sivil toplum kuruluşunun, kurumun istenilen hedeflere ulaşamamasının ana nedenlerinden en önemlisi, belki de o kuruluşun başındaki yöneticilerin Hindu'nun mukaddes ineği gibi bir türlü işgal ettiği yerden kalkmaması veya kaldırılamamasıdır. Bu tür zaafılara sahip olanlar, ne pahasına olursa olsun makam ve koltuğunu terk edemeyen ve gözlerini hırs bürümüş yöneticilerdir.

Bu kişiler –başkan, lider, ağabey, hoca, imam, üstat, molla, şeyh, patron şeklinde her ne isim ve sıfat ile anılırsa anılsın– asıl itibariyle, makam ve mevkilerini putlaştırmış ve kutsallaştırmış çağdaş paganlar ve modern putperestlerdir.

Özellikle azgelişmiş, İslamî eğitim ve şuurla yetişmemiş, gelenek dinine inanan, ataerkil toplumlarda görülen bu pederşahî anlayış maalesef İslam âleminin baş belası sorunlarından birisidir. Bazen ihanet düzeyinde tahribat yapan bu tipler, toplumun bünyesinde/zihninde büyük yaralar açan yanlış inançların esiri, eğitimsiz, azgelişmiş toplumların içinde kök salmış olan ve babadan oğula geçen bir mirasın temsilcileridir. Bu tahripkâr mirasla toplumun düşünme melekelerini esir alırlar.

Halbuki liderlik/önderlik irsî bir durum, konum ve miras değildir. Bu tip liderler, daha çok krallık, sultanlık ve diktatörlükle yönetilen tek düzenli sistemlerde var olabilirler ve eleştirmek-ten/eleştirilmekten korkup çekinen toplumlarda görülen arızı bir durumun ürünüdürler.

Bu tip başkan ve yöneticiler, deyim yerindeyse, daha çok hormonlu/suni liderlerdir. Bunlar ya saltanatlarına veya ölmüş atalarına öykünen, elindeki imkân ve fırsatları –ehliyet ve liyakat sahibi de olsa– başkalarına kaptırmamak için her türlü haksızlık ve hukuksuzluğu, zulmü ve ahlâksızlığı yapan gâsıplar ve fasıklardır. Oturdıkları koltukları ve sahip oldukları makamları kaybetmemek için yetkilerini ve bütün imkânlarını silah olarak kullanırlar.

Çağımızdaki sivil toplum örgütlerinin, cemaatlerin ve partilerin birçoğu bu hastalığın pençesinde adeta can çekişip sürünmektedir. Ama nedense söz konusu toplumun içinde kimse kalkıp da bu problemi yüksek sesle söylemeye ve buna karşı direnmeye cesaret edemez. Etmeye kalkan kişi de toplumun fanatik yobazları tarafından maddi/manevi linç edilerek susturulmaya çalışılır.

Uygulanan bu sosyal/ekonomik baskı ve teröre İslamî bir

kılıf ve yorum uydurulur. Bu o kadar absürt bir süreçtir ki; bu kılıf, teşkilatın başına oturup kalkmayan o kutsal ineği savunma ve orada tutma adına söylenmiş –adeta– dinî bir kural gibi kabul edilir. Dinin, dinî kavram ve kuralların yozlaştırılması, “uzlaşmacı” hale getirilmesi yukarıdan aşağıya doğru yol alan kirli bir su gibi akmaya başlar ve bir bulaşıcı mikrop gibi o toplumun her kesimine yayılır.

İstişare Kurulu

İstişare Kurulu, teşkilat yönetimi içindeki tecrübeli, konularına ve meselelere vakıf kişilerden oluşan bir üst akıl birimidir. Teşkilatın amaç ve gayesiyle ilgili önemli meseleler burada konuşulur, tartışılır ve karara bağlanır. Yapılması gereken faaliyetler, alınması gereken kararlar, uyulması gereken prensipler ve stratejiler gibi teşkilatı ilgilendiren tüm önemli konular burada açıkça tartışılarak belirlenir. “Onlar işlerini aralarında müşavere ile yürütürler.”⁽²⁸⁾

Burası teşkilatın en yetkili yönetim ve karar alma organıdır. Engin ve derin tecrübesi, birikimi ve deneyimi olan olgun ve bilge kişilerden oluşan bu kurul, teşkilatın üst akli ve mantığıdır. Teşkilatın hareket fıkhi, stratejisi, faaliyetleri ve duruşu burada tespit edilir. Teşkilat Başkanı da bu kuruldan bir kişidir. Her istişare üyesi gibi onun da oy ve söz hakkı vardır.

Burada, gündemdeki konular enine boyuna konuşulup özgür ve açıkça tartışıldıktan sonra ekseriyetin oyu istikametinde karar verilir. “İş hakkında onlarla müşavere et!”⁽²⁹⁾ Burada alınan kararlar teşkilatın genel hükümleri, kırmızıçizgileri, olmazsa olmazları, stratejik meseleleri ve faaliyet alanının tümünü kapsar.

Teşkilat Başkanı, Genel İstişare Kurulunda alınan kararlar seçilir ve o da o kurulun kararlarına uymak zorundadır. Onun kral gibi hiçbir zaman kendi başına hareket etme salahiyyet ve yetkisi yoktur. O bu kurul tarafından seçilir ve azledilir. Bu kurula karşı

28 Şûra sûresi, 38

29 Âl-i İmrân, 159

sorumludur. “Kim bir iş yapmak istedi ve müşaverede bulundu ve ona göre hareket etti ise işlerin en doğrusunu yapmış demektir.”⁽³⁰⁾

Şu hususu belirtmeliyiz ki, Yüksek İstişare Heyeti ahbab çavuş ilişkilerinin sürdürüldüğü, konuşulduğu, başkanı alkışlayan, pohpohlayan, ayaklarını yerden kesip uçuran bir yağcılar kulübü değildir. Bu kişiler kelle ve kavuk sallamak için orada bulunuyor da değildir. Bilakis, teşkilatın tümünden sorumlu tecrübeli bilgeler ve olgun aksakallılar, entelektüel ve aydınlar meclisidir. Bu kurul, teşkilat şemasının en üstünde gözlemci, takipçi, hesaba çekici, yönlendirici ve sorun çözücü en yüksek organdır.

Teşkilat Başkanı ihtiyaç hâsıl olduğunda, İstişare Heyetine teşkilatı ilgilendiren her hususta hesap vermek zorundadır. Yani Başkanın hesap vereceği ve bağlı olduğu makam İstişare Heyetidir. Başkan ve Yönetim Kurulu yetki ve sorumluluklarını aştığı, yerine getirmedeği veya getiremediği zaman ve hallerde, bu durum İstişare Heyetinde veya onun tayin ettiği bir komisyon ve kurulda görüşülür. Toplanan bilgi ve deliller görüşmesi için İstişare Heyetine sunulur. Alınacak tüm kararlar İstişare Heyetinden çıkar ve yönetim amir hüküm olarak o kararları uygular. İstişare Heyeti gerekirse yönetimi de görevden alma yetkisine sahiptir.

İstişare Heyeti; kurucular heyeti, merkez icra organı, bölge başkanları ve üyelerin seçtiği ehliyet ve liyakat sahibi tecrübeli kişilerden oluşur. En az bir başkan ve iki üyeden ibaret olabileceği gibi, duruma göre bu sayı çoğaltılabilir. Bir kişinin İstişare Heyetine katılması ve çıkarılması İstişare Kurulu üyesi kişilerin teklifi ve çoğunluğun karar ve kabulüyle olur.

Yönetim Kurulu Başkanı, Yüksek İstişare Kurulunun değerlendirme, öneri ve kararlarını dikkate alarak icrai faaliyetleri yerine getirir. Onun kendi kafasına göre hareket edip teşkilatı maceralara sürüklenme hakkı ve yetkisi yoktur.

30 Celeleddin Suyuti, Ed-Dürül Mensur, 7. Cilt,Shf. 357, Hadis Beyhaki' den

İstişare Kurulu Başkanı

İstişare Kurulu Başkanı, Yönetim Kurulu Başkanı ile birlikte yıllık program, bütçe ve faaliyet planını yaparak/yaptırarak o yıl hedeflenen çalışma ve faaliyetleri istişare kuruluna sunar, varsa düzeltmeler yaptıktan sonra, çıkan karar ve onay neticesinde onları icraata koymak üzere yönetim kurulu başkanına tebliğ eder. “Davud! Biz seni ülkede hükümdar yaptık, sen de insanlar arasında adaletle hükmet, keyfine / nefsinin hevesine uyma ki, seni Allah yolundan saptırmasınlar.”⁽³¹⁾

İcra Başkanı, gerçekleştirilecek tüm faaliyetlerden İstişare Heyetine karşı birinci derecede sorumludur ve İstişare Kuruluna bilgi ve hesap vermekle yükümlüdür. Teşkilat bünyesinde yönetim kurulu başkanıyla birlikte, yapılacak faaliyetleri yüklenecek ve yürütecek kadro elemanlarından teşekkül ettirilir. Başkan, muhasip veya sekreter olmak üzere en az 3 kişiden müteşekkildir ve ihtiyaca göre bu sayı istenildiği kadar arttırılabilir. Yönetim Kurulu Başkanı çalışacağı ekip arkadaşlarını kendisi seçer. Birlikte çalışabileceği takım arkadaşları arasında görev ve iş taksimi yapar.

İcra Heyeti

1-Amaç ve hedef

Yönetim Kurulu üyesi olarak seçilen kişiler, teşkilatın amaç ve hedeflerini gerçekleştirmek için kendi yetki alanlarına riayet ederler ve bu sınırlar içinde faaliyet gösterirler. Bunu yaparken Yüksek İstişare Kurulu ile istişare ederek onların tecrübe, uyarı ve tavsiyelerini dikkate alırlar. Yasaların sivil toplum kuruluşları veya kurumları için çizdiği ölçü ve sınırların dışına çıkamazlar.

Gayri hukuki ve ahlâki bir faaliyet ve çalışmada bulunamazlar. Yaptıkları her faaliyetten İstişare Heyetine karşı sorumludurlar.

2- Planlama ve programlama

Yönetim Kurulu faaliyetlerini doğaçlama veya etki-tepki usulüne göre değil, bir plan ve program dâhilinde yapmakla yükümlüdür. Olayların peşine takılıp giden reaksiyoner hamleler söz konusu olamaz. Bilakis Yönetim Kurulu, olaylara ve gidişata yön veren aksiyoner bir rol ve misyon üstlenmek ve o misyonu yerine getirmekle sorumludur.

Aksi takdirde birilerinin figüranlığını yaparak zaman ve mevcut imkânları boşuna harcarlar. Amaç ve hedefleriyle ilgili ciddi bir çalışma ortaya koyamazlar. Bu durumda hiçbir yönetim kurulunun çalışma ve faaliyetlerinde başarılı olmaları bahis konusu olamaz.

3- Kaynak sağlama ve harcama

Yönetim Kurulu sahip olduğu maddi imkânları en faydalı ve ölçülü şekilde kullanmakla ve israfa fırsat vermemekle sorumludur. Faaliyetlerin sürekliliği için yeni maddi imkân ve kaynaklar oluşturmak zorundadır. Bu konuda genel prensipler ve hukuk dairesi içinde her türlü çalışmalar yapar, kaynakları hem çeşitlendirir hem de arttırmak için sürekli ve kalıcı çalışmalara yönelir.

4- Teşkilatlandırma

Bu, Yönetim Kurulunun en başta gelen görevlerinden birisidir. Teşkilat merkezi başta olmak üzere, hareketin var olduğu ve olması gereken tüm alanlarda etkin ve yetkin bir teşkilatlanma çalışması yapar. Bunu yaparken ehliyetsiz/liyakatsiz, sıradan insanlara görev vermemeli, kaliteli ve kalifiye kadrolarla faaliyetlerini yürütmelidir. Yoksa, tabela teşkilatçılığı yapan sıradan derneklerden birisi olmaktan öte gidemez.

Türkiye'deki sivil toplum örgütlerinin/cemaatlerin çoğunun sosyal, kültürel, dinî ve siyasî alanlarda ciddi bir etkisi ve etkinliği olmayışının ana sebebi, sağlam/sağlıklı, dengeli/ölçülü örgütlenmeyişleri ve faaliyet gösteremeyişleridir.

Halbuki eğitimsiz cahil, kuru kalabalıklarla çetin yollar aşılmaz. Bundan dolayı ne kendi üye ve taraftarlarına ne de diğer insanlara faydalı olmakta başarılı olabilirler. “Az olsun, benim olsun”, “Laf olsun torba dolsun” düşüncesiyle hareket etmek bu dar kalıplara sıkışmış bir aklın ve egoizmin tutsağı olmak demektir. Böyle bir mantığa dayanan dernek, vakıf, cemiyet, cemaat ve parti sığ bir anlayışa mahkûm olur ve kısır bir döngü oluşturur. Bu tip kör, sağır ve duygusuz çalışmalar, teşkilatın kendi içinde süren hizip kavgalarına, sen-ben tartışmalarıyla zaman kaybedilmesine neden olur. Boşa dönen değirmen taşları gibi birbirini yıpratır, yer bitirirler.

İslam bütün insanlığı/âlemi kucaklayarak ve kuşatarak insana/âleme hitap eder. Bununla Müslümanların ve İslamî prensipleri üzerine kurulmuş teşkilatın sorumluluk sınır ve alanlarını belirler. Tabiidir ki, teşkilatlanmamış başıbozuk bir hareketin bu yüce sorumluluğu omuzlaması ve bu yolda üzerine düşen görevi yerine getirmesi mümkün değildir.

Allah’ın davasına ve kullarına hizmet birçok meziyeti bir arada bulundurmaya gerektirir. Bunun için bilgi, görgü, tecrübe, hoşgörü, sabır, gayret ve muhabbet, fedakârlık ve cesaret sahibi olmak lazımdır. Sonuç olarak, alın teri ve emek harcamadan, bedel ödemededen hiçbir konuda başarılı olunamaz.

Teşkilat yönetmek öyle ağır bir görevdir ki, ateşten gömlek giyip İslamî sorumluluk yükünü gönüllü olarak yüklenmek ve bu yolda fedai olmak manasını taşır. Fedai olmadan mücahit olmak; mücahit olmadan Allah, vatan, millet ve İslam yolunda başarılı bir mücadele vermek mümkün değildir.

Bu yoldaki en önemli düstur ve nasihat şudur: Önce, olacak ve olgunlaşacaksınız; öldürmek ve olgunlaştırmak için, önce sen yanacaksınız! Nemrud’un ateşini söndürmek için gerekirse yanıp tutuşacaksınız! Ben yanmazsam, sen yanmazsan kim çıkaracak bu ülkeyi inkârın ve tuğyanın karanlığından, İslam’ın aydınlığına?..

5- Yönetim ve eğitim

Teşkilatın eğitim konusundaki sorumluluğu da oldukça geniştir. Yönetim bu amaçla kendi kadrolarına, üyelerine, teşkilat alt birimlerine, taraftarlarına dönük çeşitli eğitim ve öğretim çalışmalarını ve programları düzenler.

Kuruluş amaç ve hedeflerini gerçekleştirebilmek için onları eğitim kurslarına ve aydınlanma programlarına yönlendirir. Teşkilat içi ve dışı eğitim ve öğretim ile kendi kulvarında yürüyen insanları kendi hedef ve amaçlarına sevk eder.

İyi teşkilatlanmış bir toplumun yönlendirilmesi ve yönetilmesi gayet kolay, hızlı, rahat ve verimli olur. Bir teşkilattaki insan kaynaklarının ve maddi imkânların planlanması, örgütlenmesi, yönetilmesi, eşgüdüm halinde kontrol edilmesi ve değerlendirmesi eğitim yoluyla olur.

Eğitim yönetimi, örgütlerin amaçlarına ulaşması için sahip oldukları insan kaynaklarının ve maddi imkânların planlanması, doğru mecralara yöneltilmesi, denetlenmesi ve değerlendirilmesinin tümünü kapsar. Eğitim yönetimi, teşkilat içi ve dışı olmak üzere, iki bölüme ayrılan yönetiminin bir alt birimi olan sistemdir.

6- Kontrol ve denetim

Bütün teşkilatlanmalarda tepeden aşağıya, aşağıdan yukarıya kontrol ve denetim mekanizmasını iyi kurmak ve işletmek gerekir. Kontrol ve denetim mekanizması olmayan teşkilatlarda düzen ve sistem kurulması, bir teşkilat disiplini ve bilincinde işlerin doğru dürüst yürütülmesi mümkün değildir.

“Güvenmek iyidir, ama kontrol etmek hepsinden daha iyidir.” şeklindeki Alman atasözü hiçbir zaman hatırdan çıkarmamak, kontrol ve denetim sistemini ona göre kurmak teşkilatın sağlıklı ve düzgün işletilmesi bakımından hayati önem arz eder.

7- Dış ilişkiler ve temsil

Teşkilat canlı bir organizma gibidir. Onun tek başına yaşaması ve yaşatılması doğru değildir. Onun için ister kendine yakın olsun, isterse uzak olsun diğer organizasyonlar ile beşerî

ilişkiler kurup yürütmesi gerekir.

Bunu yaparken gerekirse amaçları ve fikirleri kendisine yakın kuruluşlarla koordinasyon içinde çalışmalar gerçekleştirmesi yerinde olur. Yine, birbirlerinin faaliyetlerine iştirak etmek, destek vermek, anlaşabildikleri konularda ve işlerde birbirlerine yardımcı olmak ideallerin hayat bulması açısından hayati önem taşır.

Teşkilat/cemaat tutuculuğu ve egoizmi kimseye bir şey kazandırmaz. Buna mukabil İslam ve ümmet şuurunu sürekli, en yüksek perdeden seslendirmek, insanları bu çatı altında birlik ve dayanışma içinde olmaya çağırarak her İslamî teşkilatın ve hareketin görevidir.

Milletimizin, milli birliğimizin, vatan ve coğrafyamızın fayda ve çıkarı doğrultusunda çalışmayan bir toplumsal hareketin İslamî oluşu tartışılır.

İslamî düşünce bu toprakların ve insanımızın sahip olduğu yerli düşüncedir. O, aynı zamanda insanımızın hayat tarzı ve dünya görüşüdür. Bu anlayış ve görüş milletimizin mayasını oluşturur.

Beşerî ilişkilerin başarılı olarak sürdürülmesi davası/sevdası/kavgası İslam toplumunun en önde gelen görevidir. Amaca en hızlı bir şekilde ulaşabilmek için milletimizin ve ümmetin birlik, dirlik ve dayanışmasına ihtiyaç vardır.

Cemiyetler ve cemaatler her şeyden önce milleti bir araya getirmek için kurulur ve bu yolda faaliyet gösterirler. Milletimiz arasında kardeşlik bağlarını ve köprülerini güçlendirmek, her İslamî teşkilatın temel görevidir. “Birlikte huzur ve barış, ayrılıkta azap ve hezimet vardır” prensibini hatırd tutarak yaşamak gerekir.

İslamî bir cemaat ve teşkilatın insanımız, vatanımız ve coğrafyamız adına yapmak istediği her hayırlı faaliyet için geniş bir vizyona ihtiyaç vardır. Bu kadar kapsamlı bir amaçları, teşkilatın nispeten dar kalıpları içinde gerçekleştirmek neredeyse im-

kansızdır. Buna bir de teşkilat yönetimini ele geçiren liyakatsiz muhteris yöneticilerin egoizmini eklediğinde, dünya üzerindeki İslam ümmetinin çıkış yolu bulması söz konusu bile olamaz. Bu açıdan, bu çalışmalarını milleti ve ümmeti kucaklayan ve kuşatan bir enginlik ve zenginlik çerçevesinde ele almak gerekir. Çünkü milletten ve ümmetten kopuk bir hareket denize kadar ulaşamayan, coşkun sularını yarı yolda kaybeden bir nehre benzer.

İslamî bir teşkilat, Rabb'imizin rahmet denizlerine ve okyanuslarına ulaşmak için dere-tepe tanımadan, yaz-kış demeden vahyin pınarından beslenerek hak ve hakikat yolunda koşmak zorundadır.

Teşkilatımız/derneğimiz/hareketimiz ve cemaatimiz suyun yokuşlardan aşağı köpürüp coşarak çağlaya çağlaya döküldüğü gibi, kuraklaştırılmış ve çoraklaştırılmış toprağımızı ve coğrafyamızı yeniden kendi medeniyet değerlerimizle buluşturmak için sürekli hareket halinde olmalıdır.

Bu meseledeki en önemli prensip hiç daima aklımızda bulunmalıdır: Hiçbir sivil toplum örgütü bir Müslüman için amaç olamaz. O sadece bir amacı ve hedefi gerçekleştirmek için kullandığımız bir araçtır. Onu kutsallaştırmak, putlaştırmak ve bir grubun/taassubun merkezi haline getirmek İslam'a yapılacak en büyük ihanettir.

8- Haberleşme

Teşkilat, iki önemli iletişim ve etkileşim ağına sahip olmalıdır: Teşkilat içi ve teşkilat dışı haberleşme...

Teşkilat içi ve dışı haberleşmeyi sağlamak için gazete, dergi, radyo, TV, vs. gibi eğitim ve haberleşme ağı kurmak en makul stratejidir. Bu sayede teşkilat, bu mecraları iletişimin en doğru/sıhhatli yolu ve adresi olarak kullanabilecek ve mensuplarına/hedef kitlesine bu vasıtalarla doğrudan ulaşabilecektir.

Bu yaklaşım, yabancı istihbarat örgütleri ve düşman güçle-

rin propaganda/algı operasyonları, toplum mühendisliği hesapları/oyunları karşısında teşkilatı üyelerinin teyakkuzda ve uyanık kalmalarını sağlayacak, onları her fırsatta doğru haberlerle besleyecek ve aydınlatacaktır.

Bunu yaparken her türlü medya iletişim araç ve gereçleri, yazılı ve sözlü basın ve diğer modern iletişim araçları en etkin bir şekilde kullanılmalıdır.

Bu elzem bir ihtiyaçtır, çünkü bilim ve teknolojiye ayak uyduramayan hareketlerin rakipleri ve düşmanları karşısında bir tarafları eksik kalır.

Yönetimin Kaynakları

1- İnsan Kaynağı

Bir teşkilatın gücü ve etkinliği insan kaynaklarının eğitilmiş, tecrübeli ve çalışkan olmasına kuvvetle bağlıdır.

Yetişmiş insan kaynaklarına sahip olmak küçük veya büyük çaptaki bütün yönetimler için çok hayati bir kıstastır. Örneğin, ulusal düzeydeki iktidarlar bile, devletin ve hükümetin başında görevlerini icra ederken, eğitilmiş, yetkin ve liyakatli kadrolardan mahrum iseler yüzde yüz başarılı bir yönetim sergileyemezler.

Aynı davaya inanmış ve eğitilmiş, aynı hedeflere yönelmiş neyi, ne zaman, nasıl yapacağını ve kiminle hareket edeceğini bilen şuurlu teşkilat unsurlarına kadro denir.

İnsan kaynakları, kadro özelliği taşımadığı sürece devletin ve milletin, cemaatin veya teşkilatın sırtında ağır bir yük ve kamburdur. Çünkü kadro özelliği ve sıfatı taşımayan insan kaynaklarına güvenerek bir harekete girmek, onlarla başarıya ulaşmak mümkün değildir.

İslamî bir hareket iktidar ve yönetime talip olmadan önce kendi kadrolarını yetiştirmek, bir sazın telleri gibi onları akort etmek ve bir ahenk içinde geleceğe hazırlamak zorundadır.

Kadrosuz bir hareket, cemaat veya devlet üzerinde binicisi olmayan bir yarış atına benzer. Başka bir deyişle, toplumları ve devleti, kadrosuz bir şekilde yönetmeye çalışmak jokeyi olmayan bir atla at yarışına girmeye benzer.

Kadrolar, teşkilatın yükünü yüklenen ve o yükü istenilen hedeflere götürmek üzere hazırlanmış eğitilmiş, tecrübeli yarış veya savaş atlarına benzetilebilir. Oysa eğitimsiz atlar ve süvarilerle yarış kazanılmaz.

2- Maddi Kaynaklar

Her teşkilat ve organizasyonun kendine özgü kaynakları vardır. Bir teşkilatın bütün işlerini kendi kaynaklarından elde edilen imkânlar ve güçle yapması onu daha da güçlendirir ve muhtemel olumsuzluklara karşı hazırlıklı kılar.

Bu sebeple teşkilat kendi öz kaynaklarına güvenerek yola çıkmalı, yatırım yapmalı ve onları kullanarak faaliyetlerini sürdürmelidir. “Elden gelen öğün (bereketi) olmaz, o da vaktinde bulunmaz” diyen atalarımız, el eline bakarak iş yapmanın doğru olmadığı konusunda bizleri yüzyıllar öncesinden uyarır.

Özellikle sivil toplum çalışmalarında, teşkilatlara sağdan soldan gelen bazı yardımların arkasından emirler geldiğini, yine bazı kişilerin teşkilatı parayla ele geçirmek veya yönetip yönlendirmek isteyebileceğini unutmamak gerekir.

Tabii ki herkes böyle değildir. Ülkemizde yapılan cami, kuran kursu, yurt, imam hatip okulu ve birçok hayırlı hizmetler ve çalışmaların ardında samimi, ihlaslı hayırseverler insanlarımız vardır. Bu yönüyle İslam medeniyeti bir vakıf medeniyetidir ve bu geleneği canlandırmak, daha da geliştirmek bir mecburiyettir.

Teşkilat açısından en verimli çalışmalar, teşkilata gönül veren ve onun amaçlarına inanan insanların dışlarından tırnaklarından arttırarak ortaya kayacakları maddi imkânlar kullanılarak yürütülen özverili çalışmalardır.

3- Diğer Kaynaklar

Teşkilata ait bina, arsa, tarla, makine, araç, gereç, kırtasiye, mobilya vs. gibi menkul ve gayrimenkul varlıklar insanların üzerine tescil edilmesi sakıncalı sonuçlar doğurabilir. Doğru olan, bütün bu varlıkların vakıf, dernek veya teşkilat üzerine kaydedilerek tescil ettirilmesidir.

Bu kaynakların verimli, sürekli ve güvenilir olarak kalması ve kullanılması, teşkilatın amacına hizmet etmesinin yegâne yoludur. Kontrolünüzde olmayan bir iş ve hareket sizin işiniz ve hareketiniz değildir.

4- Hukuki Sınırlar ve Çerçeve

Teşkilatın kuruluşundaki mevcut yasa, tüzük ve yönetmelikler teşkilat yönetim ve faaliyetlerinde asıl hukukî metinler olarak kabul edilir. Bunun dışında ayrı illegal bir iç tüzük, ajanda ve hukuk kabul edilemez.

Teşkilat, kuruluş amacındaki hedeflerine varmak için bir araçtan ibarettir. Hiçbir zaman bir araç amaç haline getirilemez. Asıl olan, daima asıl olarak kalır ve o da araç değil, amaçtır. Araç ise, o yolda bir köprü ve vasıta. Araç, amaç için vardır ve onun hizmetindedir. Hizmetinde olduğu sürece araç olma görev ve işlevini sürdürür.

Aksi takdirde at süvarinin sırtına biner ve ona yük olur. Bu durumda yolda yolcu da yorulur, yol da yolcu da yoldan çıkar. Zarara, başarısızlığa uğrar veya telef olur.

Genel Başkan, Yönetici veya Lider

Genel Başkan veya üst yönetici, teşkilatı yönetmek, teşkilatın kaynaklarını en iyi şekilde kullanmak, amaçlarını gerçekleştirmek, teşkilat ideal ve hedeflerini, prensip ve politikalarını gerçekleştirmek için İstişare heyeti veya Genel Kurul tarafından seçilen kişidir.

“Allah size emanetleri ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğinizde adaletle hükmetmenizi emreder. Allah bununla ne de güzel öğüt veriyor. Şüphesiz Allah her şeyi iştendir, her şeyi görendir.” (32)

Bundan başka, teşkilat yöneticisi olarak başkan veya başkanın tayin ettiği bir vekil tarafından kendi teşkilat birimini yönetmek üzere atanan kişi ve görevliler de yöneticidir.

Bu sistem içinde yöneticiler; Genel Başkan, Genel Merkez yöneticileri, bölge ve ülke yöneticileri, şube ve temsilcilik yöneticileri şeklinde hiyerarşik bir sıralamayı takip ederler.

Yöneticilerin Yetki ve Görevlerine Göre Sınıflandırılması

- Üst Kademe Yöneticileri:

Teşkilatın amacını belirleyen, politikaları ile ilgili kararlar alan, yönetim ilke ve standartlarını tespit eden, stratejik planlamalarını yapan ve yöneten kişilere “üst yönetici” veya “genel merkez yöneticisi” denir. Bunlar Yüksek İstişare Kurulu ve Yönetim Kurulu üyelerinden ibarettir. “Resulüm! Eğer hüküm verirsen, aralarında adâletle hüküm ver. Şüphesiz Allah, adâletli davrananları sever.” (33)

- Bu grupta, üst kademe yöneticilerinin belirlediği amaç, politika, ilke ve standartlara uygun bir plan içinde önceden belirlenen amaçları gerçekleştirmek için yetki alanındaki birimleri yöneten ve organize eden kişiler vardır: Bölge Başkanları, il başkanları ve yurtdışı teşkilat başkanları gibi...

- Bu gruptaki yöneticiler, teşkilatta günlük rutin işleri yapan, birkaç kişiden oluşan personel ve grupları yöneten kişilerdir: Yurt müdürleri, kamp müdürleri, kreş, anaokulu, kurs ve işletme müdürleri gibi.

32 Nisa, 4/58

33 Maide, 5/42

Her birimin kendine özgü görev, yetki ve sorumluluk alanlarıyla ilgili talimat ve prensipleri vardır. Bunları Yönetim Kurulu hazırlar, İstişare Heyetinde görüşülür, onaylanır ve böylece yürürlüğe girer. Bu konudaki en hassas nokta, yöneticilerin kendileri için hazırlanan yönerge ve talimatlara göre hareket etmek ve davranmak zorunda olmalarıdır.

Müslüman Bir Yönetici veya Liderin Özellikleri

Müslüman bir yönetici veya lider nasıl olmalı, nasıl davranmalı, hareket etmelidir? İşlerini yürütürken hangi kurallara riayet etmeli, ilişkilerinde nelere dikkat etmelidir? Kararlarını nasıl almalı ve nasıl bir tavır ve duruş sergilemelidir?

Bir teşkilat liderinin/yöneticisinin sorumluluk sınırları zannedildiğinden çok daha geniştir. O, masasında belli bir mesai saatini doldurmak için çalışan bir yöneticiyle kıyas kabul etmeyecek derecede geniş alanlardaki yükümlülükleri yerine getirmek için uğraşan bir gönül eridir. Bu sebeple teşkilat lideri yöneten, idare eden, yönlendiren, karar veren/reddeden, hareket eden/ettiren, anarşi, kargaşa, fitne ve kötülüklerin olmaması ve oluşmaması için nizam ve intizamı, kardeşliği ve barışı koruyan bir misyon üstlenmiştir. Bu da onun, cemiyetin en küçük birimine kadar bunları yayan/yayılmaması için çaba harcayan bir insan olmasını gerektirir.

Başarılı bir yönetici ve lider olmak isteyenlerin yanlarında doğru insan ve kadroları bulundurması gerekir. Liderin liderlik vasfı önemlidir. Kadronuzdaki insanlar doğru kişiler de olsa, onlarla kurduğunuz iletişim ve güven çerçevesi doğru olmadığında başarılı bir ekip çalışması yapamazsınız. Bundan dolayı aşağıdaki hususları dikkate almak gerekir:

1. Lider mücadelecidir.

Liderlik, yöneticilik ve dava adamlığı iradesiz ve güçsüz insanların işi değildir. Lider kişilik yeteneklerinin, davasının

farkında olup onlara sonuna kadar inanan, mevcut kadrosuyla birlikte çalışmaktan zevk alan kişidir.

2. Kadrosu ile iş birliği içinde çalışır.

Lider, kadrosu olmadan bir hiç olduğunun farkına varan kişidir. Çünkü bir fikri ve düşünceyi yanınızda ve etrafınızda kadro niteliğinde doğru insanlar olmadan harekete geçirmek mümkün değildir.

Yapacağınız bir iş için, mümkün olan en iyi insanları bulmak ve onlarla çalışmanız gerekir. Doğru kadro olmadan başarılı olunamayacağını bilmelisiniz. Doğru fikir, doğru ekip ve doğru yöntemi tespit ettikten sonra, var gücünüzle en verimli çalışma sistemini kurmak zorundasınız.

3. Lider hem öğretmen hem arkadaştır.

Karşılıklı saygı ve sevgi yeni şeyler öğrenmenin ve başarmanın ilk adımıdır. Lider de kendi ekip arkadaşları ve kadrosundan çok şeyler öğrenebileceğini unutmamalıdır. En iyi öğretim ve öğrenim metodu öğretirken öğrenmektir. Lider hem öğrenen hem de öğreten kişidir.

4. Lider sağlam ve güçlü bir kişilik ve karaktere sahibidir.

Lideri lider yapan, etrafındaki insanların ona inanmaları ve güvenmeleridir. O inanç ve güven kayb olduğunda lider de liderlikte adı olup kendisi olmayan bir etikete/kartvizite dönüşür.

5. Lider, yeni şeyler öğrenendir.

Liderlik, gelişmeye ve ilerlemeye açık olmak demektir. Bu yüzden lider, ufku ve hayal dünyası geniş olmalıdır. Pozitif olmak, hayata ve olaylara olumlu bakmak, moral ve motivasyonun kaynağı olmak liderin ayrılmaz bir özelliğidir. Moral ve motivasyonunu düşük bir lider ve teşkilat varlık ve yokluk arasında bocalar.

6. Lider, omurgalıdır ve dik durur.

Zafer ve mağlubiyet, başarı ve başarısızlık kavramları ikiz kardeşlerdir. Başarılı olma ihtimali kadar başarısız olma ihtimali

de göz ardı edilmemeli, ama hep başarmak için çalışılmalı ve mücadele edilmelidir.

Başarısız olurum diye hareket etmektan kaçınmak, bir iş yapmamaktan veya iş yaparken hata yapmaktan daha kötü ve zararlıdır. Başarısızlıklardan dersler çıkarmak ve ibret almak, mağlubiyetten çıkarılacak dersler ve hikmetlerdir.

7. Lider, büyük düşünendir.

Küçük düşünen bir insan büyük kitlelere yöneticilik ve liderlik yapamaz. Bir teşkilat için en büyük hata, teşkilat ve hareketin başına ufku dar, öngörüsüz, ehliyet ve liyakati olmayan, kapasitesiz insanları getirmektir. Bu hata, teşkilatın ölüm fermanını vermekle aynı manaya gelir.

8. Lider, mütevazıdır.

Liderlik vasfı olan insanda ego her zaman arka planda kalmalıdır. Egosu olan insan bir işin başında bulunabilir, ama ondan iyi bir lider olmaz. Güçlü insan egosunu ayakları altına alıp çiğneyen ve onu teslim alandır, ona teslim olan değil... Baskıcı olmayan, karşılıklı saygının değerine inanan bir lider insanlar tarafından kabul ve saygı görür.

9. Lider, çalışkandır.

İnsanlar çalışkan liderlere daha çok inanıp güvenirler. İnsanların hatalarını saymak, eksiklerini ortaya dökmek liderlik değil, acizliktir. Aksine liderlik, kendi eleştirdiği hataların hallolması için çalışmak ve bunları azaltmak demektir; taşın altına elini koymak, gerekirse riziko yüklenmek ve yapılması gereken işi yapmak için elinden geleni ortaya koymaktır.

10. Lider, Merhametlidir.

Mazlumun yanında, zalim karşısındadır. Haksızlığın değil adaletin yanındadır. Savaşın leş kokusunu almış kartalı değil, barışın müjdecisi güvercinidir. Lider, merhamet ve şefkatiyle güven ve emniyet duygularını tesis eder. İşbirliğini, dayanışmayı, kardeşliği teşvik eder.

11. Lider, uyumludur.

İyilik, güzellik, insanlık, paylaşım, sevgi ve saygı içinde insanlığın huzur ve barışı için çalışır; kardeşlik ve huzur içinde çalışması ve yaşaması için çabalar.

12. Lider, güven ve motivasyon verir.

Bir insan ve toplum güven içinde değilse ve hedefleri için gerekli şekilde motive edilmediyse onlarla yol yürümek, mesafe almak, birlikte iş başarmak mümkün değildir. Takım, toplum ve milletin moralini belirleyen ise, liderlerdir. Teşkilat için geniş bir bakış açısı ve vizyon belirlemek ve belirlenen misyonunu ekibine kabullendirip sahiplendirmek liderin kabiliyetine bağlıdır.

13. Lider, kendini ve kapasitesini bilen kişidir.

Büyük bir lider olmak, kendi davasını, duygularını ve ideallerini liderlik yaptığı topluma anlatabilmek demektir. İnsanın kendi kişilik, kimlik ve karakterini bilmesi önemlidir. Lider, güçlü ve zayıf yönlerinin farkında olmalı ve toplumu nasıl etkiyeceğini bilmelidir.

14. Lider, hesap verme konumunda olduğunu bilen kişidir.

Lider sorumluluk taşıyan insandır. Bu durumda, sorumluluğunun hesabını verecek anlayış ve kapasitede olması çok önemlidir. Unutmayalım ki, hiçbir lider mükemmel değildir. Liderin ekibiyle arasındaki güven duygusunu oluşturmasının bir parçası da kendi eksiklikleri, hata ve yanlışlıklarının sorumluluğunu almasıdır.

Liderin dürüstlüğünün basit bir ölçüsü vardır: Ekibinin dürüstlüğüne saygı duymak ve yaptığı tüm işlerden kendini sorumlu tutarak gerektiğinde ekibine hesap vermesi dürüst bir yönetim icra edip edemediğinin en sade göstergesidir.

15. Lider, planlı ve programlıdır.

Lider, hedeflerine ulaşmak için ne yapacağını önceden istişare ederek planlar. Ekibini ona göre bilgilendirir ve şekillendirir.

Yapılması gerekli işler için her an hazırdır. Teşkilatın ihtiyaçları için çalışmayı bir hayat şekli haline getirdiğinden, iş vakti ve saati gelince hazırlanmaya ihtiyaç duymaz. Ani gelişmeler de dâhil, gerektiği an hemen harekete geçebilecek kadar hazırlıklıdır.

16. Lider, problem çözendir.

Lider, zor veya öngörülemeyen sorunlara çözümler bulabilmelidir. Öngörülemeyen sorunlara zamanında ve akıllıca çözüm bulunamazsa küçük bir sorun büyük bir çözümsüzlük yumağı haline gelebilir.

17. Lider, sorumluluk yüklenendir.

İyi bir lider, birlikte bir dava sürdürdükleri insanlara liderlik etme, zorlu kararlar alma ve ekiplerini harekete geçirme, yönlendirme, sevk/idare etme ve kontrol etme yükümlülüğüne sahiptir. O, sorumluluktan veya hesap vermekten çekinmez ve karar verici olmaktan da korkmaz.

18. Lider, amaç ve hedefine odaklanır.

Lider, hem kendisi hem ekibi için net ve gerçekçi hedefler belirler bu hedeflere ulaşmak için harekete geçer. Hedef odaklı bir bakış açısı sürdürmek için her göreve olumlu ve tedbirli bir tavırla yaklaşır. Hayal şarabıyla sarhoş olmaz. Ütopyaların Kaf dağlarında oyalanmaz.

19. Lider, yumuşak, esnek ve başarmaya odaklıdır.

Cesur, şuurlu, dirençli bir lider, belirsizlikler veya hayal kırıklıkları karşısında bozguna uğramaz, azimle devam etme gücünü kendinde bulur. Ekibini hedeflerine yönlendirir. Onlara moral ve motivasyon verir, heyecan ve ümit açılır.

20. Lider, açık ve şeffaftır.

Şeffaf olmayan bir lider, ekibi ile kendi arasında güven bağı kuramaz. Şeffaf bir lider, iletişim kapılarını net ve kolay anlaşılır bir hale getirmeli, her türlü şüphe çekici davranış/hareketten, karanlık işlerden özenle uzak durur.

21. Lider yapıcı eleştiren ve her türlü eleştiriye tahammül eden kişidir.

Liderin kendine özgü bir hedefi varsa, liderin yanında/etrafında bulunan ekibinin/kadrosunun da kendilerine özgü hedefleri ve umutları vardır.

Liderin sadece kendisini düşünmesi, kendi mevkiini yükseltmesi, kendi geleceğini garantiye alması; ekibi/kadrosu içinde güvensizliğe, umutsuzluğa, motivasyon düşüklüğüne, gelecek ve geçim kaygısı gibi sorunlar üzerinde odaklanmalarına sebep olur. Bu da sürdürülebilir bir kadro ve ekip çalışması için en büyük engel ve tehlike teşkil eder.

Liderin yapıcı eleştirilerinin çok büyük bir önemi vardır. Çünkü yapıcı eleştiri, muhatabı bilgilendirici, yol/yordam gösterici ve hataları/kusurları düzeltmeye yardımcı bir tutum ortaya koyar. Yine bu tür olumlu eleştiriler, sağladığı desteklerle ekibin dinamizminin kaynağıdır ve daha ziyade konuya özel olup gözleme dayanır. Bu tür bir eleştiri, genellemeler içermez; aşağılayıcı, suçlayıcı, rencide edici ve caydırıcı değildir.

22. Lider, etkileyicidir.

Lider, başta kendi ekibinin ahlâkı, inançları, eylemleri, gelişimi, gelecek ve ufku üzerinde etkin rol oynar. Etkileyici liderler, plan ve projelerin nasıl yürütüleceği konusunda ekibini planlanan hedefe göre yönetir, yönlendirir, sevk ve idare eder.

Etkisi kısıtlı, yönetim konusunda kapsayıcı ve bütünleştirici bir kabiliyeti olmayan liderler ekibi ve hitap ettikleri kitle için umut, moral ve motivasyon kaynağı olamazlar. Lider, etkileyici olduğu kadar, yönettiği toplumun geleceği için endişe ve kaygı duyan, onların kaygılarını gideren, olaylarla/problemlerle ilgilenen, onlara çözüm arayan ve imkânlarını ihtiyaçlara göre seferber eden kişidir. O, halktan alan değil, daha çok halka veren yönetim anlayışının temsilcisidir.

Liderlik özelliklerine sahip olmayan kişilerin, bulunduğu pozisyonda lider olarak yükseltilmesi tehlikelidir. Bu yüzden liderlik özelliklerini haiz olmayan kişiler arasından lider seçmek, teşkilata sorun ve kaotik bir yapı olarak geri döner. Tabii ki bunun son noktası da felaket olacaktır.

IV. BÖLÜM

GÖREV, YETKİ VE SORUMLULUKLAR

Görev, Yetki ve Sorumluluk

“Ey iman edenler! Allah’a itaat edin, peygambere ve sizden olan idarecilere/yöneticilere de itaat edin! Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz; Allah’a ve ahiret gününe (gerçekten) inanıyorsanız, onu Allah’a ve Resûlüne götürün. Bu -sizin için- daha hayırlıdır ve sonuç bakımından da daha güzeldir.”⁽³⁴⁾

Görev, yetki ve sorumluluk terimleri birbirleri ile çok yakından alakası olan, birbirleri üzerinden tanımlanıp açıklanabilen ve birbirlerinden ayrılması güç kavramlardır. “Görev” bunlar arasındaki ana unsurdur.

1. Görev: Bir teşkilatın amacına ulaşmasını en iyi sağlayacak bir şekilde düzenlenmiş, sınırları belirlenmiş, uyulması gereken işlemlerin tümüne birden verilen isimdir.

2. Yetki: Bir işin nicelik, nitelik, süre, yöntem vb. gibi hususlarda istenilen şekilde yapılabilmesi için sorumluluğu taşıyan görevliye verilen hareket serbestisine, yapma veya yaptırabilme gücüne denir.

Yetkiler yöneticiler tarafından teşkilatın yönetim kuralları, prensipleri, ahlâki sınır ve ölçüleri dâhilinde kullanılır. Hiçbir yetkili İslamî kural ve kaideleri, prensip ve sınırları yok sayma

34 Nisa, 4/59

yetkisine ve hakkına sahip değildir. Peygamberimiz bir hadis-i şeriflerinde: “Bir gün adaletle yönetmek, altmış yıl (nafile) ibadetten hayırlıdır.” buyurmaktadır.⁽³⁵⁾

3. Sorumluluk: Bir görevin istenilen biçimde yapılmasından ötürü bağlı bulunulan kişiye veya makama karşı hesap verme yükümlülüğüne denir.

Her yetkili yönetici teşkilat şemasında veya görev ve yetki talimatında belirlenmiş olan bir üst yönetici/ye/lere karşı sorumludur. İstenildiği zaman on/lar/a hesap vermekle yükümlüdür.

Hesap vermek yöneticinin yüklendiği görev ve sorumluluğunun bir parçası ve gereğidir.

1. Yönetimin Görevleri

- Yöneticilere ait genel görevler, birimler için belirlenen özel görevler teşkilatın amacına uygun, zamanında, doğru ve eksiksiz yapılması için aranan ilk şarttır.

Hangi yönetici, hangi kademede görevli olursa olsun, tüm yöneticiler yazılı veya sözlü olarak kendilerine verilen görevleri yerine getirirler. Bunun tabii sonucu olarak, istenildiğinde de üstlerine rapor vermekle yükümlüdürler.

Görevlerin özleri ve nitelikleri değişmez ancak en üst yönetici sınıfından en alt birime doğru inildikçe görevin alan ve sınırları daralır, yukarı kademelere çıktıkça ise genişler. Bu tabloya bağlı olarak, görevin genişlemesi yetkinin de genişlemesi anlamına gelir.

Yöneticiler genel olarak aşağıdaki ana başlıklar altında çeşitlendirilen görevleri icra ederler:

a) Planlama ve Programlama Alanında

1) Tespit edilen amaca ulaşabilmek için, faaliyetlerin öncelik sırasını, yer, zaman, eleman, para, personel gibi mevcut kaynakları göz önünde bulundurarak çalışma planı ve programlarını

35 Müttakî, Kenzü'l-Ummal, 6/12

belirler,

2) Plan ve programlara uygun iş programı ve zaman çizelgelerini hazırlar,

3) Bu plan ve programlara göre görevlerin yürütülmesini sağlayacak şekilde açık, kolay anlaşılır ve kesin ifadelerle personeli bilgilendirir ve görevlendirir,

4) İlgili konular hakkında kararların alınması, bilgi, dosya ve kayıtların tutulmasını sağlar,

5) Denetim ve kontrol, ceza ve mükâfat prosedürlerini devreye sokar ve onları takip eder.

Kontrolsüz bir yönetici pusulasız bir kaptana, dümensiz bir gemiye benzer. Bu durumdaki kaptan ve gemi rüzgâra göre yön değiştirir. Varacağı liman istediği yer değil, rüzgârın sürüklediği herhangi bir yer veya kayalıktır.

b) Organizasyon Alanında

1) Yönetimi altındaki faaliyetleri organize eder,

2) Teşkilat içindeki görevlilerin/personelin uyum içerisinde çalışmasını sağlar,

3) Kendisi de dâhil olmak üzere görevlilerin herhangi bir sebeple işlerinden uzaklaşmaları halinde o işleri kimlerin yapacağını tespit eder ve ilgililere duyurur,

4) Organizasyonun yeterlilik ve verimliliğini artırmak ve değişen şartlara uyumunu sağlamak için yönetim yapısını, iş bölümünü, yetki ve sorumluluk dağılımını ve çalışma düzenini gözden geçirerek gerekli değişikliklerin yapılmasını sağlar ve muhataplarına bildirir.

c) Koordinasyon ve İş Birliği Alanında

1) Yönetimi altındaki görevlerin yürütülmesini koordine eder, bunların en iyi şekilde ve süratle yerine getirilmesini sağlar,

2) Görevlerin yapılmasında hangi birimle doğrudan ya da

dolaylı ilişki kurulması gerektiğini tespit eder; bu düzeni kurar, uygular veya uygulatır.

d) Denetim ve Değerlendirme Alanında

1) Yönetimi altındaki personel ve görevlilerin başarılı ve verimli olup olmadığını izler,

2) Onları takip ve kontrol eder ve yönlendirir,

3) Faaliyetlerin verimlilik ve zaman standartları içerisinde asgari masrafla gerçekleştirilmesini sağlar,

4) Faaliyetlerin zamanında gerçekleştirilmesi için gerektiğinde yardım ve önerilerde bulunur, ortaya çıkan aksaklıkları giderecek önlemleri zamanında alır ve sonuçları değerlendirir.

e) Araştırma ve Geliştirme (ARGE) Alanında

1) Görevlerin etkin ve verimli bir şekilde yürütülmesini sağlar,

2) Ortaya çıkan aksaklıkların giderilmesi için gerekli önlem ve tedbirleri alır.

f) Bilgi Alma ve Verme Alanında

Astlarından bilgi alır üstlerine bilgi verir.

1) Yapılan iş, çalışma, hizmet ve sonuçlar hakkında bağlı bulunduğu üstü olan yöneticiye bilgi verir, özellikle önemli gelişme ve sorunları üst yöneticiye iletir,

2) Astlarından gelen bilgileri inceleyip değerlendirir ve üst yöneticiye yazılı veya sözlü raporlar halinde bildirir.

g) Eğitim ve Yetiştirme Alanında

1) Kadro, eleman ve çalışanların yetiştirilmesi için gerekli eğitim şartlarını sağlar,

2) Bunların çalışmasından azami fayda sağlamak için özendirci ödüllendirme formalitelerinin uygulanmasını sağlar,

3) Bu kişilerin mesleki ve sosyal sorunlarının çözümünde yardımcı olur,

4) Kadro ve elemanların ilerlemesine ve kendilerini tanıtma- larına fırsatlar/imkânlar sağlar,

5) Kadro ve elemanların görevlerini kendi inisiyatifleri ile yürütmelerini sağlayacak ortamı hazırlar ve onların önerilerini yapıcı bir tutumla karşılar.

h) Otorite ve Disiplin Alanında

1) Görevli ve kadroların faaliyet alanındaki devam davranış- larını izleyerek, teşkilat usul ve esaslarına uyumun ve disiplinini sağlar,

2) Teşkilat içinde ortaya çıkan anlaşmazlıkları zamanında çözümler veya çözümlenmesini yapar,

3) Çıkabilecek eksiklik/aksaklıklar, sorun ve problemler için önceden tedbir alır.

2. Yöneticilerin Genel Yetkileri

Görevin gerektirdiği yetkiler genellikle o görevin tanımında bulunmaktadır.

En üst yöneticiden alt kademelere doğru inildikçe kapsam ve sınırları daralan, yöneticilere ait genel yetkiler aşağıda sıra- lanmıştır:

a) Emir Verme Yetkisi

Yöneticiler kendilerine bağlı bulunan birimlere iş ve emir vermek yetkisine sahiptirler.

Emir veremeyen yöneticiler yetkilerini kullanamaz; bu ise, üzerlerine aldıkları görevleri hakkıyla yerine getirememesi- ni doğurur. Bu durumda yönetici, üstlerine hesap veremez.

b) Temsil ve İmza Yetkisi

Temsil ve imza yetkisi, teşkilat tüzüğü veya görevlendirme talimatında belirlenen görevlilere veya vekâlet verilen kişi veya kişilere aittir.

c) Yetki Devri

Başarılı bir yönetim için yöneticiler, faaliyetlerin yapıldığı yerlere yakın kademelerdeki diğer yöneticilere gerekli vekâlet ve yetkileri devredebilirler.

Yöneticiler kendisinin ve diğer kademedeki yöneticilerin yokluğunda yerlerine kimlerin bakacağını daha önceden tespit ederler ve gerekli yetkiyi verirler. Yetkiyi veya vekâleti alan kişi, bahse konu bölüme ait bütün yetkilerini kullanır.

3. Yöneticilerin Sorumlulukları

Her yönetici görevlerinin yanlış, eksik veya geç yapılmasından ya da hiç yapılmamasından dolayı bir üst yöneticiye karşı yetkisi oranında sorumludur.

a) Yetki Devri Sorumluluğu

Bir görev ya da yetkinin devredilmesinden sonra yetkiyi devreden yöneticinin yetkili olduğu zaman aralığındaki yetkinin kullanılmasından doğan genel sorumluluk devam eder.

Yetkiyi devir alan ile devir eden arasındaki bu sorumluluk yetkiyi devreden yetkiyi kullandığı zaman aralığı için geçerlidir.

Yönetici her kişi yetkili olduğu zamandan yetkinin devredildiği zamana kadar kullandığı yetkinin hesabını şahsi olarak vermekle yükümlüdür.

Bir başkasının kullandığı yetkinin hesabını daha sonra gelen veya daha önce yetkili olan yönetici veremez.

b) Mevzuatla İlgili Sorumluluk

Merkez ve taşra yöneticileri, yönetim kurulu kararları, yönetmelik ve uygulamalardan doğabilecek aksaklıkları, güçlükleri, imkânsızlıkları, problem ve açmazları yazılı ve sözlü olarak bir üstüne veya genel yöneticiye bildirir. Gerekirse çözümler için teklifler sunar, fikirler beyan eder.

c) İmza ve Paraf İlgili Sorumluluk

Görevliler düzenledikleri yazı, belge, fiş, defter, not vs. imza veya paraf ederler. Atılan imza veya paraf imza yetkisi olsun veya olmasın sahibi için sorumluluk yükler. Yani, görevli attığı imza veya paraftan sorumludur.

Yöneticilerin görevleri

- a) İslamî ahlâk ve edeple ilgili genel niteliklere sahip olmak,
- b) İnsanlara iş yaptırabilmek, düşündüğünü anlatabilmek, ikna edebilmek ve saygı uyandırmak,
- c) Açık fikirli olmak, gerektiğinde ani ve isabetli kararlar alabilmek,
- d) Peşin hüküm vermemek, tarafsız olabilmek,
- e) Faaliyetleri takip ve kontrol edebilmek, hedefe yönelmek ve sonuçlandırabilmek,
- f) Problemlere her yönden bakabilmek, uygun ve pratik çözüm yolları bulmak,
- g) Kendisine gelen bilgileri analiz ederek sonuçlar çıkarabilmek, dağınık bilgi ve gözlem verilerini toplayabilmek, bunları tahlil etmek/değerlendirebilmek, gelecek için gerçeğe uygun öngörüler üzerinde çalışmak, bunlardan isabetli kararlar çıkarabilmek,
- h) Konuları önem sırasına göre tespit edebilmek, bu sıraya göre işe başlamak,
- i) Araştırmacı olmak ve her şeyi olduğu gibi kabul etmemek, kopyacı ve taklitçi olmamak,
- j) Her meselede daha iyi çözüm yolları olabileceğine inanmak, cesur ve korkusuz adımlar atmak,
- k) Gizlilik ilkesine uymak, teşkilatın bilgi ve sırlarını açığa vurmamak.

Yönetimin Seçilmesi ve Şekillenmesi

A- Başkan ve Genel Sekreter

1. Teşkilatın kendisine verdiği yetkiler çerçevesinde teşkilatı ve başkanı temsil etmek,

2. Bağlı bulunduğu teşkilatın gözetimi ve denetimi altında yapılacak plan ve programlar doğrultusundaki faaliyetleri yürütmek,

3. Teşkilatın her türlü araç, gereç, para ve personel durumunu izlemek, kendisini ilgilendiren işlerin hızlı ve düzenli yapılmasını sağlamak,

4. Başkanın kendisine verdiği işleri takip etmek ve neticeyi ona bildirmek,

5. Bir görevlendirme söz konusu olduğunda; valilik, kaymakamlık ve belediyece düzenlenecek çalışmalara teşkilat adına katılmak,

6. Resmi makamlardan, bölge ve teşkilatlardan gelen yazışmaları takip etmek, ilgili birime bildirmek,

7. Sabotaj, yangın ve iş kazalarına karşı gerekli önlemleri almak, aldirmek,

8. Fiilen mesai harcayan personelin devam durumlarını, yıllık, sağlık, mazeret ve saat izinlerini izlemek, gerektiğinde ilgilileri uyararak disiplini sağlamak, personel değerlendirme formlarını düzenlemek,

9. Teşkilattaki personelin çalışmalarını kontrol etmek, yönetim ve personel arasında ilişkilerin uyumlu bir şekilde sürmesini sağlamak,

10. Yerel yayın organlarını izlemek, teşkilatı ilgilendiren yazı ve belgeleri ilgili yerlere iletme,

11. Diğer teşkilatların gidişatı ve faaliyetlerini izlemek,

12. Görev tanımıyla ilintili tali işleri yerine getirmek.

B- Teşkilatlandırma Başkanı

1. Teşkilatın kendisine verdiği görevlerin yürütülmesinde ve sonuçlandırılmasında genel merkez ve taşra teşkilatlarıyla iş birliği içinde olmak ve teşkilat birimleri arasında koordinasyonu sağlamak,

2. Teşkilat amaçlarının, politika ve çalışma prensipleri doğrultusunda ve zamanında gerçekleştirilebilmesi için plan ve programlar hazırlamak, hazırlanmasına katılmak, uygulanmasını izlemek ve doğabilecek aksaklıkları giderecek önlemlerin alınmasını sağlamak,

3. Genel Başkanın yerine vekâleten görevlendirildiğinde, verilen görevleri yürütmek,

4. Bölge ve şubelerdeki kontrol, teftiş ve gözlemlerini raporlar halinde yazılı veya sözlü olarak yetkili yöneticiye bildirmek,

5. Bölge ve taşra teşkilatlarının yıllık plân, program ve çalışmalarını izlemek; varsa sorunlarına çözüm aramak,

6. Teşkilatların teşkilatlanma çalışmaları hakkında yetkili yöneticilerden raporlar istemek, bu raporları değerlendirmek,

7. Görev tanımı dâhilinde verilecek diğer işleri yapmak ve yetkili yöneticiye rapor vermek.

C- Hukuk İşleri Başkanı

1. Adli, idari ve kazaî merciler nezdinde teşkilatı temsil etmek,

2. Başkan veya yetkili yöneticiden alacağı talimatlara göre, dava açmak, davaları takip etmek ve sonuçlarından yetkili makamı haberdar etmek, teşkilat aleyhine açılan davalarda teşkilatı savunmak, ceza davalarına müdâhil olarak katılmak,

3. Teşkilat aleyhine sonuçlanan davaları temyiz etmek, temyiz incelemesinin duruşmalı yapılması halinde alacağı talimata göre temyiz duruşmasında bulunmak,

4. Teşkilat aleyhindeki temyiz hükümleri için başkanın vere-

ceği yetkiye göre tashih-i karara gitmek,

5. İhtiyati tedbir ve delil tespiti için yetki almak suretiyle adli makamlara başvurmak,

6. Teşkilatın alacakları konusunda icra takibinde bulunmak, teşkilat aleyhine açılan icra takiplerinde teşkilat menfaatlerini korumak,

7. Teşkilat aleyhine tarh edilen vergi, resim ve cezalara zamanında itiraz etmek,

8. Hukuki konularda görüş bildirmek,

9. Genel başkanca uygun görülen komisyonlara üye olarak katılmak,

10. Genel Merkez tarafından verilen görevlerle, bölge/şube dava ve icra takiplerinin kontrol işlerini yapmak,

11. Hukuki meselelerde müşavirlik görevlerini yürütmek,

12. Görev tanımı dâhilinde verilecek diğer işleri yapmak ve yetkili yöneticiye rapor vermek.

D- Eğitim İşleri Başkanı

1. Teşkilatın kendine yüklediği görevlerin yürütülmesinde ve sonuçlandırılmasında şubelerle iş birliği içinde çalışmak ve koordinasyonu sağlamak,

2. Teşkilatın amaç, politika ve çalışma prensipleri doğrultusunda ve zamanında işlerin yapılabilmesi için eğitim plan ve programları hazırlamak, hazırlanmasına katılmak, uygulanmasını izlemek ve doğabilecek aksaklıkları giderecek önlemlerin alınmasını sağlamak,

3. Genel başkana vekâleten görevlendirildiğinde bu görevi de yürütmek,

4. Bölge ve şubelerdeki kontrol, teftiş ve gözlemlerini raporlar halinde yazılı veya sözlü olarak yetkili yöneticiye bildirmek,

5. Bölge ve taşra teşkilatlarının yıllık eğitimle ilgili plan, program ve çalışmalarını izlemek varsa sorunlarına çözüm aramak,

6. Teşkilatların eğitim, spor, güvenlik, sosyal ve kültürel çalışmaları hakkında yetkili yöneticilerden raporlar istemek, bu raporları değerlendirmek,

7. Görev tanımı dâhilinde verilecek diğer işleri yapmak ve yetkili yöneticiye rapor vermek.

E- Mali İşler Başkanı

1. Mali işleri ve muhasebe işlemlerini muhasebe standartları ve mevzuat hükümleri doğrultusunda tutup kayıtlara geçirilmesi için çalışmak,

2. Temel ve ek mali tabloları hazırlamak veya hazırlanmasını sağlamak,

3. Teşkilat şubelerindeki ilgili birimlerin takibi gereken mevzuları, tutulan evraklar ve işlemleri kontrol ve takip etmek,

4. Şubelerin muhasebe sistemlerini kurmak, hesapların doğru kullanımlarını amacıyla borç ödemeleri/alacak tahsilatlarının zamanında halledilmesini sağlamak,

5. Genel olarak muhasebe konularının, kullanılan form ve cetvellerin, uygulanan yöntemlerin geliştirilmesi ve iyileştirilmesi yönlerinde çalışmalar yapmak, önerilerde bulunmak, onları takip etmek,

6. Teşkilatla ilgili vergi, harç ve ödemeleri takip etmek,

7. Görev tanımı dâhilinde verilecek diğer işleri yapmak ve yetkili yöneticiye rapor vermek.

F- Basın Yayın Başkanı

1. Teşkilat faaliyetlerini tanıtıcı çalışmalar yapmak, bu amaçla basın yayın organlarına reklamlar vermek, duyurularda bulunmak, gerektiğinde yurt içi ve yurt dışı etkinliklere katılmakla ilgili idari ve teknik işleri yürütmek, teşkilatla ilgili kitap, dergi, broşür, afiş ve benzeri yayınların neşredilmesi için çalışmak.

2. Radyo-TV ve yazılı basın aracılığıyla kamuoyunu gerekli

aydınlatıcı ve tanıtıcı bilgi verilmesini sağlayan çalışmalar yapmak, bunun için film, slayt, bant ve benzeri dokümanların hazırlanmasını sağlamak,

3. Basın toplantısı yapılması durumunda gerekli düzenleme ve çağrı hizmetlerini yürütmek, basına ve diğer yayın kuruluşlarına duyurulmak istenen hususların bülten halinde hazırlanmasını sağlamak, ilgili kuruluşlara ulaştırmak, basında teşkilat hakkında çıkan yazılarla ilgili, gerektiğinde “açıklama” veya “tekziplerinin” yapılmasını sağlamak,

4. Kamuoyunun teşkilat hakkında ve yürütülmekte olan hizmetler üzerindeki düşünceleriyle, dilek ve şikâyetlerinin tespit edilmesi amacıyla anket ve benzeri çalışmalar, kamuoyu araştırmaları yapmak, sonuçlarını değerlendirmek,

5. Vatandaşın ve teşkilat üyelerinin sözlü veya yazılı şikâyet ve isteklerini değerlendirmek, zamanında cevaplandırmak veya cevaplandırılmasını sağlamak,

6. Teşkilatın gidişatı ve durumu ile ilgili konularda, gerekli koordinasyonu kurarak faaliyet ve uygulamaların tartışılmasına imkân verecek konferans, toplantı, brifing ve benzeri etkinliklerin düzenlenmesini sağlamak,

7. Basılacak, yayınlanacak kitap, dergi, broşür, afiş ve diğer ihtiyaçları takip etmek, görev tanımı dâhilinde basın-yayınla ilgili diğer işleri yapmak.

G- Spor ve Kamp Başkanı

Teşkilat bünyesindeki veya kiralama yoluyla faaliyet gösteren gençlik ve spor kamplarının eğitim, öğretim, yönetim, denetim, emniyet, ulaşım işlerinin ve bağlantılı diğer görevlerin yürütülmesini üstlenir.

Yıllık çalışmaların plan/programlarını hazırlar ve yetkili üst makamın onayına sunar. Kampların başlangıcından sonuna her aşamasından sorumludur.

V. BÖLÜM

KADROLAŞMA

Kadro Nedir

Aynı amaç etrafında bir araya gelmiş, aynı dava ve ideale inanmış, aynı hedeflere yürümek üzere eğitilip hazırlanmış teşkilat elemanlarına kadro denir.

Genel bir tanımla, kadrolar belirli amaçları, hedefleri, idealleri gerçekleştirmek üzere kurulan bir teşkilatın, kendisinden beklenen görevleri, en etkin ve en kusursuz olarak yapmakla görevli insan unsurlarıdır.

Kadro, teşkilat/organizasyon yapısı içinde, teşkilatlanma şemasına göre çeşitli faaliyetleri gerçekleştirmek üzere teşkilat amaçlarına uygun değişik grup ve birimlere ayrılırlar.

Bunların görev ve yetkileri yönetmeliklerle belirlenir.

Her birimin kendi özel yönetmeliği vardır. Orada belirlenen yetkiler dâhilinde kendisine verilen görev ve sorumlulukları yerine getirmekle sorumludurlar.

Bir teşkilatın/organizasyonun/hareketin amaç ve programlarını gerçekleştirmek için görevlendirilen kadrolar belirli bir eğitim ve terbiyeden geçmek zorundadır.

Teşkilat bünyesinde çalışan herkes, teknik olarak kadro diye

isimlendirilen yapının bir elemanı değildir.

Kadrolar teşkilata yön veren, yöneten, teşkilatın maddi-manevi bütün yükünü çeken inanmış, fedakâr, cefakâr ve hasbi elemanlardır.

Kadrolar ne kadar iyi yetişirse ne kadar bilinçli, çalışkan ve fedakâr; teşkilatın gücü ve etkisi de o oranda artar.

Zayıf, bilinçsiz, olaylar ve durumlar karşısında ne yapacağını bilmeyen, işlerin nereye gideceğini önceden kestiremeyen, planlamayan ve hesaplayamayan insanların yönettiği sivil toplum örgütleri başıbozuk, ruhsuz birer tabela teşkilatı olmaktan başka bir işe yaramaz.

Kadrolar bir hareketin, teşkilatın, partinin, ordunun veya ticari bir kuruluşun hedeflerini gerçekleştirmek için koşan savaş atları gibidirler.

Hareketin lideri onları nereye yönlendirir, nasıl yönetir ise onlar, o tarafa doğru ibadet aşkıyla koşarlar. Sırtındaki yük ve emaneti sağ salim hedefine ulaştırmak için gece gündüz demeden cansiperane çalışırlar.

- Kadrolar

Bir davası, kavgası, sevdası ve hedefi olan hareketin yapması gereken ilk iş, kendi anlayış ve düşüncesine, kendi standart ve ölçülerine göre öğretici ve yönetici kadrolarını eğitip yetiştirmektir.

Kendi prensip, metot, kural ve anlayışınıza göre yetişmemiş kadrolarla istediğiniz vasıf ve kalitede insan yetiştirmek ve hedeflere ulaştıracak faaliyetleri yürütmek mümkün değildir.

İnsanı eğitmek sadece bir şeyi öğretmekten ibaret değildir. Aynı zamanda öğretileni yaşamak, yaşadıklarıyla örnek olmaya çalışmak ve onu zamana ve mekâna hâkim kılmak mücadelesi içinde bulunmaktır.

Kadroların yetişmesi ve yetiştirilmesini üstlenenler onu bir

hayat tarzı ve dünya görüşü olarak bizzat kendileri benimsemek, yaşamak ve yaşatma mücadelesi içinde olmak yükümlülüğünü de taşımak zorundadırlar.

Düşlerimizi/düşüncelerimizi anlamayanlar ve rüyalarımızı keşfedemeyenler, hülyalarımızı boş bir hayal olarak görebilirler. Dünya ve dünyalıklara kul-köle olmuş öğretmenler, rüyalarımızda şekillenen ve gerçek hayatta müşahhas örneklerine şahit olmak için yıllarca çırpındığımız, hasretle beklediğimiz nesli ve gençliği eğitemez ve yetiştiremezler.

Bizim kadrolarımız ne devrim ve devrimler, ne 60'lar ve 80'ler, ne de XY ve teknofest kuşağı gibi bir nesil değil, belki de hepsini kuşatan ve kapsayan bir İslam kuşağı olmalıdır. Onlar, İslam ahlâkı/terbiyesi ve bilinciyle yetişmek ve yetiştirilmek zorundadır. Çünkü her türlü inkârın/küfrün meşrulaştırıldığı bir Firavun çağında, zamanı ve mekânı, insanı ve eşyayı ancak Hz. Musa şuurunda, Hz. Muhammed izinde yürüyen ve vahiy kültürüyle yetişmiş bir nesil düzeltebilir.

Kalplerimizin bile modern bir puthaneye dönüştüğü bir zamanda, ancak bir İbrahim bilinci içimizi ve dışımızı putlardan temizleyebilir.

Bizim kadrolarımız vahyi kuşanarak kalemlle, kelâmıla, bizzat İslamî bir aşk ve bilinçle görevlerini, yetki ve sorumluluklarını yerine getirmek üzere davasının insanı olarak yetiştirildiğinde ancak istenen İslamî amaç ve maksat hâsıl olur.

Kadrolar Allah yolunda savaş bittikten sonra bile koşan soyulu savaş atları ve onların süvarileri olmaları için yetiştirilmeli, eğitilmeli, hazırlanmalı zamanın rahmini mayalamak ve geleceğe kurulmak için eğitilmelidir.

İslamî çizgide, sevda ve dava yolunda yetiştirilecek kadrolar milletimizin, coğrafyamızın ve ümmetin kurtuluşunu gerçekleştirmek için karanlığa karşı aydınlığın savaşını verecek fedailer kadrosundan oluşmalıdır.

O gün ve saat gelince, güneş karanlığın üstüne bir mızrak

boyu yükselince insanlık hak ve hakikatin zamana ve mekâna hâkim olduğuna tanık olacaktır. “Yeniden Büyük Türkiye’nin” yağız atları ve süvarileri bizim İslamî tezgahlarda dokuduğumuz kumaşları kuşanan bu yiğit kadrolar olacaktır.

- Kadroların görevi

Bir teşkilatın yönetim, denetim, teşkilatlanma, organizasyon işlerini belirli bir plan, program, ahenk ve disiplin içinde gerçekleştiren ve bunlarla ilgili görev, yetki ve sorumluluklarını yerine getiren elemanlar -kadrolar- teşkilatın ana omurgasını ve iskeletini oluştururlar. Eğitilmemiş atlar ve atlılarla çetin yollar ve dağlar aşılmaz, ideallerimizdeki beldelere ulaşılmaz.

Kadrolar ne kadar sağlam, eğitilmiş ve sorumluluk sahibi olursa, teşkilat da o kadar güçlü-kuvvetli olup yaptığı ve yapacağı faaliyetlerde de o derece etkin ve başarılı olur.

Bu açıdan kadroların temel görevi, teşkilatı gayesi ve amaçları doğrultusunda maddî ve manevî olarak en güzel şekilde temsil etmek ve yönetmektir.

Kadroları olmayan veya onları yetiştirememiş bir teşkilat ve hareket kendi ayakları üzerinde duramayan omurgasız bir sürüngen benzer. Böylece, kâh zevkinden kâh üzüntüsünden, kâh bir iş yapamamaktan başarısız olur, sürünür ve kıvrırır durur. Böyle bir teşkilat kendi kendine ayağa kalkamaz. Bir koltuk değneğine ihtiyaç duyar. Oysa kendi dışındaki bir merciden yardım ve destek alan teşkilat, hangisi olduğu fark etmeksizin, eninde sonunda yardım aldığı mercinin esiri, kuklası veya taşeronu olur.

Bu şekilde, kendi amaç, hedef ve gayelerine doğru yardım-sız ve desteksiz hareket edemez. Rakip ve düşmanları karşısında sürüngen bir varlık konumuna düşmekten kurtulamaz. Kısacası, kendi gücü ve kadrolarıyla kendi ayakları üzerinde duramayan bir teşkilat, her şeyden önce amaç ve hedeflerini gerçekleştirebilmek için özgür ve bağımsız olmalıdır.

Ayağa kalkmak için sürekli bir koltuk değneğine, bakıcıya

ve bir yardımcıya ihtiyaç duyan bir teşkilat; “Kendisi yardıma muhtaç bir dede, kaldı ki gayri’ ye himmet ede” vecizesindeki duruma düşer.

Bir teşkilat veya cemaat başkalarının yardımına muhtaç olmadan kendi ayakları üzerinde duramıyorsa, onun önce bu ekşiğini kapatmaya, halletmeye ve tamamlamaya ihtiyacı vardır. Hiçbir alanda başkalarına muhtaç olmamalıdır ki, diğer ihtiyaç sahiplerinin ihtiyacını giderebilsin. Önce kendi yaralarını sarsın ki, sonra başkalarına derman olsun. Önce kendi açlığını gidermeli ki, sonra başka açları doyursun. Bu açıdan özgür ve bağımsız olmayan bir hareket, özgürlük ve bağımsızlık vaad edemez ve bunun mücadelesi veremez.

Bir teşkilatta kadrolar bir binanın temel taşları, kolonları ve kirişleri gibidirler. Kadrosuz bir teşkilat temelsiz ve iskeletsiz bir binaya benzer. Hareket olarak ne uzar ne kısalır. Ne genişler ne yükselir. En büyük olanı bile, görkemli bir viranedir. Dışı başkasını, içi ise dâhildeki işleyişi bilenleri yakar. Bu tablo, çok açık bir şekilde en ufak bir sarsıntıda yıkılmaya mahkûm bir yapının açık bir fotoğrafıdır.

İşte, kadro niteliği taşıyan vasıflı yöneticilere sahip olmayan dernekler/vakıflar, cemiyet/cemaat ve sivil toplum örgütleri de aynen o görkemli viraneye benzerler.

Kadrolar bir cemiyetin, hareketin ve devletin iş yapan eli ayağı, gören gözü, hisseden kalbi, işiten kulağı, konuşan dili ve düşünen beynidir.

Kadrosuz bir teşkilat/cemiyet/cemaat ve devlet eğitimsiz ve bilinçsiz kitlelerden oluşan sıradan kalabalıklardır. Bunlar bırakınız bilinçli bir hedefe yürümeyi, iskeleti olmayan omurgasız varlıklar gibi sürünerek oradan oraya yalpalarlar. Aslına bakılırsa, sürünenler de yol ve mesafe alırlar, ama onlar kıvrılarak eğilip bükülerek hareket ederler. Yani dik bir duruşu sergile/ye/meden omurgasız ve amaçsız bir devinim halinde kıpırdanmaktan öteye gidemezler.

Bütün bunları göz önünde tuttuğumuzda, İslamî teşkilat kadrolarının omurgasını oluşturan unsurun İslam akidesi olduğunu görürüz. Bu akideyle mayalanmayan veya ona göre eğitilip eyerlenmeyen bir at, süvarisini bir gün bir yerde sırtından atar. Oysa İslamî akide ve inanç, eğitilmiş ve eyerlenmiş bir at gibidir. Hedefine çatlayıncaya kadar koşmayı bile göze alır ve bu azimle sırtındaki kişiyi amaç ve hedefine ulaştırmak iradesiyle yol alır. Üstat Necip Fazıl'ın ifadesiyle:

*“Tohum saç, bitmezse toprak utansın!
Hedefe varmayan mızrak utansın!
Hey gidi küheylan, koşmana bak sen!
Çatlarsan, doğuran kısrak utansın!”*

Kadroların görevlerinden kasıt ve amaç, at atlığını yapacak, çatlayıncaya kadar sırtındaki savaşıyı hedefine ulaştırmak için koşacak; savaşı da tepeden tırnağa İslam'ı kuşanarak, tıpkı yaşayan bir Kur'an misali, Kur'an ve Sünnetin çizgisinde milletini uyuracak/uyandıracak, onu Allah ve Resulünün yoluna davet edecektir.

Böylece o, M. Akif Ersoy'un dizelerindeki gibi,
*“Allah'a dayan, sa'ye sarıl, hikmete râm ol
Yol varsa budur, bilmiyorum başka çıkar yol”*

deyip Müslüman sağır sultanlar duyuncaya kadar Hakkı ve Hakikati haykıran bir Allah eri olacaktır.

- Kadroların sorumluluğu

Herhangi bir sistemin içinde kalarak onun kuralları içinde ve onlara göre hareket edip ona karşı direnmek, azgın bir sele karşı mücadele ediyormuş görüntüsü veren ahşap köhne bir köprüye benzer.

Akıntıya karşı yüzmeye çalışan en mükemmel bir yüzücü, o kontrol edilemeyen aşırı güce karşı ne derece takat göstererek ne zamana kadar direnebilir? Ulaşılmak istenen hedefe bu şekilde, bu şartlarda ulaşmak mümkün olabilir mi?

İnsan ancak, suyun akış istikametine karşı koyabilen ve her şeyi ile kişiye ait olan, bizzat kendi iradesine göre kullandığı, yönetip yönlendirdiği bir araçla o azgın suya karşı direnebilir; onun gücüne karşı koyabilir. Onu kendi imkân, kurum ve organlarıyla, yaptığı ve yapacağı hazırlık ve planlarla tesirsiz hale getirebilir. Böylece bir de bakar ki, suyun üzerinden aşarak kayar gider, amaç ve hedefine doğru yol alır ve ulaşabilir.

Halbuki kendini suyun akışına bırakır veya onun gücüne teslim edersen, tıpkı dirençsiz çer-çöp gibi suyun kaldırma ve itme gücüne karşı koyamazsın. Varacağın yer suyun seni sürükleyip götürdüğü bilinmezlerdir. Batılı emperyalist güçlerin Müslüman ülkelere dayattığı sömürge tipi (sözde) demokrasiler ve sistemler bu teşbihteki gibi hiç kimseyi hiçbir yere götürecek değillerdir.

Senin insan olarak ulaşmak ve yaradılışına/haysiyetine uygun yaşamak istediğin yer suyun/selin ulaşmaya çalıştığı tuzlu denizler değildir. Sen, insan olarak, nehirlerin doğduğu tatlı su kaynaklarına, insanın fitratına uygun sulara, sistem ve düzene ulaşmak zorundasın. Çünkü su hayattır. Sistem ve düzen de o hayatın tuzu-biberi niteliğinde olan tad ve lezzetidir.

Sele ve suya karşı mücadele edeceksen Nuh olmak, kendi ellerinle kendi gemini inşa etmek ve onu en iyi şekilde yöneterek selamet sahillerine ulaştırmak zorundasın. Yanardağlara ve ateşe karşı mı direnecek ve savaşacaksın? O zaman İbrahim gibi ateşe başkaldıran bir gönül insanı, Hakkın ve hakikatin yoluna baş koyan bir tevhid eri, aydınlık yarınların fedaisi ve savaşçısı olacaksın.

Bir insan ve samimi bir Müslüman olarak, suyun kaldırma gücüne ve boğma iştahına karşı direnemezsen savaşı kaybedenlerden olursun. Öte yandan, ateşe ve ateşperestlere başkaldırmak için de ateşi alt edecek inanca sahip olmak zorundasın. Kendinde ve seninle birlikte hareket eden insanlarda inkârı ve küfrü saf dışı bırakma, yenme ve yok etme gücünü bulamıyorsan boşuna kahramanlık edip de meydanlara çıkıp rüzgâra karşı kahramanlık taslama! Çalış, düşün, gayret ve fedakârlık edip rüzgâr ka-

natlı bir at olmaya bak! Güneşi ancak rüzgâr kanatlı atlar taşır sırtlarında...

Nemruttan korkar mı, İbrahim? Firavuna teslim olur mu, Musa olan? Küfür ve inkârın değirmeninde öğütülebilir mi, Müslüman?

Öyle ise ey Müslüman! Allah'ı ve O'nun insanlığın huzur ve barışı için gönderdiği nizam ve sistemi terk ederek ne ile nasıl, nereye gidiyorsun? Bunu düşünüp tefekkür etmelisin her an. Ânı düşünmek onu yakalamakla; yakalamak ise onu ancak Hak ve hakikat yolunda değerlendirmek ve kullanmakla mümkündür.

Zirveden kopan bir çığın aşağıya doğru hareket ettikçe bü-yümesi gibi; İslamî bir bilinçle sen, hem kütle hem hız olarak bir çığ fırtınasına dönüşebilirsin! Böylelikle bir kıyam hareketinin parçası olarak zulmün ve zalimlerin karşısına dikilebilirsin!

İşte ancak o şekilde, insanımızı kırıp döken, parçalayıp ezen, elementlerine ayırarak kimlik ve benliğinden koparan, yozlaştı-rıp yabancılaştıran, uzlaştıırıp teslim alan, inkâr ve tuğyan tem-silcisi bir sisteme karşı koyabilirsin. İşte o zaman, küfür/inkâr sisteminin kopmaz, ayrılmaz bir parçası olan Firavun düzeni-nin uzlaşmacı ve teslimiyetçi politikalarına direnebilirsin. Fakat ümitvâr olmak için sebeplerimiz çoktur, çünkü zulüm ve inkâr sistemi Müslümanların örgütlü, düzenli, İslamî çalışmasıyla yı-kılır ve ancak tarihin çöplüğündeki yerine atılır. Bunu yapacak olan ise, İslam çerçevesindeki bir teşkilatın güç ve dinamiklerini yüreğinde taşıyacak kadrolarıdır.

- Kadroların eğitimi

1- Kadrolar, iyi aile terbiyesi ve eğitimi almış, fedakâr ve vefakâr seçkin insanlar arasından özenle seçilmelidir,

2- Yakınımız ve tanıdıklarımızdan olsun denilerek, akraba, dost, ahbab arasından, ehliyetsiz ve liyakatsiz insanlar toplama-malıdır,

3- Kadrolar dinini, vatanını, milletini, ailesini, namus ve şe-refini koruma konusunda hassasiyeti olan, helal ve harama karşı duyarlı, İslamî şuurla donanmış ve donatılmış çalışkan insanlar-

dan oluşmalıdır.

4- Sözünde durmayan, yalan söyleyen, emanete ihanet eden, sorumsuz, tembel, karakter fakiri, hata ve günah zengini terbiyesiz insanlardan oluşan kadrolar paratoner gibi bela ve musibetleri o teşkilatın üzerine çeker. Böyle elemanlara sahip olan bir teşkilata başka düşman gerekmez. O teşkilatı batırmaya, bitirmeye onlar yeter. Dolayısıyla kadrolarda bu özellikte kimseyi bulundurmamaya dikkat edilmelidir.

5- Kadrolar sadece bir cemiyeti ve cemaati yönetecek insanlar gibi değil, uzun vadeli hesaplar yaparak büyük müesseseleri yönetecek ve yönlendirecek liderler ve önderler olarak yetiştilmelidir.

6- Bir cemiyetin, hareket ve devletin temel taşları o milletin kendi evlatları ve vatandaşlarıdır. Binanın harcı o milletin dini, kültürü ve değerleridir. Olmazsa olmaz bu malzemeleri en iyi ve verimli olarak kullanarak bir eser meydana getirmek isteniyorsa, teşkilatın çok iyi yetişmiş kadrolara ihtiyacı vardır.

7- Devletler sivil toplum örgütleri, cemaat ve halk yığınları üzerinde, onlar da aile müesseseleri üzerinde, aileler de anne-babaların omuzlarında taşınır. Millet ve devlet de bu insanların yüreklerinde yeşerir, büyür, gelişir ve onların omuzlarında yükselir.

8- Toplumun ilk yöneticileri ve kadroları, aile reisleri olan anne-babalardır. Bu sebeple toplum ve milletin temel taşı olan aile müessesesi ne kadar sağlam kurulur ve devamı için çaba harcanırsa o millet kolay kolay zora ve dara düşmez. O toplum, millet ve devlet kolay kolay sarsılmaz ve yıkılmaz.

- Kadroların Özellikleri

A- Lider Kabiliyetlidirler

1- Kadrolar (somut ifadeyle, kadroları oluşturan fertler) her hal ve hareketleriyle liderlere yakışır davranış gösteren atılgan, örnek, girişimci, cesur ve öncü bir kişiliğe sahip olmalıdırlar.

2- Kadrolar buldukları, yaşadıkları, görev aldıkları her yerde ve alanda sözüyle, özüyle, hal ve hareketiyle davasını

temsil eden bir insan olmalıdırlar. Yani, geceleri âbid veya âbide (ibadet eden), gündüzleri mücahit veya mücahide olmak zorundadırlar.

3- Doğru, dürüst ve düzgün bir kişilik ve şahsiyet sahibi olmalıdırlar. Yanardöner insandan, rüzgâra göre yelken açan ve yön değiştiren insanlarla kadro oluşmaz. Müslümanca bir duruşu olmayandan da kadro elemanı olmaz.

4- Teşkilat kendi kadrolarına bir babanın ailesine/evlatlarına davrandığı gibi müşfik, samimi, kucaklayıcı, koruyucu ve kollayıcı davranmalı, onları sürekli geliştirip gelecek zamanlara yetiştirip hazırlamalıdır.

- Ekip Ruhü

1- Teşkilat ve kadrolar yekvücut ve tek yürek olarak ekibiyle birlikte iş yapar, birlikte çalışır, başarır ve başarıyı kendine değil ekibinin çalışmasına bağlar.

2- Kadroyu oluşturan elemanlardan her biri, ekibine sürekli moral verir, onları her hususta eğitir ve motive eder.

3- Kendini ekibinden biri gibi görür ve bunda samimidir. Teşkilatın kendinden ibaret olmadığını bilir.

4- ‘Ben’ demez ‘biz’ der ve biz mantığı ve bilinciyle hareket eder.

5- Ast-üst ilişkilerde bilinen ve uyulması gereken kuralları uygular. Suni bir itaat değil tabi bir saygı, sevgi ve itaat meydana getirirler.

6- Teşkilat birlikte çalışan kadroların ve elemanların hak ve hukuklarını korur, onların aile ve çocuklarını da düşünür, savunur ve korur.

7- Asla adalet ve kardeşlikten şaşmaz. Herkese hak ettiği ne ise onu verir, hak etmeyene hak etmiş gibi davranmaz, kayırmacılık ve ayrımcılık yapmaz.

8- Teşkilat, başkan da dâhil kimsenin malı, işyeri, iş bulma kurumu, menfaat sağlama ocağı, ihale ve mal edinmede araç olarak kullanacak bir manivela aracı değildir.

9- Kadrolar yüksek ideallerin insanıdırlar. Her biri kendisini ideallerine adayan adanmışlardır. Bu idealleri için yaşar ve mü-

cadele ederler.

10- İkiyüzlülük, riyakârlık, yağcılık, menfaatçilik, mürailik gibi aşağılık, seviyesiz sıfatlardan uzaktırlar. Kalbini, ruhunu, düşüncesini ve işini davası yolunda çalıştırır.

11- Davasının delisi, dininin velisi, görevinin fedaisidir. Hayırda yarışan, yaptığı işin karşılığını Allah'tan bekleyen, kardeşini kendisine tercih ederdir.

12- Toplumun dinî/ahlâkî değerlerine önem verirler. Hayatın her kesiminde bu değerlere saygı gösterir ve bu değerlere/ölçülere göre harekete ederler.

13- Milletle birlikte yaşama, dayanışma, beraber olma, dinî, ahlâkî ve kültürel değerlere sahip çıkma, bu değerleri göz önünde tutarak faaliyet alanlarını belirler.

B- Sorumluluk Sahibidirler

1- Kadro elemanlarından her biri, teşkilat yönetimi ve faaliyetleri içinde sorumluluk yüklenirler ve onları gönüllülük esasına göre yerine getirirler. Kendilerine verilen yük ve sorumluluğun altına girer, ellerini taşın altına koyarlar. Kısacası onlar, yük olan değil yüke talip olan ve teşkilatın kolektif yükünü paylaşan insanlardır.

2- Önemli işler için önemli kişiler görevlendirilir. Yüklenedikleri iş ve sorumlulukta kendi görevlerini eksiksiz yerine getirirler. Astlarının görev ve sorumluluklarını, yetki ve sınırlarını belirler, onları eğitir, öğretir ve izlerler.

3- Allah'tan başka hiçbir gücün karşısında eğilmezler. Diklenmez ama dik dururlar. Her hususta tedbirli, dikkatli ve titizdirler.

4- Asla davasını ve dava arkadaşlarını satmaz ve yarı yolda bırakmazlar. Ciddidirler ve sululuk yapmazlar. Buldukları her yerde her haliyle görev ve davasını temsil eden temiz, dürüst bir kişilik ve karakter sahibidirler.

5- Allah cc cömerttir ve cömertleri sever. Paylaşmayı sevmeyen insandan dava adamı, dost, arkadaş ve kadro elamanı

olmaz. Kadro elemanları imkânları değerlendirme hususundan zamanı değerlendirmeye kadar her durumda hassas ve sorumlu davranmak zorundadırlar. Ancak şu farka dikkat edilmelidir ki, onlar savruk da değillerdir, israf da etmezler.

6- Zamanın da üzerimizde hakkı vardır. Onu boşa geçirmek ve zamanı yerli yerinde kullanmak kadroların dikkat etmesi gereken görevlerindedir.

7- Yerine getirmesi gerekli sorumlulukları zamanında yerine getirmeyenler, geciktirip daha sonraki bir vakte bırakanların başarılı olma şansları yoktur. Her görev ve işi zamanında ve mükemmel yaparlar.

8- İnanmış bir Müslüman, boş geçen her ânın hesabını vereceğini bilir ve veremeyeceği hesaplardan dolayı Allahtan korkar. Zamanı ve imkânları Allah cc yolunda, ülkesi ve insanlığın hizmetinde en iyi bir şekilde değerlendirir ve kullanır, asla israf etmez.

C- Bilgi, Görgü, Eğitim ve Tecrübe Sahibidirler

1- Kadrolar toplumun gelecekteki önderleri, liderleri, yönetici adaylarıdır. Millete önderlik yapacak kişiler maddi ve manevi alanda donanımlı, her alanda kendilerini iyi yetiştirmiş örnek insan olmak zorundadırlar. Bilgi, görgü, terbiye ve tecrübe yoksun olan insanlardan çoban bile yapılmaz.

2- Kadro elemanları bilgi ve görgüleriyle topluma örnek olması gereken şahsiyetlerdir. Öyle olmazlarsa toplum onların kendi önlerinde olmasına müsaade etmez.

3- Toplum bünyesi kendi din, kültür, ahlâk, değer ve ölçülerine uymayan, zıt davranan insanları kısa zamanda dışlamaya meyillidir. Dolayısıyla bu türden insanları başında görmek istemez.

4- Değişim insanın kendinden başlar. Kendini değiştiremeyenlerin başkalarını değiştirmeye kalkması boş bir hayaldir. Öğrenmeyen öğretmez, bilmeyen bildiremez. İyi bir eğitim

almayan, toplumu hak ve hakikat çizgisine/doğru yola yönlendiremez.

5- Kadrolar sürekli okumaya, dinlemeye ve öğrenmeye dönük faaliyetler içinde olmalıdırlar.

6- Bir Müslüman ölünceye kadar bilmediklerinin öğrencisi ve yine mezara kadar bildiklerinin öğretmenidir. Bundandır ki, kadrolar sürekli kendilerini her alanda geliştiren ve gelişimlere açık insanlardır.

7- Her Müslüman gibi, başta kadro içinde yer alan elemanlar öğrenme/öğretme savaşının baş aktörü, eğiticisi, yöneticisi, mimarı ve emekçisi olmayı onur ve şeref bilirler. Öğretmek ve öğretmenlik peygamber mesleğidir. Hayat öğrene öğrene gelişen, büyüyen bir mücadeleden ibarettir. Yoksa çağın ve öteki milletlerin gerisinde kalır. Bunu önlemek için teşkilat, ilim, bilim, teknoloji ve medeniyet yarışında kendi kadro ve elemanlarının yetişmesinde öncülük ve rehberlik etmekle sorumludur.

D- Aidiyet Bilincine Sahiptirler

İnsan sosyalleşme eğilimi olan bir canlıdır. Bu demektir ki, kendini genel anlamda büyük ve örgütlü bir topluluğa ait hissetme ihtiyacıyla yaratılmıştır. İnsanın dernek, cemaat, millet ve devlet türü yapılanmalara ait hissetmesine ‘aidiyet duygusu’ denir. Bir insanın doğup büyüdüğü sokaklara, oynadığı mahalleye, içinde hayatını sürdürdüğü topluma, mensubu bulunduğu millete manen/fikri/hissi bir bağlılık hissetmesi, onun oraya ait olduğunu gösteren bir işarettir. Bu duygunun gelişmesindeki en önemli faktör, söz konusu çevrenin dini, sosyal, kültürel, tarihi ile kişinin orada geçirdiği zaman ve yaşadığı hayata dair anılardır.

Aidiyet bilinci, kollektif hareketlerin en temel taşıdır, topluluğu birbirine bağlayan bir nevi tutkal gibidir. Teşkilatın oluşumunu toplumdaki belirli manevi ihtiyaçların meşru sınırlar içinde giderilmesi motive ediyorsa, bu hareketin canlı ve cari kalmasını da aidiyet bilinci sağlar. Aidiyet bilincinin gereklerini iyice tanımlamak bu açıdan elzem ve değerlidir.

1- Mensubiyeti olmayanın mesuliyeti de olmaz. Mesuliyet duygusu olmayan birinin İslam ve İslamî değerlere, Allah'a ve Kur'an'a karşı ciddi bir hassasiyeti ve kaygısı da yoktur.

2- Kadrolar Allah'a inanmak, O'na ait olduğumuzu idrak etmek ve O'nun dinine mensup olmakla bu mensubiyetin mesuliyetini yüklediğimizin şuurunda olan insanlardır.

3- Mensubiyet mesuliyeti hatırlatır, mesuliyet insanın Allah cc yolundaki mücadele azmini tetikler ve artırır.

4- Yerine getirilmesi gerekli sorumlulukları vaktinde yerine getirmeyenlerin yaptıkları işlerde başarılı olma şansları hemen hemen yoktur.

5- İnanmış bir Müslüman boş geçirdiği her ânı için bir hesap endişesi duyar. Boşa geçirdiği vaktin hesabını Allah'a veremeyeceğinden korkar. Zamanı ve elindeki imkânları Allah cc yolunda, ülkesi ve insanlık hizmetinde en iyi bir şekilde değerlendirmeye ve kullanmaya çalışır.

- İtaat ve Disiplin

1- Kadro elemanları Allah'ın emir ve yasaklarına ters düşmemek şartıyla üst konumundaki amirlerine itaat etmek zorundadırlar. Sürekli her şeye itiraz eden, anadan doğma mızıkçı, Allah'ın cc kabul etmeyeceği mazeretlerin arkasına sığınan/gizlenen bir insan kadro elemanı olamaz. Bu gibilerden olsa olsa sorumsuz ve ideal yoksunu bir insan olabilir. O da içinde bulunduğu harekete ayak bağı ve o hareketin Sezar'ı sırtından hançerleyen en yakın arkadaşı Brütüs olabilir.

2- Dünyada sorunsuz, problemi olmayan hiçbir toplum ve iş yoktur. Her problemin de mutlaka kendine göre kendi mantığı içinde bir çözümü vardır. Sabır cennetin anahtarı olduğu gibi insanlara karanlık ve kapalı olan her kapının da anahtarıdır. Me-sele, sorunu sorun haline getirerek bir çözümsüzlük yumağı durumuna getirmemektir.

3- Kadrolar sabırla yoğrula yoğrula çetin ve çileli yolların

aşılacağını bilmeli ve buna göre hareket mantığını geliştirmelidir. Sabırsız insan sorun üstün sorun, bela üstüne bela getiren aceleci bir felaket tellahıdır. Her mücadele sabır, metanet ve vakur olmayı gerektirir.

4- Acelecilik, düşünmeden ve hesap etmeden hareket etmektir. Hayalperestlik ve olmayacak işlerin/ütopyaların peşinden gitmek, hareketi çıkmaz sokaklara sokabilecek yanlış tavır ve davranışlar sergilemektir. Sonuçta her ikisi de akıntıya doğru kürek çekmektir.

5- Sorunlar karşısında soğukkanlı, sabırlı ve dirençli olmak çözümü kolaylaştırır ve hızlandırır. Telaş, panik ve acelecilik her zaman kaosa ve çözümsüzlüğe davetiye çıkarır.

6- Hayatın her kesiminde ölçülü, dengeli ve olaylara mesafeli olunmalıdır. Hadiselerin iç yüzünü bilip öğrenmeden sergilenen şahsi ve fevri her hareket, bela ve musibetin üzerine gitmek, yangına körük ve benzinle yaklaşımdır.

E- Emniyet ve Liyakat

1- Kadro elemanı davasına ve mücadelesine inanmış insanlardır. O emanete ihanet etmez. Söz verdiğinde verdiği söze sadakat gösterir. Yalan söylemez, iftira etmez. Her sözü ve hareketi ile güvenilir ve örnek insandır.

2- İş ve sosyal hayatlarıyla dini hayatlarında bir çelişki yoktur, bu haliyle birbirinden kopmaz bir bütünün temsilcisidir. Sözü ve özüyle güvenilir ve emin insandır. O şüpheli değil, hep ümitvârdır; şüpheye de şüphelilere de fırsat verip meyletmez. Allah'a dayanır ve güvenir, herkese de güven verir.

3- Kendini toplumdaki soyutlamaz, toplumun içinde milletimizle birlikte bir vücudun kalbi gibi onunla birlikte atar ve ahenkli hareket eder.

4- Sorunlarını kendi sorunu olarak bilir ve onlara her fırsatta ve platformda çözümler arar. Milletinin efendisi değil, hizmetçisidir.

5- Tehlike ve fırsatları önceden sezebilme bilgi, beceri ve öngörüsüne sahiptir. Yeri geldiğinde stratejik kararlar alabilen, planlamalar yapabilen, harekete geçebilen kuvvetli bir bilgi, tecrübe ve gayrete sahip bir insandır.

- Karar Verebilme Yeteneği

Bir iş ve hususta başarılı olabilmek için en önemli husus iyi karar vermektir. Kötü bir karardan iyi bir netice beklenemez. Fakat iyi bir kararın kötü neticesi, o kararı veren ve yerine getirenlerin yaptıkları kötü ve yanlış işlerin neticesidir.

1- Yönetici konumunda olan bir insan mutlaka isabetli karar verme yeteneğine sahip olmalıdır. O şahsi/nefsi hesap-kitaplar yaparak aceleci ve ani kararlar vermez.

2- O, vizyon ve misyon sahibidir. Teşkilatın önceden belirlenmiş kural, kaide, yönetmelikleri ve pratikteki İslamî/ahlâki/örfi uygulamalara riayet eder.

3- Başına buyruk değildir. İstişare etmeden aceleyle karar vermez. Doğru karar verebilmesi için de işin ehli olan güvenilir insanlarla enine boyuna istişare eder. Aldığı kararlar ve yaptığı işler hususunda her zaman özeleştiriyeye açıktır.

4- Verdiği kararı ekibine duyurmadan herkese ilan etmez. Kendi başına yeni kurallar/kaideler icat eden, bunlar sonucunda harekete geçen bir despot değildir.

5- Teferruata takılıp kalmaz, detaylarda takılmaz, çözüme/neticeye odaklanır.

6- En kötü bir kararın kararsızlıktan daha iyi olduğu bilinciyle hareket eder.

7- Karar veren kişi ne istediğini iyi düşünüp ölçüp biçmeli ve elindeki imkânlarla göre sağlıklı bir karar vermelidir. Çünkü hesapsız/ölçsüz alınan kararların uygulanması gibi neticesi de sorunludur.

Kadroların Hedefleri

Bir kişi veya grubun hayal ettiği, ulaşmak için bir plan uygu-

ladığı ve elde etmeyi düşündüğü geleceğe dair çalışma veya istenen sonuca ulaşma fikrine hedef denir. İnsanlar hayal ve umut ettikleri hedeflere ulaşmak için bir ömür çaba gösterirler. Bu da onları mutlu eder.

- İnsanın inşasında kriterlerimizi doğru seçmek ve referanslarımızı doğru yerden almak, bizi hedeflerimizi doğru tespit etmeye götürür.

- Bir fikri ve düşüneyi bütün sistemlerin pratiğe uygulamalarının temelinde iyi yetişmiş insan unsuruna duyulan güven duygusu yatar. Kadrolar toplumu değişime ve gelişmeye hazırlamakla görevliler oldukları için muhataplarını çok iyi ve yakından tanımalı, o insanlarla arasına dostluk ve kardeşlik köprüleri kurmalıdırlar.

- Kadrolar bizi biz yapan değerlerimizle çevrelerini, tabanlarını tanıştırmalı ve onlarla toplumu buluşturmalıdır. Bunu yaparken kibirli bir akademisyen ve çok bilmiş bir öğretmen edasıyla değil, samimi ve onların içinden çıkmış, onları iyi tanıyan ve anlayan bir dost ve arkadaş gibi candan davranmalı ve hareket etmelidir.

- Hedef kitlelerini derleyip toplayıcı, kuşatıcı ve kucaklayıcı bir birey ve ümmet bilinciyle bir araya getirip olgunlaştırmaya çalışmalıdır.

- Toplumun birlik ve beraberliğine, dirlik ve düzenine, sosyal ve kültürel değerlerine, İslam'a aykırı olmayan örf, adet ve geleneklerine aykırı bir söylem ve eylem içinde bulunmaktan kaçınmalıdır.

- Toplumunu eğitime, değiştirme, olgunlaştırma faaliyetleri sadece okullarla sınırlı kalmamalıdır. Evlerde, öğrenci yurtlarında konferans ve seminerlerle, kitap okuma programlarıyla, sporla, edebiyat ve sanatla gençlik her yönüyle kuşatılmalı ve her alanda zapturapt altına alınarak ülkemize ve coğrafyamıza, milletimize ve ümmete faydalı insanlar haline getirilmelidir.

- Toplumun inşasında en önemli faktörlerden birisi de dinî ve kültürel eğitimidir. Din kültürlerin, medeniyetlerin ana kaynağı ve omurgasını oluşturur. Buna dikkat edilmeden gerçekleştirilen bir eğitim ve öğretim, teşkilat ve teşkilatlanma hareketi kolonsuz ve kirişsiz bir bina yapmaya benzer. Bu tip yapılar ve yapılanmalar ufak bir darbe ve sarsıntıyla yıkılmaya mahkûmdur.

- Eğitim ve öğretim faaliyetleri, kendi medeniyet değerlerimiz ve referans kaynaklarımız ölçü alınarak yapılmalı. Bu faaliyetler sürekli ve doyurucu olmalıdır.

- Eğitimdeki bireyin Allah'ı ve İslam akidesini öğrenmesi, İslamî ahlâk, bilgi ve değerlerle donatılması, Kur'anî bir kimliğe ve kişiliğe sahip olması hususları, kadrolarca hedef edinilmelidir.

- İyiliği emreden ve kötülüğü men eden bir kişiliğe ve İslamî bir tarih bilincine sahip olunmasına çalışılmalıdır.

- Geleceğimizin teminatı olan çocuklarımızın ve gençlerimizin Allah'ın hoşlandığı şeylere yaklaştırılması, Allah'ın hoşlanmadığı şeylerden de uzak tutulması için bütün imkânlar seferber edilmelidir.

İnsanlar, tevhid inancıyla donanan, tarih bilinciyle bilenen, vahiyle dirilen, gelecek zamanlara kurulan bir diriliş hareketi içinde olduklarını bilmelidirler. Bu hareket inkâr ve küfrün baskı, işgal, sömürü ve terörüne karşı her şeyiyle mücadele edecek bir kurtuluş nesli olarak yetiştirilmeli ve gelecek zamanlara hazırlanmalıdır.

Bir Teşkilatın Çıkmazları

Kadrolar bir binanın taşıyıcı ana duvarları ve iskeleti gibidirler. Teşkilatın maddi ve manevî yükünü onlar omuzlarında taşırlar. Kadrolar ne kadar iyi yetişmiş ve yetiştirilmiş ise, ha-

reketin yürüteceği faaliyetler de o derece başarılı ve etkili olur.

Eğitimsiz ve kadrosuz teşkilatlar dallarından kopmuş ve kuru bir heyecan rüzgârının önünde savrulan sonbahar yapraklarına benzer. Rüzgâr ne taraftan eserse onlar da o tarafa savrulurlar. Böylesi bir durumda toplum bölük pörçük, dağınık, paramparça olacak, kalabalık yığınlar halinde olsalar bile ciddi bir varlık gösteremeyeceklerdir.

Konjonktüre göre tavır almak, eylemlerde/söylemlerde bulunmak, aksiyoner değil reaksiyoner olmak, kitlelerin içinde kaybolmak, serseri mayınlar gibi bir orada bir burada boy göstermek, sloganların ruhuna vâkif olmadan meydanlarda yumruklarını sıkıp ona buna dış gıcırdatmak kadrosuz teşkilat/hareket/cemaat/cemiyet ve kuruluşların sıklıkla içine düştükleri kısır bir döngüdür. Bunların yürüdükleri yollar genellikle çıkmaz sokaklardır.

a- Liderlik Zafiyeti

Liderlik zafiyeti dediğimiz husus, teşkilat açısından bir pürüzü anlatmak için kullanılır. Çeşitli nedenleri vardır ve başlıca, benlik eksikliği, onaylanmama kaygısı, disiplinsizlik, özgüvensizlik, etkinlik/aktivite eksikliği olarak tembellik, inanç ve ideal yokluğundan kaynaklanır. Tembellik bir zafiyet değil uyuşukluk, gevşeklik, nemelazımcılık, bananecilik, pısrıklık, düşüncesizlik ve sorumsuzluktan kaynaklanan bir ruh hastalığıdır. Kimin çocuğu olursa olsun tembel insanlardan lider ve kadro elemanı olamaz.

Bunlar ve bunlara benzer kişilik ve kimlik sorunu telakki edilen negatif sıfatlar insanı başarısız kılmaya, girdiği her savaşta kaybettirmeye mahkûmdur.

Sorumsuzluk ve tembellik düşkünlüğü, bencillik ve üşengeçlik kadroların önündeki en büyük engellerden bir kaçıdır. Bunlar insanı çalışmamak için her şekle ve kılığa soğan kaypak ve kaygan bir karakterin işaretlerinden birkaçıdır.

Müslüman kadrolar inandığı yolda çalışkan, gayretli, ümitli,

sorumlu, cesur ve her zaman elini taşın altına koymaya hazır insanlardır.

Onlar inandığı ve iman ettiği yolda Allah için çalışmayı bir ibadet bilir. Bütün çalışmalarını ibadet aşkıyla yapar. Elinden gelen, gücünün yettiği her şeyi yaptıktan sonra, sebebe tevessül eder, sonra da neticeyi ve başarıyı Allah'tan bekler.

Bu yolda sefere çıkmak insana, zafere erişirmek ise Allah'a aittir. Her türlü hazırlık, çalışma ve tedbir alındıktan sonra Allaha bağlanılır ve takdire ve neticeye de rıza gösterilir.

- Göreve Getirme ve Azletme Sorunları

Bir insana hak etmediği bir görevi vermek, o insana yapılacak en büyük zulüm, teşkilat ve davaya da yapılacak en büyük bir ihanettir.

Bu konudaki en önemli kural şudur: İnsana göre görev değil, göreve göre insan seçilmelidir. Bir insanın kaldıramayacağı yükü, üstesinden gelemeyeceği bir işi ona yüklemek kadar yanlış bir görevlendirme olamaz.

Görev ve yetkilendirme, önceden belirlenen bir konuda o toplum içindeki en ehliyetli ve liyakatli kişiye verilir.

Kendi inanç ve anlayışımız, kendi fikir ve düşüncelerimizle alakası olmayan bir kişi ve gruba mal ve mülk sahibi, makam ve mevki sahibi, meşhur ve tanınmış, akraba ve yakını oluşlarından dolayı görev vermek doğru değildir. Bu tipler kadro ve yönetici olarak da yetkilendirilemez. Bunun tersi bir tavırdan da kaçınılmalıdır. Mal- mülk sahibi değil, meşhur değil, akraba veya yakınımız değil diye insanları görevden almak aynı derecede yanlıştır.

Esasında, görev vermek kadar görevden almak da meşru ve makul karşılanmalıdır. Ancak dediğimiz gibi, keyfi ve nefsi olarak başarılı bir yöneticiyi görevden almak, davaya ihanet derecesinde bir kötü bir teşebbüstür.

- Samimiyet ve İhlas Eksikliği

“Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim” hikmetli sözü bu hususta yolumuza ışık tutmalıdır.

İnsanın arkadaşı kim ise veya nasıl niteliklere sahipse, o da zamanla o kişiye benzer ve onun gibi olur. En azından onun tı-siri altında kalır. ”Sarı öküzün yanında yatan ya huyundan veya tüyünden” etkilendiği gibi...

Bu arada “Kişi sevdiği ile beraberdir.” Hadis-i Şerifini de hatırımızdan çıkarmamız gerekir. Arkadaşlık yapılacak kişide aranacak en önemli vasıflar inançlı, imanlı, çalışkan, dürüst ve iyiliksever olmasıdır. İmam-ı Hambel, “Kulun kalbini ıslah etmesi için iyiler ile beraber olması kadar faydalı bir şey yoktur.” der.

İyi arkadaşlar edinme düsturu kendimiz için geçerli olduğu gibi, bunu çocuklarımıza, gençlerimize tavsiye ederek iyi arkadaşlar edinmeleri sağlanmalı, kötü arkadaşlardan da uzak tutulmalıdır. Aynı şekilde teşkilatlarımızı da iyi insanların buluşma ve tanışma merkezi haline getirmeliyiz.

Genç kuşaklarımıza iyi arkadaş çevresi oluşturmak için sosyal, kültürel, sportif alanlarda, edebiyat ve sanat ile ilgili çalışmalarını konusunda çevreler oluşturmalı, bunun için elimizden gelen tüm maddi ve manevi çaba sarf edilmelidir.

Kötü bir arkadaş yıllarca evlatlarımıza ve gençlerimize verdiğimiz emeği kısa bir zamanda yok edebilir. Bundan dolayı, insan için nefsinden sonra en kötü düşmanın kötü arkadaşlar ve kötü bir çevre olduğu bilincini daima diri tutalım.

- Ümitsizlik

Müslüman başarılı olmak için her zaman geçmişten ibret almak, ânı değerlendirmek, geleceğe ümitle bakmak ve iyimser olmak zorundadır. Düşmanın, muhaliflerinin veya rakiplerinin karşı propaganda ve algı operasyonlarının etkisi altına girerek moralini bozamaz, ümidini yitiremez, aşkını ve şevkini kaybedemez, hedef ve amaçlarından asla taviz veremez ve yolundan

sapamaz.

Başarının düşmanlarından birisi de, düşmanlarının propagandaları karşısında kadro elemanının mağlup olması, kötü rol modellerini örnek almasıdır. Halbuki kötüler hiçbir zaman hiçbir Müslümanın hayatında örnek teşkil edemezler. Kötülerden örnek alınmaz sadece ibret ve ders alınır.

Burada önemli olan mesele şudur: Makam/mevki, şan/şöhret, mal ve mülke erişince şımarıklık yapan, haddi aşan, yoldan çıkan, gurur ve kibir abidesi kesilen, rehavete, gevşekliğe düşen ve saltanat süren insanlar moralimizi bozmamalı ve bizi hedeflerimizden saptırmamalıdır.

Unutmayalım ki, çağımızda insanların birçoğu yetişme tarzı olarak inkâra, isyana, tuğyana, zulme, cahiliyeye ve küfre karşı daha çok meyillidir.

“Muhakkak insan zalim ve cahildir.”⁽³⁶⁾ “İnsan öyle bir nankördür ki, başına gelen bir musibetten ötürü Rabb’inin bütün nimetlerini unutuyor.” (bk. Taberî, ilgili ayet tefsiri)

- Duruş Bozukluğu

İnsanın makamı/mevkii, zekâsı/çalışkanlığı, zenginliği/mal-mülk varlığı ile insanlık derecesine ulaşacağını varsaymak yanlıştır. Aksine, insan İslamî duruşu ve ona yön veren vahiyle ne kadar çok yoğrulmuş ve şekillenmişse o kadar büyümüş demektir.

İnsan olmanın birinci özelliği hak ve hakikat çizgisinde dik durabilmek ve bu iradeyi her türlü şart altında ve zamanda eğilip bükülmeden gösterebilmektir.

İnsanı insan olarak değerli kılan onun inancı/imanı, onurlu ve dik durmasını sağlayan iradesidir. Her esen rüzgâra yelken açmak, her söylenen söze inanmak ve onun arkasına takılmak iradesizliğin ancak delili olabilir.

Özgür bir irade ve onurlu bir duruştan yoksun kişilerin/toplumların hiçbir işte başarılı olma şansları yoktur.

36 Ahzab, 77

- Eylem ve Söylem Çelişkisi

İnsan yaptığı ve yapacağı işi iyi bilmek ve ayrıntılı bir şekilde öğrenmek zorundadır. Davasını her yönüyle çok iyi öğrenmek ve bilmek, Müslüman kadroların görevidir.

Bir kadro elemanının bir işi halletmeden başka işe geçmesi ve bilmeden bildirmeye, öğrenmeden öğretmeye çalışması zincirleme felaketlere davetiye çıkarır.

Öğrenmek, insanın kendini bilmesiyle başlar. O da önce Allah'ı bilmek ve Rabb'ini tanımakla olur. Allah'ı bilmeyen, O'nu tanımayan, O'na O'nun istediği ve emrettiği gibi inanıp iman etmeyen, O'na itaat etmeyen bir insanın yapacağı her çalışma karanlığa açılan bir kapıdır.

- Mesuliyet Sahibi Olmamak

Sorumluluktan kaçan, başıboş ve korkak insanlarla ciddi işler yapılamaz. Bu gibi insanlarla başlanan bir işin başarıya ulaşma şansı hemen hemen yok denecek kadar azdır.

Hiçbir iş ve rakip, hiçbir sorun ve düşman hafife alınmaz. Bunların her biri potansiyel hayati bir tehlike arz edecek kadar önemlidir.

Bir sivilce bir kansere, bir kedi bir aslana dönüşebilir. Her türlü tedbir, hazırlık ve çalışma yapıldıktan sonra Allah'a tevekkül edilerek bir işe başlanmalı ve elden gelen bütün çalışma ve gayret gösterildikten sonra netice Allah'tan beklenmelidir. Bu arada çalışma ve gayretlerimizin başarı ve neticeye ulaşması için yapılması gerekli her şey hız kesmeden yapılmaya devam edilmelidir.

Mesuliyet bilinci içinde olan insanın görevi, üzerine düşenleri hakkıyla ve zamanında yerine getirmektir.

- Şuur ve aksiyon eksikliği

Kadroların en önemli özelliklerinden biri de dava şuuruna ve aksiyoner bir ruha sahip olmasıdır. Uyuşuk, pısrık, ensesine

vurulunca elindeki ekmeđi dūřüren, yönü řařıran, hedefini ka-
rıştıran insandan dava adamı olmayacağı gibi kadro da olamaz.

Bir teřkilatın kuruluř dūřncesi ve felsefesi netleřtikten son-
ra yapılacak ilk iř o dūřnceyi hâkim kılmak için yolumuza kar-
çı çıkacak, her türlü bela ve musibete, zorluk ve sıkıntıya göğüs
gerecek kadroları oluşturmaktır.

Kadroları oluşturmak ve yetiştirmek teşkilatlanmadan önce
gelen bir aşamadır. Özetle, önce amaç ve hedefler, sonra kadro-
lar, daha sonra da teşkilatlanma, yayılma ve büyüme stratejileri
takip edilmelidir.

Bir icraata yanlış bir noktadan ve yanlış insanlarla başlamak
daima yanlış neticeler doğurur. Tam tersine, doğru bir noktadan
ve doğru insanlarla işe başlamak ise, işin yarısını yapmak anla-
mına gelir. Diğer yarısı da inanç, azim, sabır ve fedakârlıktan
ibarettir.

Teşkilat ve kadroların hareket fihk reaksiyoner bir yapıda
değil aksiyoner stratejiler, taktikler ve metotlar üzerinden yr-
tlmelidir. Aksiyoner olursan direksiyon ve hedef senin istediğin
istikamette hareket eder, reaksiyoner kalırsan yn ve yönlendir-
me başkalarının elinde ve emrinde olur. O durumda sana sadece
figranlık yapmak düşer. Sivil toplum örgütlerinin çoğunun içi-
ne düştüğü hata ve yanlış budur.

VI. BÖLÜM

EĞİTİM ÇALIŞMALARI

Nereden Başlanmalı?

Teşkilatın ana hedeflerinden en önemlisi üyeleri, taraftarları, sempatizanları ve etki alanındaki tüm insanları milli, dini, ahlâki, tarihî, kültürel, sportif alanlarda, sağlık, huzur ve barış içinde; milletine, devletine ve insanlığa faydalı bireyler olması için eğitmek, onlara milli birlik ve beraberlik, barış ve kardeşlik ruhu aşlamak, bu ruhla birlikte yaşamayı, çalışmayı, dayanışmayı ve bir vücudun azaları gibi birlikte hareket etmek için önderlik ve rehberlik etmektir.

Tüm bunları gerçekleştirmek için eğitim programları, konferans, sempozyum ve mesleki kurslar için çeşitli çalışmalar planlayıp dizayn eder. Gezi, kamp ve buna benzer çalışmalarla grup bilincini canlı tutmanın zeminini hazırlar.

Teşkilatın en öncelikli işi başta kendi kadrolarını, üye ve taraftarlarını eğitmek ve onların yaratılana faydalı insanlar olmasını sağlamaktır.

Eğitim çalışmaları anaokulu, ilkokul, ortaokul, lise, üniversite, yüksek lisans ve doktora çalışmaları olmak üzere kuşaklararası devam eden bir döngüdür.

Kendi içi ve dışında eğitimi en ön plana almayan bir teş-

kilat canlı ve hareketli bir organizasyon olmaktan öte, sadece bir tabela teşkilatı ve ihtiyarlar kulübü olmaktan öteye geçemez. ABD'deki özgürlük mücadelesinin simge ismi Malcolm X, "Eğitim, zihinlerimizi açan, bakış açılarımızı genişleten ve dünyayı daha iyi anlamamızı ve görmememizi sağlayan bir süreçtir." der.

Bakımsız bir toprağın bünyesinde her türlü zararlı bitki ve organizmaları barındırması gibi, eğitimsiz bir kişi de düşünce dünyasını etkisi altına alan zararlı unsurlarca yönlendirilecektir. İnsanlığa ve medeniyete açılan aydınlığın kapısı eğitimidir. Bu sebeple Konfüçyüs, meselenin önemini "Eğitim almak, bir gün çiçek açacak olan bir ağaç dikmek gibidir." sözleriyle ifade eder.

Teşkilat kendi iç ve dış bünyesine taalluk eden her alanda, seviyede, meslekte, kültürde ve ihtiyaç duyduğu konularda ve yerlerde planlayıp öngördüğü çalışmaları hayata geçirmenin mücadelesini verir. "Eğitim, hayat boyu süren bir yolculuktur ve hayatın en büyük armağanıdır." (37)

Teşkilatsız eğitim ya da eğitimsiz teşkilat kavramları, arabsız bir motor/motorsuz bir araba gibidir. İnanç ve hedefleri referans alan bir eğitim-öğretim çalışması teşkilatın bedenini oluşturur; ahlâki değerlerin referansı ile de teşkilatın ruhu/aksiyonu vücuda gelir. "Dünyayı değiştirmek için kullanabileceğiniz en güçlü silah eğitimidir." (38)

Kuşaklar Arası Çatışma

Dünyadaki gelişmelere baktığımızda, yalanın ve bâtılın gücünün örgütlü olmaktan, doğrunun ve hakikatin mağduriyetinin eğitimsizlik ve teşkilatlanamamaktan kaynaklandığını görürüz. İyi eğitilmiş ve teşkilatlanmış az sayıda gruplar/toplumlar örgütsüz kalabalıklar üzerinde her zaman ve çağda üstünlük sağlarlar. Teşkilatlanmamış grup ve toplumlar her konu ve alanda zayıf ve güçsüz kalmaya mahkumdur.

37 Albert Einstein

38 Nelson Mandela

Müslüman fert, toplum veya teşkilat bir grubun değil İslamî bir duruşun adresidir. Müslümanın Müslümanlığını tescil eden veya teşkilatı gerçek bir teşkilat haline getiren temel nokta, inançlı, ahlâklı, adaletli bir duruş sergilenmesidir. İnsanı ve toplumu hedef ve amaçlarına ulaştıracak olan şey onun niyet, gayret ve samimiyetidir.

Kuşak çatışması tarihin her döneminde görülen bir durumdur. M.Ö. Sümerler medeniyetine ait arkeolojik kazılarda taş üstüne yazılmış bir tablette, “Gençler söz dinlemiyor. Ne olacak bu gençlerin hali.” yazmaktadır. Bugün de aynı şeyler söylendiğine göre, demek ki kuşaklar arası farklılıklar ve çatışma, tarihin her döneminde mevcuttur. Yeni nesillerin alışılmışın dışında hareket etmeleri, davranışları, fikirleri, değişim ve dönüşümlere açık olmaları evlatlarının geleceğini düşünen anne-babaların sorununu olmuştur.

Gençliğin fitratında yeni şeyler öğrenmek, anlamadığı meselelere itiraz etmek, kabına sığmamak, daha iyi daha güzel ve mükemmele ulaşmak isteği hep olagelmıştır. Atalarının istedikleri gibi kalsaydılar yeni şeyler öğrenemezler, dünyada değişim ve dönüşüm hareketleri ve ilerlemeler olmazdı.

İsyanlar, başkaldırı ve kıyam hareketleri, yeni oluşum ve dünyalara açılan kapılardır. Eskiyle aralarında doğru ve makul ölçülerde bir bağ kuramayan kuşakların karşılaştıkları ve yaşadıkları sıkıntı ve sorunların geçmişten kaynaklandığına hükmedilir. Aslında tekrarlanan zaman değildir, yinelenen ve düzeltilmeyen yanlışlardır. Yalan ve yanlışlar/yapmacık hareket ve düşünceler tekrarlandıkça hatalar da tekrarlanmaya devam eder.

Eğitim anne karnından başlar. Aile, çevre, okul, eğitim sistemi, içinde yaşadığımız sosyal ve kültürel ortamda devam eder. Bunlar arasındaki uyumsuzluk ve ihtilaflar kuşaklararası çatışmayı meydana getirir. Eskiyle yeni birbirine zıt ve düşman kavramlar değildir, tam aksine birbirini tamamlayan ve destekleyen unsurlardır.

İslamî hassasiyetler ile rejim ve sistemlerin ideolojileri/hayat tarzı/düşünce ve anlayış biçimi arasındaki farklılıklar, düşünce ve düşünce âlemimiz arasındaki uçurumların esasını teşkil eder. Kuşaklar arasındaki çatışma, sosyal kültürel ve toplumsal hayata da aynen yansır. Yaşadığımız bu zıtlama ve karşıtlıkların faturasını ödeyen taraflar daima anne-baba ve evlatlarıdır. Dolayısıyla aslında millet ve devletin kendisidir.

İslamî bir teşkilat, bu ve benzeri sorunlara çare olmada/bulmada birinci derece aktif rol oynar. Yaptığı ve yapacağı çalışmalarla kuşaklar arasındaki farklı anlayış ve kavrayışları, düşünce ve görüşleri birbirlerine bağlar; bir tarih, coğrafya, kültür, ahlâk ve ortak bir anlayış oluşturmada başat rol oynar.

Faaliyet Alanları

Şehirlerde, kazalarda, mahalle ve köylerdeki şube ve temsilciliklerin okul çağı çocukları ve gençler için öncelik ve ehemmiyet sırasına göre belirlediği konular, sorunlar ve alanlarda eğitim çalışmaları yapmak İslamî bir teşkilatın esas ve temel meselesidir.

A- Öğrencilere ve Gençlere Yönelik Çalışmalar

Teşkilat bir çalışma yapabilmek için öncelikle;

- İlkokul, ortaokul ve lise öğrencilerine yönelik eğitim, yaş grupları esasına göre sınıflandırılıp gruplar ve konular belirlenmelidir.

- Lisans ve lisansüstü öğrencileri için organize edilecek eğitim çalışmaları daha ziyade, ülke ve ülke insanının geleceğine katkı amacı temelinde hazırlanmalı, bu gruplara yönelik eğitim çalışmalarına ağırlık verilmelidir.

- Her şeyi devletten beklememek gerekir. İhtiyaç duyulan her konu ve alanda eğitim kurumları açmak ve işletmek teşkilatın ana meselelerinden biri olmalıdır.

- Dergi, kitap, gazete, TV kurmak da dâhil, teşkilat basın yayın alanında kendi düşünce ve hedeflerini topluma aktaracak,

anlatacak, yayacak müessese ve kurumlar kurup işletmeli veya var olanlara ortak olmalıdır.

- Spor salonları, kamplar ve dağ evleriyle sosyal etkinliklerin yapılabileceği her türlü imkân ve fırsatlar değerlendirilmeli, toplum içinde rehberlik görevi yapılmalıdır.

- Esnaf, sanatkâr, sanayici, işveren, işçi, öğretmen, memur, sporcu gibi meslek ve uzmanlık alanlarında yapılacak organizasyonlar/çalışmalar insanların eğitim, yaş, seviye ve kültürüne göre yapılmalıdır.

B- Yetişkinlere Yönelik Çalışmalar

- Okuma grupları, edebiyat sanat, el işleri ve diğer ihtiyaç alanları ve talep edilmesi halinde sanatsal, mesleki etkinlikler, gezi ve piknikler, spor organizasyonları yapılabilir.

- Huzurevi, dispanser, sağlık ocağı, hastane gibi sağlık kuruluşları inşa etmek; hobi bahçesi gibi sosyal/çevresel/doğal kullanım alanları oluşturmak şehir hayatından bunalan insanlara imkân ve fırsatlar sunacaktır.

C- Okullar ve Öğrenci Yurtları

Okullar ve öğrenci yurtları çalışmaların belkemiğini oluşturmaktadır. Milletimizin evlatlarına, kendi çocuklarımıza sahip çıktığımız gibi sahip çıkmak, onların zaruri ihtiyaçlarını gidermek, eğitim ve öğretimlerine yardımcı, destek olmak teşkilatın zorunlu vazifeleri arasında öncelik taşır.

Gençliğine sahip çıkmayan milletlerin, devlet ve toplumların hem bugünleri hem de gelecekleri karanlıktır.

1- Eğitim çalışmaları aşağıdaki bina ve mekanlarda yürütülmelidir:

- a) Kendi özel okul ve yurtlarında,
- b) Devlet yurtlarında,
- c) Kardeş cemaat ve cemiyetlere ait yurtlarda,
- d) Öğrenci evlerinde,
- e) Teşkilat bünyesindeki diğer uygun mekanlarda.

2- Yurtları gençliğimizin buluşma noktaları haline getirmek için buralar birer ilgi ve cazibe merkezine dönüştürülmelidir.

Önemli Faaliyet Alanları

Teşkilat kendi amaç, gaye, hedef ve programlarını gerçekleştirebilmek için aşağıdaki faaliyet alanlarında teşkilatlanır, organize olur; bu amaç ve hedefleri doğrultusunda faaliyetlerini planlar ve yürütür.

A-Teşkilat İçi Eğitimler

a) Kadroların Eğitimi

Grup dersleri, özel dersler, kitap okumaları, seminerler, teşkilat içi dersler, gezi, spor eğlence, iş birliği, dayanışma ve yardımlaşma çalışmaları.

b) Üyelerin Eğitimi

Haftalık eğitim programları, konferans, seminer, açık oturum, sempozyum gibi etkinlikler, teşkilat içi özel öğretim ve genel eğitim faaliyetleri.

- Halka Dönük Eğitimler: Aile içi, çocuklar arası, gençler arası, toplumsal çalışmalar.

- Eğitim Birimleri: Anaokulu, ilkokul, ortaokul, lise, üniversite öğrencileri; memur, öğretmen ve öğretim görevlileri arasındaki çalışmalar.

- Teşkilatın Geneline Yönelik Çalışmalar: Yetkili mercilerden alınan izinlerle doğa ve çevre yürüyüşleri, açık hava toplantıları, basın açıklamaları, miting, sivil itaatsizlik (protesto) ve propaganda organizasyonları, ayrıca tarihi veya kutsal mekânlara seyahat veya ziyaret programları düzenlenebilir.

- Sohbet Halkaları: Okul öğrencileri ve öğretmenleri arasında, evde, yurttaki, mahallede, meslek kuruluşları arasında; bir grup gönüldaş, dost, ahabap, arkadaş arasında sürdürülecek sohbetlerden ibarettir. Bunlar belirlenen gün ve saatlerde kadrolar ve üyeler arasındaki ortak bilgi ve görgüyü paylaşmak amacıyla

la düzenlenir. İhtiyaca binaen gerekli görülen ders konularında sohbet halkaları oluşturarak teşkilat bünyesinde cemiyetin amaç ve gayesine yönelik eğitim çalışmaları gerçekleştirilmelidir.

c) Eğitim kursları

Bir Müslüman fert veya teşkilat, bir grubun değil, bir cemiyetin/cemaatin değil, İslamî bir eğitim-öğretim ve duruşun ilk adresi olmalıdır! İnsanı insan veya teşkilatı teşkilat yapan işte bu ilkeli duruş ve harekettir.

Eğitim Çalışmaları Sırasında Uyulması Gereken Kurallar

Aynı teşkilattaki veya değişik görüşlere sahip insanların, çeşitli konularda görüşmek, tartışmak, karar almak ve uygulamak için belli bir amaç ve süreyle, belli bir mekânda bir araya gelmelerine toplantı denir.

Bu toplantılarda zarafet ve yumuşaklıkla davranmak, iffet ve insafla hareket etmek, dinin emrettiği, aklın da hoş gördüğü eylem ve sözlerin hepsine “edep” adı verilir. Edebin çoğulu âdaptır.

Teşkilatta amaç/hedef birliği, gönül/görüş birliği, eylem/söylem birliği meydana getirebilmek için eğitim şarttır. Toplantıların önceden belirlenen İslamî usul ve edep kaidelerine göre yapılmasına adap denir. Yunus Emre'nin deyimiyile,

*“Girdim ilim meclisine, eyledim kıldım talep,
Dediler ilim geride, illa edep illa edep”*

Yapılacak tüm toplantılar İslamî edep ve adap usullerine uymayı ve onlara göre hareket etmeyi öğretmelidir. Toplantılara “Besmele, Hamdele ve Salvele” ile başlamak esastır.

Toplantının amacı gündemde tespit edilen konuyu enine boyuna anlatmak, öğretmek, görüşmek, tartışmak, eleştirmek, karara bağlamak ve uygulama safhasına gelecek şekle getirmektir.

Toplantının toplantı öncesi, toplantı anı ve toplantı sonrası olmak üzere üç ayrı safhası vardır. Her üç safhanın da uyulması

gereken usulü ve kural olmalıdır. Bunlara riayet etmek toplantıya katılan herkesin uyması gereken kurallardır

Toplantılar Öncesi Dikkat Edilecek Hususlar

- Toplantıya toplantı vaktinde katılmak, toplantıyı pür dikkat dinlemek, gerekirse notlar tutmak.

- Soru soracaksa, toplantı sonunda ve konuşmacıdan müsaade isteyerek soru sormak,

- Söz almadan konuşmamak ve izin istemeden soru sormamak, toplantıdan istediği zaman değil toplantı bitince ayrılmak,

- Soruyu kısa ve öz olarak anlaşılır bir usul ve üslupla sormak,

- Ne zaman, nerede, kiminle ve nasıl konuşacağını iyi bilmek,

- Bilgiçlik taslamak veya kendisini ispat etme kompleksinden uzak durmak,

- Toplantı yöneticisine itaat etmek ve katılımcıların hakkını gasp etmemek,

- Toplantıya katılanlar üzerinde otorite kurmaya kalkışmamak,

- Toplantıya kimseyi rahatsız etmeyecek bir şekilde hazırlıklı gitmek,

- Toplantı bitmeden toplantı oda ve salonundan ayrılmamak.

İyi bir teşkilatçının toplantıları ciddiye alması ve ona göre davranması gerekir. Teşkilatçı ne zaman konuşacağını bilen, izinsiz konuşmamaya dikkat eden edepli kişidir. “Söz söylemeyi öğrenmek, kılıç kuşanmayı öğrenmekten daha zordur.”⁽³⁹⁾

Başka birinin sözünü dinlemek nezaketin, zarafetin ve kibarlığın göstergesidir. Dinlemeyi bilenler, ülkeleri fethetmeyi bilen komutanlardan daha büyüktür. Konuşan bir kişinin sözünü

39 Ahmed İbni Hanbel

lüzumsuz yere kesmek, ona hakarettir. Bu da İslamî edep ve ahlâka aykırıdır.

“Ağızdan çıkan söz bil ki, yaydan fırlayan bir ok gibidir. Ok çıktığı yere geri dönmez.” “Söz almadan konuşanlar susturulmayı, söz verilmeden konuşanlar da azarlanmayı hak ederler.”⁽⁴⁰⁾

Sosyal ve Kültürel Etkinlikler

a- Broşürler, kitapçıklar dağıtmak, kitaplar yayınlamak,

b- Süreli ve süresiz yayınlar yapmak veya neşretmek,

c- Mahalli ve ulusal basın-yayın organlarını yakından takip etmek, zararlı faaliyetlerde bulunanların etkilerini azaltıcı ve önleyici basın-yayın faaliyetlerinde bulunmak,

d- İnternet siteleri, CD, DVD, kısa ve uzun metrajlı filmler yapmak, yaptırmak,

e- Radyo, TV kurmak, ortak olmak ve işletmek,

f- Millete dönük mahalli, ulusal yayın, tebliğ ve eğitim faaliyetlerinde bulunmak.

Spor, Gezi, Okuma Eğitim Kampları

Gençlik çağı heyecan, aksiyon, hareket, özgürlük/bağımsızlık sevdalısı ve isyankâr bir dönemdir. Bu çağdaki gençlere ulaşabilmek için spor ve eğitim kamplarına önem verilmelidir.

Buralarda gençleri ahlâki davranışlar, sosyal, kültürel, örf ve adetler konularında eğiterek kendi medeniyetimizin ve referans kaynaklarımızın öğretileriyle aydınlatmalıyız. Sportif faaliyetlerle de onların bedenlen sağlamlık ve sağlıklı olmalarını sağlamalıyız. Böylece onları vatan ve milletin hizmetine zihinsel ve bedensel olarak faydalı bireyler haline getirmeye çalışmalıyız.

Eğitim ve öğretim mekânları İslamî ahlâk ve edep ölçülerine göre dizayn edilmeli, her türlü içki, fuhuş, kumar ve ahlâk dışı davranışlardan korunmalıdır. Gençlerin bedenî, ahlâki ve ruhi sağlığı için zararlı olabilecek tüm unsurları bertaraf edecek ted-

birler alınmalıdır.

Spor ve eğitim kamplarını 1 - 2 hafta olarak belirlemek fayda açısından yeterlidir. Çünkü süresi uzadıkça verimlilik kaybı yaşanabilir.

Bu kamplarda gençlerin fiziki, ahlâki, ruhi ve kültürel olarak gelişmesi için önceden belirlenmiş ve uygulamaya hazır hale getirilmiş eğitim ve öğretim programları tatbik edilmelidir.

- Spor ve Eğitim Kampları

Amaç: Spor faaliyetlerinde asıl amaç genç ve yaşlı, kadın ve erkek sağlıklı bir nesle sahip olmaktır.

Diğer faydaları da başlıca şu şekilde sıralanabilir:

- Spor Kulüpleri bünyesinde veya çatısı altında spor faaliyetleri ve müsabakaları organize etmek,

- Gençlerin her türlü spor faaliyetleri yapmasını ve müsabakalara katılmasını teşvik etmek,

- Gençlerimizin organize edilen sportif aktivitelere katılmasını sağlayarak onları kötü alışkanlık ve zararlı faaliyetlerden uzak tutmak,

- Bedenen ve zihnen dinimize, vatanımıza, milletimize yararlı bireyler olmasını sağlamak.

Sportif Faaliyetlerde Teşkilatın Hedefi

Teşkilat sportif faaliyetler ve müsabakalar düzenlerken temel hedef, bu etkinliklerin geleceğe yönelik faydalar barındırmasıdır. Bunlar arasında,

- 1- Katılımcılara yarışma ve mücadele ruhu kazandırmak,
- 2- Kendine güvenme (özgüven) ve cesaret aşılacak,
- 3- İş yapma, bitirme ve başarma kabiliyeti/motivasyonu kazandırmak,
- 4- Takım ve teşkilat ruhu kazandırmak,

5- Gençleri ve genel anlamda bütün katılımcıları her türlü kötü alışkanlık ve zararlı faaliyetlerden uzak tutmak.

6- Dinamik, dinç; bedenen ve ruhen sağlıklı nesiller meydana getirmek

amaçları güdülmelidir.

- Birlikte Yaşama ve Paylaşma Programları

Birlikte yaşamak insanın toplumsal bir canlı olmasının tabii sonucudur. Ancak birlikte yaşama ve hareket etme olgusu, sadece maddi/çevresel bir irtibat şekli olarak açıklanamaz. Birlikte yaşamak ve paylaşmak bir bilinç ve kültürdür ki, bunun maddi sonuçlarından ziyade, manevi ve psikolojik sonuçları, toplumsal etkileri bakımından çok daha güçlüdür. Bu açıdan aşağıdaki neticeler, kolektif bilince yaptığı desteklerden bazılarıdır:

1- Birlikte yaşama/mücadele azmini, alt yapısını ve dinamiklerini oluşturmak amacını taşıyan faaliyetler, toplumun birlikte hareket etme ve düşünme pratiğini geliştirir.

2- Kardeşlik ve dayanışma ruhunu oluşturur.

3- Bilinçli ve kültürlü bir toplum inşa eder.

4- Ülkemizde ve coğrafyamızda gelişen olayları yakından takip etmek imkânı verir. Bu konularda milletimizi uyarma, uyandırma/uyanık tutma ve bilgilendirmeyi sağlar.

5- Sosyal/kültürel, tarihi/millî değerlerimizi öne çıkararak toplumu her husus ve alanda bilinçlendirmek için aydınlatıcı çalışmalar yapmaya vesiledir.

6- Toplumun sorunlarını, bunların neden ve niçin'lerini çözüm yollarını ve önerilerini dile getirmek, konuşmak, tartışmak, çözüm yolları aramak için düşünmeye sevk etmekte yardımcı olur.

7- Toplumun sosyal bağlarını güçlendirmek, kültür yapısını yükseltmek, kardeşlik ve arkadaşlık köprüleri kurmayı hızlandırır.

Genç kuşakları ve çocukları uyuşturucu ve bağımlılık yapan her şeyin hile ve tuzağından kurtarmak hayati önem taşır. Bunun için spor kampları ideal bir yöntemdir. Sağlıklı, kültürlü ve bilinçli nesiller olarak yetiştirmeleri için belirli zaman ve periyotlarda onları kamplara götürüp oralarda bir müddet aile ortamından, stresinden ve çevresinden koparmak, gençlerimize tabiatla ve temiz hava ile buluşma fırsatı tanır. Böylece onların sportif becerilerini, dayanışma ve kardeşlik ruhlarını geliştirmek, dinlenmeleri için ortam hazırlamak mümkün olacaktır. Ayrıca bu faaliyetler vasıtasıyla gençlere tatil ve eğitim yaptırmak, onların belirli bir zihinsel ve bedensel disiplin altına girmelerine yardımcı olacaktır.

Kampların çevre kirliliğinden, gürültü ve şamataadan uzak, tabiatla iç içe, sakin ve sessiz yerlerde olmasına dikkat edilmelidir. Buralarda gençlere ve çocuklara sporla karışık belirli beceri ve disiplinler kazandırılması hedef edinilmelidir. Bunun için,

1- Hafif yürüyüşler ve dağ yürüyüşleri düzenlemek, sportif yarışmalar organize etmek,

2- İhtiyaç duyulan her dalda spor takımları kurarak, spor müsabakaları tertiplemek,

3- Kamplarda kalan herkese yemek yapma, bulaşık yıkama, temizlik yapma ya da temel ihtiyaçları konusunda kişisel bakım becerilerini kazandıracak kimi beceri ve sorumluluklar öğretmek,

4- Kampa katılan her gence anne-babaya ve büyüklerine saygı, küçüklerine sevgi, arkadaşlarıyla iyi geçinme ve birbirlerine karşı fedakârlık yapmayı öğretmek,

5- Birlikte yemek ve bölüşmek, birlikte hareket etmek ve birlikte başarmak, zorlukları birlikte aşmayı öğrenmek ve yardımlaşma hususlarında bir bilinç kazanmalarını sağlamak,

6- Vatan, millet, din, namus, şeref gibi konularda gençlerimizin/çocuklarımızın bilinçlendirilmesi için çalışmalar yürütmek, onları zararlı ideoloji ve fikirlerden, anarşi ve eylemlerden uzak tutmak,

7- Hava kirliliği, çevre felaketleri ve sorunları ile orman yangını, sel felaketleri, deprem, toprak kayması, ağaçlandırma, orman, çevre ve çevrecilik gibi konularda kamplara katılanları eğitmek ve bilinçlendirmek,

8- Gençleri; prensiplere, disiplinlere, kendine ve başkalarına karşı saygılı olmak, plan ve programlara uymak, vazifeleri zamanında yerine getirmek konularında eğitmek ve bunu tatbiki olarak hayata geçirmek,

9- Her bireyin kişisel gelişimi için okuma, yazma, dinleme, sosyal deneyler, gözlemler yapma/bunları değerlendirme konularında gerekli ortamı sağlamak. Bunun için temel bilgileri verecek yöntemleri göstermek,

10- Oyunlar, yarışmalar, eğlenceler, gösteriler, şiirler, hikâyeler, fıkralarla, filmler ve konuşmalarla kampların sıkıcı ve monoton atmosferinden çıkılmasını sağlamak, kampa iştirak eden her gencin oradan büyük kazanımlarla evine, okuluna dönmesi-ne vesile olmak.

- Yürüyüş, Gezi ve Piknik

İnsana kendi ülkesini ve yabancı diyarları görmesini sağlar-sanız ona yeni ufuklar, yeni kültürler, yeni anlayış ve bakış açı-ları kazandırmış olursunuz.

Geziler/seyahatler, yeni dünyalar ve kültürler keşfetmek için yapılır. Bu da insana yeni ufuklar, yeni bakış açıları, bilgi ve görgü kazandırır.

Doğduğu veya yaşadığı yeri ömrü boyunca terk etmeyen in-sandan daha ufuksuz, olaylara ve meselelere dar açıdan bakan kimse olamaz.

Teşkilatlar kadrolarına ve üyelerine sık sık çevreyi, ülkeyi ve yabancı diyarları gezmeyi, görmeyi, tanımayı, yeni kültür ve dünyalarla tanışmayı teşvik etmelidir.

Dinen ve imlen, akan su akmayan sudan daha temiz, daha

sağlıklı ve daha kullanışlıdır. Hikmeti arayarak, bilgi ve görgüsünü geliştirerek yapılan seyahatler insanın anlayış ve bakış açısına zenginlikler katar, ruhunun ve zihninin dinlenmesine vesile olur.

Ülkemizi, tarihimizi, dinimizi ve değerlerimizi öğretmek, tanıtmak için genç nesillerimizi sık sık gezilere çıkarmalı, bilgi ve görgülerinin artmasına yardımcı olmalıyız.

- Etkinlikler

a- Yurt içi etkinlikler

1- Gençlerin dinî ve milli şuurunu geliştirmek için; cami, şehitlik ve kutsal mekânlara gezi ve ziyaretler tertiplenmeli,

2- Tarih şuurunu geliştirmek için Çanakkale Savaşı, Sarıkamış Savaşı gibi İstiklal Savaşı'nın gerçekleştiği çeşitli bölgelerde geziler düzenlenmelidir. Ayrıca müzeler, kütüphaneler, diğer tarihi eserler, anıtlar genç neslimize tanıtılmalı ve oralara seyahatler tertiplenmeli,

3- Tanışma, taziye, tebrik, düğün-dernek ziyaretleri yapılmalı,

4- Şehirler, teşkilatlar, yurtlar, şubeler, temsilcilikler, okullar arası geziler ve ziyaretler düzenlenmeli,

5- İş adamları için iş ve yatırım arayışları, fuarlar, Teknofest gezileri organize edilmeli,

6- Diğer ufuk ve bilinç açıcı, ilgi çeken, bilgi ve görgü edinelebilecek alanlarda gezi ve ziyaretler programlanmalıdır.

b-Yurt Dışı Etkinlikler

1- Hac ve Umre vazifesine dair ziyaret ve geziler,

2- Diğer dini ziyaret gezileri,

3- Selçuklu ve Osmanlı'nın izlerini taşıyan şehir ve mekânlara geziler,

- 4- İslam medeniyet ve kültürünü tanıma gezileri,
- 5- Bilgi, görgü ve tecrübe geliştirici geziler,
- 6- İş ve yatırım gezileri,
- 7- Faydalı olabilecek dini, milli, tarihi, kültürel yerlere diğer geziler.

- Yurt Dışındaki Kültürel Faaliyetler

1- Yurt dışındaki dinî, milli ve akraba topluluklar olarak bağlantımız olan ülkelerde teşkilatlanma ve ülkemizdeki çalışmalarını oralara taşıma, oradaki güzellikleri yurdumuza getirerek coğrafyamızdaki ülkeler arasında köprüler kurmak,

2- Toplumlarımız arasında var olan tarihi, dinî, sosyal ve kültürel bağları ve köprüleri güçlendirmek,

3- Türkiye’de misafir olan akraba milletlerle, aynı tarih ve kültürde paydaş olduğumuz topluluklarla aramızdaki kardeşlik duygularını güçlendirici faaliyetlerde bulunmak,

4- Türkiye’yi yurt içinde ve dışında tanıtıcı her türlü sosyal, kültürel ve sportif çalışma/faaliyetlerde bulunmak.

- Reklam ve Propaganda

Teşkilatın amaç ve hedeflerini gerçekleştirmek için faydalanılabilecek araçlardan biri de basındır. Günümüzde, basın-yayın ve medya alanındaki birbirinden farklı mecralarda teşkilat amaçlarına ulaşmak için pek çok imkân mevcuttur.

- 1- Yazılı basın; dergi, gazete, kitap, broşür, reklamlarla,
- 2- İnternet dergileri, kitapları, haber ve yorum postalarıyla,
- 3- Radyolar ve televizyonlar kurmak ve işletmekle,
- 4- Uluslararası basın ve yayın çalışmaları ile,
- 5- Yabancı dilde yayınlar yapıp kitaplar basarak

amaç ve hedefleri yaymak gerekir.

- Amatör Kulüpler Arası Spor Turnuvaları

Özellikle teşkilat içi ve gençlik çalışmalarında bireylerin birbirine, teşkilata, kulübe veya derneğe bağlılığını geliştirmede, aidiyet kültürü oluşturmada, motivasyon ve adaptasyon sorunlarını en kısa ve hızlı yoldan gidermede, yarışma ve maçların büyük önemi vardır.

İnsanlar yarışma kültürü, başarıma azmi, galip olma hırsı içinde birbirlerini daha yakından tanıma fırsatı bulur. Bu, insanların, toplumların hatta milletlerin en tabii ve hızlı kaynaşma yoludur.

Daha sonra bu bağlar ve ilişkiler güçlenir ve kişiler ömür boyu birbirine dostluk bağı ile bağlanır. Aralarında arkadaşlık ve dostluk köprüleri oluşur. Oluşan bu kardeşlik köprüleri üzerinden zamanla insanlar, toplumlar, milletler geçer. Böylece, bir milletin geleceğine ve bir ümmetin ufkuna doğru yol almak mümkün olur.

Takım, birlik ruhu ve teşkilat kültürü kadroların ve elemanların yetişmesinde çok önemli rol oynar ve ciddi bir görevi yerine getirir.

Yarışma, maç ve müsabakalarda başarılı olanların ve katılımcıların maddi ve manevi ödüllerle taçlandırılması ve bu faaliyetler cazip hale getirilmesi de çok önemli bir motivasyon kaynağıdır. Bunlar da,

- 1- Teşkilat içi programlar/organizasyonlarla,
- 2- Teşkilat dışı programlar/organizasyonlarla,
- 3- Değişik spor dallarında ve kategorilerde faaliyet göstererek tertiplenebilir.

Çeşitli Organizasyonlar

Bilindiği gibi, bir amacı gerçekleştirmek üzere kurulan vakıf, dernek, parti, cemaat, şirket ve toplulukların hepsi birer teşkilattır. Bunları sevk ve idare etmeye, yönetip yönlendirmeye, amaçlarına ulaşması için faaliyetler yapma ve tertiplemeye organizasyon denir.

Organizasyon, teşkilat içi ve teşkilat dışı yapılan organizasyonlar olmak üzere ikiye ayrılır.

Teşkilat içi organizasyonlar kadrolara, üyelere, sempaticanlara dönük olarak iç yapılanma, eğitim, öğretim, spor, bilgilendirme, sosyal etkinlikler ve ziyaretler gibi teşkilatın kendi içine ve bünyesine dönük faaliyet planlamalarını kapsar.

Teşkilat dışı olanlar ise, halkın tümüne yönelik, yurt içi ve yurt dışı eğitim, tanıtım, propaganda, reklam, bilgilendirme, tebliğ ve duyuru amaçlı faaliyetler bütünüdür.

Hali hazırdaki ve gelecekteki muhtemel plan, program ve hizmet bütünü içinde teşkilat ve teşkilatlanma, olimpiyat halkaları gibi iç içe geçmiş organizasyonlar bütünüdür.

Teşkilat ve teşkilatlanma olgusunun çapını ve kapsamını anlamak açısından şunları ifade etmek gerekir: En küçüğünden düzenli bir grubu, bunların üyelerini, herhangi bir topluluğu veya kalabalıkları tanzim ve organize etmeye, biçimlendirmeye, sevk ve idare etmeye organizasyon derken; en büyük örgütlenme biçimi olarak devleti oluşturmak da bir teşkilat, teşkilatlanma ve organizasyon işidir.

Devletin çekirdek yapılanmasında, milletin tabanında, sivil toplum örgütlerinin yapılanması ve faaliyetlerinin yürütülmesinde de teşkilat ve organizasyon büyük bir rol oynar.

- Organizasyonlar

İnsanların belli bir amaç doğrultusunda yaptıkları sistemli, planlı ve eş güdümlü faaliyet ve hareketlere organizasyon denir.

Bunlar planlı ve plansız, güdümlü ve güdümsüz, önceden organize edilen veya aniden oluşan organizasyonlar olarak çeşitli gruplara ayrılır. Biz burada dernek, vakıf ve cemiyet gibi sivil toplum kuruluşlarının teşkilat, teşkilatlanma ve organizasyonundan kısmen bahsedeceğiz sadece.

1- Teşkilat içi organizasyonlar

- Yönetim kurulu ve istişare heyeti toplantıları,
- Bölge, şubeler, temsilcilikler toplantıları, mahalle toplantıları
- Kültürel, sportif, eğitim, dinlenme organize ve kampları,
- Aile, gezi ve piknik toplantıları ve diğer benzeri organizeler.

2- Genele dönük organizasyonlar

- İhtiyaç duyulan alanlarda ve zamanlarda, açık oturumlar, programlar ve seviyeli seminerler,
- Eğitici, uyandırıcı, inanç ve imanı güçlendirici konferanslar, açık hava toplantıları,
- Yürüyüşler, mitingler, protestolar, basın toplantıları,
- Geziler, seyahat ve ziyaretler, dağ yürüyüşleri, bisiklet turları, koşular, yarışlar, müsabaka ve kamplar,
- Kermesler, piknikler, gezi ve eğlenceler, buluşma, tanışma toplantıları,
- Uygun görülen diğer eğitim, öğretim, eğlence, spor, hayır, dayanışma alanlarındaki toplumsal faaliyet ve organizasyonlar.

3- Ziyaretler

- Hasta, hastane, hapisane, düğün-evlilik, doğum, ölüm/taziye (başsağlığı) ziyaretleri,
- Yaşlıları/yoksulları, yetimleri/öksüzleri, kimsesiz ve garip-

leri, şehit ve gazi ailelerini, mahalle veya sokağımıza yeni taşınan kişi ve aileleri ziyaret,

- Kardeşlik ilişki ve bağlarını güçlendirici, geliştirici ziyaretler,

- Psikolojik destek vermek için yapılacak ziyaretler ve bunlar gibi.

VII. BÖLÜM

İSLAMİ BİR TEŞKİLAT

A- İman Konusu

1- İslamî Akide

İnanmak, Allah'ın varlığı ve birliğine, Hz. Muhammed'in Onun elçisi olduğuna iman etmek, İslam'ın kural ve kaidelerine, nizam ve sistemine, onları pratik hayata dökmeye, hayatın iman ve Allah yolunda mücadele etmekten ibaret olduğuna kanaat getirip bunları ikrar ve tasdik etmektir.

İtaat, Hz. İbrahim'in oğlu İsmail'i Kurban etme konusunda Allah'a verdiği söz dikkat çekici bir örnektir ki, Hz. İbrahim, sözünü yerine getirmek için samimiyetle Allaha bağlılığını göstermektedir. Hz. İsmail'in, babasının verdiği bu söze karşı gelmemesi de aynı hadisedeki diğer itaat örneğidir. O da Allah'a bağlılığını göstermiştir. Bu bağlamda, teslimiyet kelimesi Kur'an-ı Kerim'de 6 ayette geçmektedir:

“İçlerinden zalim olanlar hariç, Ehli-i Kitap'la ancak en güzel üslupla tartışın. Deyin ki: ‘Bize ve size indirilene iman ettik. Bizim ilahımız ve sizin ilahınız tektir ve bizler, O’na teslim olmuş kimseleriz.’”⁽⁴¹⁾

Allah'a teslimiyet, uçsuz bucaksız bir özgürlüğe açılan kapı-

41 Ankebût Suresi 46

dır. Kullara kölelikten azad olmak ve özgürlük demektir. Allah dışında bir şeye teslim olmak ise, işte, esaret odur. Bu, kelimenin sözlük anlamıyla, yani gerçek bir köleliktir. İnsanın dünyada kendi istek ve iradesiyle, kendi elleri ve rızasıyla, kendine ördüğü kör bir zindandır.

Oysa hayatta ve ayakta kalmanın sırrı, hak ve hakikat yolunda hareket etmektir, kendi gibi kullara kul olmak değil... Tabii ki gerçek bir iman, sahibini idealsiz, hedefsiz, uyuşuk ve pısrık bir halde bırakmaz. İman öyle bir mucizedir ki, inandığını aksiyon halinde pratiğe dökmek ve o yolda yürümek için insanın içinde hissettiği kuvvettir.

Teslimiyet, Allah'ın Hz. Muhammed sav elçiliğinde gönderdiği kural, emir ve yasakları yerine getireceğine söz vermek, verilen o sözü yerine getirme mücadelesi içinde olmaktır. Teslim olduğuna bağlanma, ona boyun eğme, karşı koymama, O'nun emrinde olmak demektir. İslamî bir kavram olarak teslimiyet, Allah'a ve O'nun ahkâmına gönülden bağlanmak, O'na sığınmak, O'na güvenmek ve Onun yolunda mal ve canı ile çalışmak ve bu çizgide mücadele etmek için kişinin kendini bu yola adanmasıdır.

İbadet, Allah için, Allah'ın belirlediği ölçüler ve sınırlar içinde samimiyet ve ihlasla yapılan her türlü niyet, eylem ve söylemden ibaret faaliyetlerin tümüdür. Hayat Allah yolunda, Allah için, Allah'ın ölçü ve kuralları çerçevesinde can ve mal ile yapılan hal, hareket, eylem ve söylemlerin bütünüdür. Hülasa, insana verilen ömür nimeti, inandığı şeyleri yaşamaya çalışmak için niyet ve gayretten başka bir şey değildir.

Müslümanın yalnız ibadetleri değil, kendine ait sandığı mal, mülk, evlat, makam-mevki nev'inden her şeyi, yani neyi var neyi yoksa, Allah'a (cc) aittir. Aynı şekilde insanın bütün hayatı ve ölümü de Allah'ın mülküdür. Esasen, bu güzellik ve özelliklerin hepsi de bize ömrümüz yettiğince bir süreliğine emanet verilmiştir. Bundan dolayı bu hakikatin farkında olan Müslüman, Allah (cc) için yaşar, Allah (cc) için mücadele eder ve Allah için ölür. Onun Allah (cc) dışında uğruna yaşayıp öleceği hiçbir gaye

ve hedefi olamaz. İşte iman bunlara inanmak ve bunları yerine getirmek için ona verilen can, mal, akıl sayesinde Allah yolunda mücadele etmektir. (42)

2- Güzel ahlâk

İslamî şahsiyet, Kur'an çizgisi ve Peygamber yolu olan güzel ahlâktan ibarettir. O da sahih bir iman, salih bir amel, İslamî bir edep ve terbiye ile Allah'ın yaratıklarına saygı ve sevgi ile davranmaktır. Yaratandan dolayı yaratılanı hoş görmek, onu korumak ve yaşatmak Müslüman bir şahsiyetinin özelliğidir. İnsan güzel ahlâk ile olgunluğa erer. "Ben güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim" (43) diyen Peygamberin yolu İslamî şahsiyet sahibi kişinin izleyeceği ve izlemesi gereken çizgidir. "Nitekim size içinizden bir peygamber gönderdik. O, size ayetlerimizi okuyor, sizi günahlardan temizliyor, size kitabı ve hikmeti öğretiyor; yine size daha önce bilmediklerinizi de öğretiyor." (44)

Hz. Muhammed (sav) peygamber olarak bütün insanlığa önder ve örnek olarak gönderilmiş ve gönderildiği vahiy ile tescil edilmiş ilahi bir elçidir. O, güzel ahlâkı insanlığa anlatmak kişilik ve kimlik olarak insanlığa tebliğ etmek için gönderilmiştir. O, çocuklarla oynayan, hayvanlara merhamet eden bir insan olduğu gibi; insanoğlunun ruh yapısına iman ve itikadı yerleştirmek, eşlerine kibar ve iyi davranmak, komşuları ve bütün insanlarla iyi geçinmek, insanlığa faydalı olacak en güzel ilke ve prensipleri öğretmek ve öğütlemekle görevli bir elçidir. "Yemin ederim ki, sizin için Allah'ın Resulü güzel bir örnektir." (45) "And olsun ki Allah'ın Resulünde sizler için güzel örnekler vardır. Allah'ın resulünü ancak, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler kendilerine örnek alır." (46)

Allah kullarına hitaben, "Peygamber size ne verdiyse onu

42 Ankebût Suresi 46

43 Muvatta, Husnû'l Halk, 8; Müsned, 2/381

44 Bakara Suresi 151

45 Ahzâb, 33/21

46 Ahzâb Suresi 21

alın. Sizi hangi şeyden alıkoyduysa ondan vazgeçin”⁽⁴⁷⁾ diyerek İslamî şahsiyete sahip bir kişinin, cemaat ve toplumun takip edeceği yolu, ortaya koyacağı duruşu apaçık göstermiştir.

İslamî şahsiyet sahibi olmak, güzel ahlâk sahibi olmakla mümkündür. Güzel ahlâk sahibi olmak ise, “Güzel ahlâkı tamamlamak için gönderilen peygamberin” yolunu, çizgisini, hayat tarzını ve siyasetini takip etmekle gerçekleşir. “Bir toplum, kendinde bulunan güzel ahlâk ve meziyetleri değiştirmedikçe Allah da onlara verdiği nimetleri değiştirmez...”⁽⁴⁸⁾

İnsanın güzel ahlâka ulaşması için usûl ve metod olarak Muhammedî hayat ve mücadele yolunu izlemesi gerekir. O, insanlığın rehberi, önderlerin önderi, peygamberlerin peygamberi, liderlerin lideridir.

Güzel ahlâk; her türlü ahlâksızlık yapan insanın ahlâksızlığına katlanmak, ona eliyle diliyle müdahale, kalbiyle buğzederek onu, o kötü durumdan kurtarmaya çalışmaktır.

3- Eylem ve söylem

Güzel ahlâkın kapısı imandır. İman ise eylem ve söylemin birbiriyle çelişmeden hayata yansıtılmasıdır. Evlere pencereden, bacadan değil kapılardan girilir. İman hiçbir kimse ve gücün etki ve baskısında kalmadan, kendi istek ve arzusuyla, “La ilahe ilallah, Muhammedun Rasulü Allah” kelimesini diliyle söylemek, bu kelimenin içerdiği tüm manaları kalbiyle kabul ve tasdik etmek, onları hayatında uygulamak, o yolun ve çizginin mücadelesini vermek üzere Allah’a inanıyor ve iman ediyorum, diyerek söz vermektir.

Kelime-i Şehadet, “Ben, Allah’ın varlığına birliğine, O’na eş ve ortak koşulmaması gerektiğine, O’ndan başka tapılacak bir ilahın olmadığına, O’nun dışındaki tüm ilahları reddettiğime, sadece Allah’a inanıp iman ettiğime, Hz. Muhammed’in (sav) gösterdiği yolda yürüyeceğime ve mücadele edeceğime... söz

47 Haşır, 59/7

48 Enfâl Sûresi, 53

veriyorum” diyerek, imanı eylem ve söylemle pratiğe dökmektir.

Müslüman için hayat, inandım, iman ettim demek ve bu sözün bütün gereklerini layıkıyla yerine getirmektir. Bu öyle bir sözdür ki, Allah’ın emrettiği, peygamberin tebliğ edip gösterdiği gibi inanç ve imanının tüm gerek ve sorumluluklarını yerine getirmek ve bu yolda beşerî plandaki hiçbir güç ve kuvvetin karşısında eğilip bükülmeden, yalpalamadan, korkmadan yürümektir. Ne acıdır ki, insanın çelişkisi hakikati arayıp bulmasına rağmen ona kendisini adamaması, inandığı şeyin sorumluluğundan kaçmasıdır.

İnsan Allah’a inanıp iman ettiğini söylemekle, “imanın sorumluluk ve görevlerini de yükledim” demektir. “İman etmiş olanlar! O’nun Peygamberine ve Peygamberine daha önce indirilmiş olan kitaplara da iman etmiş olurlar. Her kim Allah’ın meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve ahiret gününü inkâr ederse, büyük bir yanlışlığa ve sapıklığa düşmüş olur.”⁽⁴⁹⁾ Bu hal, insanın söyledikleri, yaptıkları ve söz verdikleri ile çelişki içine düşmesi demektir. Ki, İman çelişki ve şüphe kabul etmez. İnanıldığı ve iman ettiği şeye sonuna kadar inanmak ve inancının arkasında ve yanında durmak ‘inandım’ diyen insanın görev ve sorumluluğudur.

“İinandım ve iman ettim”, “İslam oldum ve teslim oldum”, diyerek hiçbir şey yapmadan bir kenara çekilmek, kendi dünyasına gömülmek değildir. Müslüman sadece kelime-i tevhidi telaffuz etmekle bütün yükümlülüklerinden kurtulmuş olmayacaktır. Bilakis bu söz, dünyaya açılmaya ve Müslüman olarak insanların ihtiyaç duyduğu konularda çalışarak ıslah ediciler olmaya bir adaylıktır. Yoksa inziva halinde, cennet ve cemel aramak, öbür dünyanın nimetlerine ulaşacağını sanmak, Allah ile yaptığı anlaşmanın ve O’na verdiği sözü tam olarak anlamamış, kavramamış ve içine sindirmemiş olmanın ifadesidir. İman etmek, “iman ettiğim hususların gereklerini yerine getirmek için Allaha verdiğim söze sadık kalacağım, ahdimde ve akdimde

49 Nisâ Sûresi, 136

duracağım” demektir. İnanç ve imanının gereği olarak belirli hususlardan sorguya çekileceğini ve bunun sorumluluğunu taşıdığını; özellikle de insanın yapması gerekip de yapmadıklarından, yapmaması gerekip de yaptıklarından sorumlu olduğunu anlaması demektir.

Taraflar arasında yapılan her sözleşme, kapsadığı alanla ilgili karşılıklı görev, yetki ve sorumlulukları da beraberinde getirir. İman bağıyla Allah’a bağlanan insan bunları yerine getireceğine söz verince karşılıklı olarak Allah ile anlaşmış olur. Sözleşme şartlarında hemfikir olmak, zikredilen maddelerin yerine getirileceği, verilen sözlerde durulacağı, yapılması gerekenlerin mutlaka yapılması gerektiği konusunda anlaşmaktır. Anlaşma, karşılıklı kabul ve tasdikten ibarettir.

Allah’a iman etmek insan ile Allah arasında yapılan karşılıklı bir anlaşma ve sözleşmenin onayıdır. “Allah’a inandım, iman ettim” demek, bu iman gereği olan bütün emir ve yasakları kabul etmek demektir. Yani, ‘Allah’ın gönderdiği emir ve yasaklarını yerine getireceğime söz veriyorum, Allah ile bu konuda anlaşma yapıyorum’ anlamına gelmektedir.

İmanın pratikteki tezahürü, iman edip Müslüman olanların Allah’a verdikleri sözde durmalarıdır. Allah kendisine söz verenlerden sözlerinde durmasını ister. Çünkü O verdiği sözde durur ve söz verip sözlerinde duranları da sever. “Size verdiğim nimeti hatırlayın. Bana verdiğiniz sözü yerine getirin ki, ben de size verdiğim sözü yerine getireyim.”⁽⁵⁰⁾

“Allaha inandım ve iman ettim” diyen bir Müslümanın O’na verdiği sözde durması, Allah ile yaptığı anlaşmanın tüm görev ve sorumluluklarını yerine getirmesi Müslüman olarak Allah’a karşı olan borcudur. Aksi takdirde söz verip, anlaşma yapıp sözünde durmayan Müslüman ve borçlu olup da borcunu ödeme-
yen bir insan durumuna düşer.

50 Bakara Suresi 40

4- Vaadinde durmak

Bir Müslümanın Allah ile yaptığı anlaşmanın aksine davranması ve hareket etmesi, sorumluluklarını kabul etmemesi ve reddetmesi, “İnandım iman ettim” diyerek Allah ile sözleşme yapmasına rağmen, tek taraflı anlaşmadan cayması ve anlaşmayı bozması anlamına gelir.

Herhangi bir konuda birisiyle anlaşma yapıp sözünde durmayan ve anlaşmasından cayan insan toplum içinde bütün saygınlığını ve itibarını yitirir. Ayrıca, söz verip sözünde durmamak, bunu âdet haline getirmek ise münafıklık alametidir. “Onlar, Allah’la yaptıkları anlaşmayı (ahdi) yerine getirirler, verdikleri sözden caymazlar.”⁽⁵¹⁾

İtibar insanın içinin ve dışının aynasıdır. Mal-mülk, makam-mevki ve para ile satın alınacak ve satılacak bir şey değildir. Müslüman ahlâklı, onurlu, şerefli ve Rabbanî bir duruşu; münafık ise ikiyüzlü, kaypak, sinsi ve şeytani bir duruşu temsil eder.

Allah ile yapılan anlaşmayı inkâr eden/reddeden kişi ve toplumlar tüm İslamî özellikleri kaybeder. Onlar bu durumlarını değiştirmedikleri sürece Müslüman olarak değil, münafık, mürted ve sapkın olarak anılırlar.

İman etmek dil ile Kelime-i Şehadet getirmek, kalp ile onun ne anlama geldiğini tasdik etmek ve bu tercihin gereklerini hayatında uygulamaya söz vermektir. Meselenin bu derece hayati bir nitelik taşımasından dolayı, “Ey iman edenler! Allah’a karşı gelmekten nasıl sakınmak gerekiyorsa, öylece sakının ve siz ancak Müslümanlar olarak ölün.”⁽⁵²⁾ buyruğuna uymak her Müslüman için bir uyarı ve emir niteliğindedir.

İmanın en yüksek mertebesi nedir sorusunun cevabı da Müslümanın hayatındaki en temel prensibi açıklar: Her konuda ve alanda kişinin davasını aksiyon haline getirip Allah yolunda

51 Ra’d Suresi 20

52 Ali-imran-suresi, 102

hayata yansıtmasıdır. Aksiyon halinde olmayan bir iman, üzeri küllenmiş ve kimseye faydası dokunmayan, her gün biraz daha kendini tüketip bitiren bir odun közüne benzer.

Müslüman! Davan yolunda hareket halinde değilsen kollarındaki zincirleri, ayaklarındaki prangaları fark edemez, köle gibi ölür, zincirlerinle birlikte gömülürsün.

B- İman etmek ne demektir

İman, ‘Allah’ın peygamberi vasıtasıyla Kur’anda açıkladığı emir ve yasakları, kural ve kaideleri kabul ettim, onları hayatımda tatbik etmeye söz verdim ve Allah’a her şeyimle teslim oldum ve O’nun yolundayım’ demektir.

İman Allaha, O’nun gönderdiği peygamberlerine, kitaplarına, meleklerine, ahiret gününe, hayır ve şerrin Allah’tan geldiğine inanmak, hayatını bu inanca göre tanzim etmek olarak anlaşılmalıdır.

İnsan sadece, “inandım” demekle iman etmiş olmaz. İnanıp iman ettiği hususları yaşaması, malıyla ve canıyla onları yaşatmanın mücadelesi içinde olması da imanın gereğidir. Allah’a itaat etmek, O’na yönelmek ve O’nun belirlediği kural, kaide ve ölçülere teslim olma karşılık gelen terim, iman etmektir.

İman etmek, Peygamber size ne diyorsa onlara uymak ve sizi neden sakındırıyorsa onlardan uzak durmaktır. “Peygamber size ne verdiyse onu alın, size ne yasakladıysa ondan da sakının.”⁽⁵³⁾ ölçüsü de bu ayetle bizlere açıklanmıştır.

İman etmek, Allah’ın varlığını, birliğini, tek kuvvet ve kudret sahibi olduğunu, tek ilah ve yaratıcının Allah olduğuna kabul etmek, yalnız O’nun kudret ve kuvveti karşısında eğilmek, her şeyi O’ndan istemek ve dilemek ve başka ilahları inkâr etmektir.

İman etmek, Kur’an’da ve sünnette iman edilmesi gereken tüm hususlara inanmak ve iman etmek ‘bu hususlarla ilgili tüm

53 Haşır, 59/7

sorumluluğumu ve görevlerimi bizzat kendi nefsimde yerine getirip yaşayacağıma, onları insanlara tebliğ edip ulaştırmaya, zamana ve mekâna hâkim kılmaya, maddi ve manevi bütün gücümle çalışacağıma, bu yolda başıma gelecek tüm bela ve musibetlere sabredeceğime, Hakkı ve hakikati, adaleti ve kardeşliği, din-i İslam'ı yayacağıma, ona düşmanlık edenleri dost kabul etmeyeceğime söz veriyorum' demektir. «Şüphesiz Allah, adaleti, iyilik yapmayı, yakınlarla yardım etmeyi emreder; hayâsızlığı, fenalık ve azgınlığı da yasaklar. O, düşünüp tutasınız diye size öğüt veriyor.»⁽⁵⁴⁾

İman etmek, insanın eliyle, diliyle ve tüm azalarıyla hiçbir canlıya ve çevreye zarar vermemesi, kendisinden emin olunan güvenilir bir insan olması, eylem ve söylemiyle emredildiği gibi dosdoğru bir Müslüman olması, haramlardan ve günahlardan uzaklaşmaya söz vermesi demektir. Sadece Allah'ın ululuğu ve yüceliği karşısında eğilmek, küfrün/inkârın, Allah ve İslam düşmanlarının karşısında onurlu ve dik durmak, çalışkan ve üretken olmak, insanlığın ve tüm yaratılanın koruyucusu ve hizmetkârı olmak, doğru/dürüst/adaletli ve merhametli olmak, yalan, iftira ve küfrün her çeşidinden uzak durmaktır.

İman etmek, içi ve dışıyla temiz olmak, her türlü pislikten/kirlilikten ve şirkten arınmak, hiçbir şeyi israf etmemek, elindeki imkânları riya ve gösterişten uzak şekilde yoksullar ve kimsesizlerle paylaşmak, sorumluluk sahibi olmak, imanın insana yüklediği tüm sorumlulukları yerine getirmek, Allah'a verilen sözde durmak ve karşılığını da sadece O'ndan beklemektir.

Zorluklar ve sıkıntılar karşısında sabırlı/cesur/fedakâr/ve-fakâr olmak, İslamî mücadele ve mücâhede'den asla yılmamak ve ondan uzak kalmamak, güzel ahlâk ve takva sahibi olmak, zulmün ve zalimin karşısında olmak, mazlumların koruyucusu ve kimsesizlerin kimsesi olmaktır. “Ey iman edenler, Allah'a itaat edin. Peygambere itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine de (itaat edin). Eğer Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız,

aranızda herhangi bir konuda ihtilafa düşerseniz, onu Allah'a ve elçisine götürün. Böyle davranmanız, daha iyidir ve sonuç itibarıyla daha güzeldir.”⁽⁵⁵⁾

İman etmek; iyiliği emir ve tavsiye etmek, onu hayatında uygulamak, kötülükten uzak durmak, fitneye karşı çıkmak ve onu zararsız ve tesirsiz hale getirmek, Allah'ı inkâr ve O'na düşmanlık eden hiçbir güce/ideolojiye/sisteme boyun eğmemek, onları inkâr etmek, onlara karşı başkaldırmak ve direnmektir. “Sizden, hayra çağıran, iyiliği emreden ve kötülükten men eden bir topluluk bulunsun. İşte kurtuluşa erenler onlardır.”⁽⁵⁶⁾

İnanmış bir Müslüman olmak; Allah'ın taraftarı/askeri/orodusu olmak, Allah'ın rengine boyanmak, Allah'ın yeryüzündeki halifesi olmak, Kur'an ve Sünnetle emredilen ve yasaklanan emir ve yasakları hayatımıza gergef gergef işlemek ve onları zamana ve mekâna hâkim kılmak, Allah'ın emir ve yasaklarının bütününe, “İşittik ve iman ettik” demektir.

İman etmek, inandığını söylemekten ve yaşamaktan çekinmeyen, korkmayan cesur, fedakâr, vefakâr, cefakâr ve adanmış bir Müslüman olmaya çalışmaktır.

İman etmek Hz. İbrahim gibi katıksız inanmak, bağlanmak, Allah'a hakkıyla kul olmaktır. Kul olmak İsmailî bir teslimiyetle vatana, millete ve İslam'a kurban olan adanmış bir Müslüman kişilik ve şahsiyete sahip olmak, Allah yolunda yardım ve serden geçmektir.

C- İhlas ve Samimiyet

Bir din olarak İslam, Allah'ın emir ve yasaklarına inanmak, bunları hayatımıza geçirmek ve hedeflenen neticeler için mücadeleden ibarettir. Bunun için belirli mihenk noktaları vardır: İnandığı şeye samimi olarak inanmak, İslam'ın bütün ideallerine şüphesiz itimat etmek, onun inanç sisteminin argümanlarını esas almak, hayat yolunu çizirken onlara dayanmak,

55 Ahzab suresi 36

56 Âl-i İmrân Suresi 104

neticede onu bütün bir hayatı kuşatan bir yaşama biçimi olarak benimsemek, onun mücadelesi içinde bulunmak... İşte bütün bunlar kişinin imanının hayatına yansımalarıdır.

Allah'ın hükmünün hâkim olmadığı bir ülkede ve coğrafyada barış ve adalet aramak, evinde kaybettiği anahtarı farklı bir yerde aramaya benzer. Neyi aradığını, nerede aradığını, niçin aradığını iyi bileceksin! Aradığını bulmak için onu kaybettiğin mekân ve coğrafyada arayacaksın, kaybetmediğin yabancı diyarlarda ve yerlerde değil... Evinin içinde kaybettiğin hakikat anahtarını Batının ve bâtılın kapısında ve coğrafyasında arama şaşkınlığına düşmeyeceksin.

Allah'ı her yerde ve her şeyde arayabilirsin! Onu şah damarında dolaşan kanda, gönlün Kâbe'si olan mekânda, yeryüzünde ve gökyüzünde ara. Onu nerede ararsan orada bulabilirsin. O mekândan münezzehtir ve kulun aradığın her yerde delillerini beyan eder. Ama unutma! O hiçbir zaman kendi düşmanlarının yanında ve cephesinde değil, kendi dostlarının ve kullarının yanındadır.

Allah'a iman en büyük bir enerji ve güçtür. Bir insan/millet Allah'a olan imanı kadar güçlü/kuvvetli, sağlam/yıkılmaz bir yapıya sahiptir. İmansızlığı kadar da zayıf ve güçsüz... "Zorlama dinde yoktur. Artık doğru ile yanlış birbirinden seçilip ayrılmıştır. Şu hâlde kim şeytani güç odaklarını reddeder Allah'a inanırsa, kesinlikle kopmaz bir kulpa yapışmış olur: zira Allah her şeyi sınırsız işitendir, her şeyi limitsiz bilendir." (57) Allah'a inanan ve iman edenler, kendi güçlerini ilah haline getirip ona tapan putperestlerden farklıdır, onlara benzemezler.

En büyük özgürlüğe, Allah'a iman ve o imanının sorumluluk ve vazifelerini severek ve isteyerek yerine getirmekle ulaşılır. En büyük esaret insanın kendi arzu ve isteklerine yenik düşüp İslam dışı güçlere boyun eğmesi, onlara tutsak ve köle olmasıdır.

Allah'a iman edip teslim olanlar vicdanen hürdür. O'nun dı-

şında kalanlar nefislerinin veya uydurulmuş/sahte ilahların kölelik zincir ve prangalarına mahkûm olup kendinden sürgündür. “Ey iman edenler! Allah’a itaat edin, Resul’e itaat edin. Sizden olan (Müslim/şirki terk ederek tevhid ile Allah’a yönelen) yöneticilere de (itaat edin). Herhangi bir konuda anlaşmazlığa düşerseniz, şayet Allah’a ve Ahiret gününe inanıyorsanız, (o meseleyi çözmek için) Allah’a ve Resul’e götürün. Bu, daha hayırlı ve sonuç bakımından daha güzeldir.”⁽⁵⁸⁾

İmanın günlük hayata yansımaları demek, insanın hayatında Allah’ın ölçü ve kurallarına uyararak mü’mince bir hayat sürmesi demektir. Hakkı Hak bilip Hakka tâbi’ olmak, bâtulı bâtul bilip bâtuldan sakınmak; emredilene yapmak, yasaklananlardan uzaklaşmak edeptir. Edep ise müminin süsü ve güzelliğidir. Hiçbir ziynet ve süs edep kadar güzel değildir. Edep sadece şahsiyetli insanlara ait bir özelliktir. Bu özelliği olmayan insanların kendileri de dünyaları da farklıdır. “Güzeli güzel yapan edeptir. Edep ise güzeli sevmeye sebeptir.”⁽⁵⁹⁾

D- İslam’ın mücadelesi

Allah’ın ve Allah dostlarının tarafında olmak demek, İslamî bir kişiliğe, kimliğe, özelliğe, güzelliğe sahip olarak örnek bir insan, ahlâk, karakter ve şahsiyete sahip olmaktır.

Fikri ve hissi estetikteki bütün renkler/onların tonları, incelikleri, özellik ve güzellikleri özünü İslam’dan alır. İslamî şahsiyet sahibi olarak bunların hepsi Müslümanın farklı nitelikleri ve güzellikleridir.

Şu değişmez bir gerçektir ki, hiçbir rengin/ırkın, soy-sop ve milletin diğerinden bir üstünlüğü yoktur. İnsanlar arasındaki üstünlük ancak Allah’a en yakın olmakla sağlanır. Bütün renklerin oluştuğu güzellikler benim ufkumda doğar, bütün renklerin rengini benim inancımın alır. İnsanın ahlâki özellikleri Allah’a yakınlık ile. Mal-mülk, şan-şöhret, makam-mevki ile değil...

58 Nisâ Suresi 59

59 Hazreti Mevlana

Allah'ın boyasıyla boyananın içi ve dışı birdir, ne ise odur. Allah'a inanan insanın imanında şek, şüphe ve ikilemi olmaz. 'Acaba'lar, 'Ama'lar, 'Lakin'ler onun ne gönlünde ne de hayatında yer tutabilir. Bu tür tereddütler İslamî şahsiyet sahibi kişiyi etkisi altına alamaz.

Allah'ın rengiyle boyanmak, Allah'ın askeri olmaktır. Allah'ın askeri ise, kendini ruhuyla/bedeniyle İslam'ın ordusu içinde bir nefer olarak görür. Gücü kuvveti yettiğinde o ordu da -emirlik, liderlik beklentisi içinde çıkar ve menfaat hesabına kapılmadan, ego çukuruna düşmeden- gönüllü bir nefer olarak çalışır. Bunun için gayret eden her fert o renge boyanmaya başlar. Onun gözü makam mevki rütbe ve çıkarda değil; bilakis, Allah'ın rızası, O'na yakın olma arzusu ve kulluk görevini yerine getirmektir.

İslam'ın boyasıyla boyanmak Yunus Emre'nin deyiimiyle,

*"Ete kemiğe büründüm
Yunus diye göründüm"*

diyebilmektir. Nesimî'nin ifadesiyle,

*"Gâh çıkarım gökyüzüne seyrederim âlemi
Gâh inerim yeryüzüne seyreder âlem beni"*

diyerek İslam'ın ruh ve mana derinliğine ulaşmak için 'beşerî, nefsi tüm çıkar/menfaat ve dünyalıkları kirli bir gömlek gibi sırtından çıkarıp atıyorum, gerçek bir Müslüman şahsiyet ve kimliğini kuşanıp Allah'ın ordusunda asker oluyorum,' demektir.

Müslümanın ruhu ve iskeleti öyle bir terkip ile vücuda gelir ki, temel muhtevası Allah'a iman ve İslam inancının esaslarıdır. İşte bu denge, Müslümanın varlığı için en elzem bir vasıftır. İnsanın imanı ne kadar güçlü ise, yaptığı işler de o kadar İslamî bir hüviyete taalluk eder. Bu ilke fertler için olduğu kadar; aile, cemiyet, cemaat ve millet için de geçerli bir kıstas olup bu toplulukların güçlü omurgalı, şahsiyetli bir kişilik, kimlik ve duruş sergilemelerinin bir ölçüsüdür.

“Allah’ın rengine boyanmak” terimi, İslamî duruş ve tavır alıştaki temel yaklaşımı anlatması açısından çok önemlidir. Dolayısıyla “Allah’ın rengine boyanmak”, türedi uygarlıklar, medeniyet ve kültürlerin yakıcı, yıkıcı ve tahripkâr saldırıları karşısında Muhammedî bir irade ve inançla dik durabilmek, İslamî kişilik ve kimliğinden asla taviz vermemektir. Yani Allah’ın rengine boyanmak, insanın dünya ve ahiret hüsrânı için çalışan bütün odak ve sistemlere karşı insanlık meydanında kale gibi ayakta durmaktır.

Şahsiyetli bir Müslüman olmak, Nemrut’un ateşi karşısında ateşten korkmayan bir İbrahim olmaktır. Firavun zulmü karşısında pes etmeyen mücadeleci bir Musa olmaktır. Haçlı saldırılarına karşı kahramanca direnen Nureddin Zengi, Kılıç Arslan ve Selahaddin Eyyubî gibi kahraman olmaktır. İşte böyle bir duruş ve tutum Allah’ın silinmez boyasıyla boyanmanın somutlaştığı bir göstergedir. İslam’ın rengi karşısındaki bütün renkler Musa’ya karşı sihirbazlık maharetlerini göstermeye çalışırken aslında Firavun’a ve Firavun düzenine yaranmaya çalışan ikiyüzlü, sahte kahramanların rengidir.

Bir anlık rüya görmek, hüyalara dalmak, gökyüzüne uzanmak, yeryüzüne yürümek... ancak bütün bunları Allah için yapmak... Bunlar, insan hayatının en güzel kulluk ânlarıdır. Bu tip bir kulluk en büyük sultanlıktır. Gece, güneşi görünce yavaş yavaş kaybolur; yarasalar ve diğer gece kuşları gizlice mağaralarına çekilir. İşte, gecelerde aydınlanırsın İslam’ın rengiyle sessizce... Allah’ın askeri olmaya gönüllü Müslüman şahsiyetlerin asıl mücadelesi, kendilerini bu yolda birer gece mumu gibi yakıp tüketmek ve böylece gecelerin şahidi ve şehidi olmaktır.

Allah erlerinin bileğini bükülmez. Gerçekten Allah’ın askeri olanların karşısında beşerî plandaki hiçbir güç duramaz. Kimse onun dinine, imanına, Kur’an’ına, vatanına, milletine, coğrafyasına yan bakıp saldıramaz.

Hülasa, kim O’nun mücadelesine sahip çıkarsa; özgürlük ve bağımsızlığın, adalet ve eşitliğin hâkim olduğu bir yurdu ve

coğrafyayı yeniden İslam'ın özellikleri ve güzellikleriyle inşa ve ihya edebilir.

E- İslam'ın Tarafında Olanlar

Peki, İslam'ın tarafında olanlar kimlerdir? Sen, ben, biz, milletimiz, kardeş ve dostlarımız, Türkiye ve İslam coğrafyasının tümündeki topluluklar içinde Allah yolunda, hak ve hakikatin, adalet ve özgürlüğün mücadelesini veren herkes İslam'ın tarafındadır.

Ruhun Allah'tan, bedeninin İslam pratiklerinden kopmuşsa karanlık bir çukurun yokluk menziline yuvarlanıyorsun demektir. Hangi renge bürünürsen bürün, hangi rengi giyinirsen giyin, kısa bir zaman sonra beşerî olan her şey sararacak ve solacaktır. Solmayan, silinmeyen tek renk Allah'a hakkıyla iman etmek, İslamî bir şahsiyet ve kişiliğe sahip olarak Allah'ın rızasına uygun hareket etmektir.

Ruhun/bedenin, fikrin, eylemin/söylemin İslam'a göre şekillenmedikçe, Allah'ın rengine boyanamaz, O'nun katında yükselemezsin. Mevlâna; “İnsan olarak taşı kırabilir, kayaları delebilir, zirvelere tırmanabilirsin. Ama sen yine de toprak gibi alçakgönüllü ol ki, çeşit çeşit renkte çiçekler ve meyveler yetiştirebilesin.” diyerek Müslümanın hangi vasıflara erişmesi gerektiğini ortaya koyuyor.

Bu âlemde her şey Allah'ındır ve O'nun mülküdür. “Biz, Allah'ın boyasıyla boyanmışız. Boyası Allah'ın boyasından daha güzel olan kimdir? Biz ona ibadet edenleriz (deyin).”⁽⁶⁰⁾ Allah'ın rengine boyanmak; herkesin Allah'ın rızasına uygun hareket etmesi, hayat yolu ve dünya sahnesinde Allah'a inananlardan oluşan bir renk cümbüşü meydana getirerek rengârenk bir mozaik oluşturmak, o mozaığın zemininde insanlığı İslam ile kuşatmak, kucaklamak ve kardeş olarak buluşturmaktır.

İslamî hareketteki temel prensiplerden biri, Allah'ın rengiyle

60 Bakara Suresi 138

boyanan insanlardan oluşan şahsiyetli toplumu inşa etmek için çaba göstermektir. Bu çaba şahsiyetli insan yetiştirmeye gayret eden/bunun için bütün imkânlarını seferber edenlerin omuzlarına aldıkları bir vazifedir. Bu gönüllü erler ise, Allah'a ve resulüne bağlı bir cemiyet, Allah'a yakın bir cemaat, Allah yolunda hareket eden bir milletin çocuklarından başkası değildir.

Daha önce de vurguladığımız gibi, İslamî bir şahsiyet; İslamî bir aile, cemiyet ve cemaat, millet ve devlet olmanın temel taşıdır. Böyle bir milletin, böyle bir devletin inşa edilmesi insanlık merdiveninin son basamağıdır. Ondan sonra da ümmeti kuşatmak, kucaklamak ve bağrına basmak aşaması gelir ki; bu, aynı topraklarda veya yakın bir coğrafyada yaşayan Müslümanları İslam'ın çatısı altında ümmet bağlamında bir araya getirme sorumluluğu anlamına gelir. Bu hayaldir gerçektir, ütopyadır gerçek dışıdır; mümkündür veya imkân dışıdır... bunlar ayrı bir tartışma konusudur. İslam'ın nihaî hedefi sadece Müslümanları değil, tüm insanlığı Allah'ın emir ve yasaklarıyla buluşturmaktır, yaratılan her şeyi kapsayan ve kuşatan bir barış, kardeşlik ve huzur dünyası oluşturmaktır.

Her milletin kendi coğrafyası ve etki alanında, ümmet çatısı altında İslamî bir diriliş ruhu oluşturması; milyarlarca Müslüman kalbin, gönlün ve ruhun Allah adına Allah'ın yolunda bir araya gelmesi imanın ve İslam'ın hedefidir. Şeytanın kara bayrağı karşısında İslam bayrağını dalgalandırma şerefi Müslüman kimliğine sahip olan herkesin ortak sorumluluğudur. Müslüman için onur ve şerefının, şahsiyet ve kişiliğinin her türlü sömürü, işgal, istila, emperyalist saldırı ve düşmanlıklar karşısında dimdik ayakta durması imanının gereğidir.

İslam'ın tarafında olmak ve savaşmak, milletimizin ve kardeşlerimizin özgür ve bağımsız olarak huzur, güven ve refah içinde yaşamasını sağlamak içindir. Bunu gerçekleştirmek bizim için inançtır, imandır, ahlâktır, maneviyattır. Kısaca, hayat iman ve cihattır. İslam'ın ve Müslümanların tarafında olmak, Hz. İbrahim gibi Nemrud'a, Hz. Musa gibi Firavun'a, onların isyan

üreten düzen ve sistemlerine Hz. Muhammed gibi başkaldırmak ve kafa tutmaktır. Bu büyük yükün tek bir dayanağı vardır: Müslüman korkak, ürkek, pısrık ve uyuşuk olmaz.

Kimine göre hayal, kimine göre ütopya, kimine göre Kızılelma olan bu ideale ulaşmak Müslüman her kişi ve şahsiyetin hedefi olmalıdır. Çünkü hayal kurmayı terk eden milletler yaşama sevincini, mücadele aşkını ve azmini de kaybederler. Üstelik hayal kurmayı unutan toplumlar geleceğe dönük şeyler üretmezler. Ancak birilerine kuyruk ve uşak olur, kendi gelecek ve nesillerine kötü bir dünya miras bırakırlar.

Birileri üzülür, korkar, ürker, kaygılanır diye sakın hayal kurmaktan vazgeçme Müslüman! Gerçekleştirilmiş bütün ideallere hayal kurarak ulaşılır. Unutma, iyi ve temiz niyetli bir hayal, Hakka ve hakikate giden yolun başlangıcı ve ilk adımdır.

Ütopya, zirvelerin zirvesinde tırmanılması, varılması gereken en son noktadır. Orası her Müslümanın yitik cennetidir. O yitik cenneti arayıp bulmak ve insanlığın huzurunda bir anıt gibi dikmek ve yükseltmek inancımızın gereğidir. Çünkü Hakkın ve hakikatin bayrağını en yükseklerle dikmek şerefi Müslümanın görevidir. O bayrak, ümmetin özgürlük ve bağımsızlık sembolüdür. Onun gölgesinde yaşamak insanlara güven verir. Bu yolda düş ve hayal kırıklığı da olabilir. Hiç düş kırıklığına uğramayanlar hiç hayal kurmayanlardır. Hiç düş görmeyenler düş ve düşünce fakiri cahillerdir.

Düş ve düşüncelerinizi ulaşmak istediğiniz amaç ve hedeflere yönlendirin! Gerçek inancı, huzuru, yaşama aşkı ve sevincini o yolda yürürken, hatta çile çekerken bulacaksınız. Aynı zamanda unutmayın ki, dünya hiçbir zaman güllük gülistanlık bir yer olmadığı gibi, daima bir zindan ve hapisane de değildir. Aydınlık da karanlık da insanın kendi alın teri ve gayretinin eseridir.

İnsan düşleri kadar özgür, hayalleri kadar bağımsız, umutları kadar başarılı, inandığı dava üzerindeki samimiyeti ve gayreti kadar değerlidir. İmanı kadar Müslüman, iyi olduğu

kadar insandır.

İnsanın kendisi, ailesi, milleti, gelecek ve genç kuşaklar için zulme ve zalimlere karşı verdiği mücadele Hakkın, adaletin, barışın, huzur ve insanlığın tarafında olmasının bir işaretidir. Bu ise hakikatte, İslam'ın tarafında olmak demektir. Çünkü İslam, barış, huzur, adalet ve kardeşlik dinidir. Müslüman bu savaşı hakıyla verebilirse, adaletsiz/karanlık dünyamızın üzerine mutlaka şafaktan sonra Hak, hakikat ve adalet güneşi doğacaktır. Böylece tüm dünya bu aydınlıktan üzerine düşen nasibi alacaktır. İslam'ın tarafı olmak inançlı, cesur kadınların ve erkeklerin Allah için sürdürdüğü mücadele ve kavganın adıdır. Zulme, zalimlere, sömürüye ve emperyalizme rıza gösteren, onlara cesaret ve ümit verenler egolarının şehvetine yenik düşenlerdir.

Erkek olmak cinsiyet meselesi değil; onur, şeref ve haysiyet esaslarına uygun tavır alış meselesidir. Mücadeleci olmak demek, kan döküp zulüm yapmak, sömürmek ve semirmek değildir; karanlığa karşı aydınlığın savaşını vermek, Hakkın ve adaletin tarafında olmaktır.

Teşkilat ve teşkilat insanı olmak Müslümanlığı ve İslamî prensipleri temel alarak kimsesizlerin kimsesi ve ümmetin vicdanı olmaktır. Müslüman kardeşlik, dayanışma, yardımlaşma kavramlarının gerektirdiği gibi yaşamadan, üstüne üstlük örgütlü ve teşkilatlı olmadan hiçbir konuda başarılı olunamayacağını bilen ve unutmayan insandır.

F- Mankurtlaşma Zincirini Kırma

Gözümüzü sağa sola, başka taraflara dikmişiz. Kendimizi hesaba çekmeyi hiç düşünmüyoruz. İşaret parmağımız başkalarını hedef almış durumda. Ne kadar da benciliz, her meseleye nasıl da at gözlükleriyle bakıyoruz!

Hainler ve zalimlerle kol kola girmiş, “suçlu ayağa kalk” diye haykırıyoruz. Bir gün de aynaya bakarak asıl suçlunun kendimiz olduğunu görmek, bilmek hiç işimize gelmiyor. Kendi

nefsimize yenilmişiz. Yöneticilerimize, içimizdeki fitne odaklarına ve yerli münafıklara dokunulmazlık elbisesini giydiren suçlu da biziz. Eleştirmemenin eleştirilmesini bile yasaklayan, bundan sızıldanıp duranlar da biziz. Onlara, kendi elimizle tabular icat edip dokunulmazlık zırhları giydirmişiz. Kendimize bir cehennem icat etmişiz kendi elimizle. Öyleyse buyurun cenaze namazına!.. Hem de abdestsiz... O zaman kimi kime şikâyet ediyoruz. Suçlu olan hep başkaları mı?

Suçlu başka insanlarda, suçluyu başka ülkelerde arayıp kendi halimize bakmadan, içinde bulunduğumuz kin, nefret ve düşmanlık bataklığını fark etmeden, yaralarımızı sarmadan kendimizi/ülkemizi/milletimizi ihmal edip unutmamışız. Hava atma, palavra sıkma, gaza gelme ve getirmede üstümüze rakip yok. Kendi kendimizi aldatan insanlarız.

İslamofobi düşmanlığı diye Batının barbarlarını suçlarken ülkemizde tramvay, otobüs, sokak, hastane ve birçok kamusal ve sivil alanda Müslümanlara yapılan İslam ve Müslüman düşmanlıklarını, çirkin saldırıları, ayrımcılığı, hoş görmeye ve göstermeye çalışan faşistleri göz ardı edebiliyoruz. Burası Müslüman Türkiye; gavurun ülkesi değil, öyle mi?

Kendilerini devletin sahibi zanneden bir avuç Batı uşağı azınlık ezanımız, camimiz, Kur'anımız, başörtümüz ve kılık kıyafetimize karışabiliyor, hatta şirretleşerek saldırganlaşabiliyor. Bu azgın azınlık tüm tahrik ve saldırılarını Batıcılık, laiklik ve çağdaşlık adına yapıyor.

Kimsenin dini inanç, hayat tarzı, düşünce ve fikirlerinden dolayı aşağılanıp horlanamayacağı, ayrımcılığa ve ötekileştirmeye tabi tutulamayacağı, tabuları yıkan, putları kıran, herkesi kucaklayan ve kuşatan bir anayasanın yapılması bu ülkede mecburiyet haline gelmiş olmasına rağmen, biz Müslümanız diyebiliyoruz ve İslam/Müslüman düşmanı bir anayasa ile yönetilmekten hiç huzursuz değiliz.

Milletin inançları, tarihi ve coğrafyasıyla barışık bir anayasa

yapılmazsa darbeciliğin ve faşizmin bir virüs gibi milletin içinde toplumsal gerilim ve kavgalara yola açabileceğini unutmamalı. Bu azgın, şirret, saldırgan darbe seviciler azınlığa karşı suskun sakın olanlar bir yanda; bundan rahatsız olan İnsanlarımızın da sabır taşlarının bir gün aniden çatlayabileceğini düşünmek gerekir. Bir şeylerden rahatsız bir toplum sessiz sedasız ve suskun duruyorsa, onun aniden patlayıp gürlemesinden korkun!

Hoşgörüsüzlük, özgürlük ve bağımsızlık karşıtlığı; din/tarih/kültürümüze ve medeniyetimize, bunun yanında insanımıza düşmanlık-muhalefet kılıfındaki laiklik Batıcılık, çağdaşlık ve demokrasi gibi müphem kavramların arkasına gizlenerek otoriter bir anlayış ve faşizme dönüştürülemez.

Milletimizin dini, dili, tarihi, kültürü, düşüncesi ve yaşam çizgilerini değiştirmek, bizi düşmanlarımıza benzetmek için hayatın her alanında presleyip zorlayan, bu vatanın gerçek sahibi Müslümanlara yapılan baskı ve zulümlere artık bir son verilmeli. Bizi kendi vatanımızda yabancı ve parya gibi görenlere, gösterenlere meyil ve gönül verilmemeli. Müslümanın özgürce yaşaması ve düşünmesi dağlara çıkmış eşkıyaya eş tutulmamalı. Müslüman bir millet olarak biz, Haçlı Batıların istediği, dayattığı gibi düşünmek ve yaşamak zorunda değiliz. Müslümanlar olarak biz, bu ülkenin asli unsurları olan özgürlük ve bağımsızlık aşığı bir milletiz. Kölecilere ve kölelere, kuklacılara ve kuklalara asla boyun eğmeyiz.

Batılı Haçlıların kullandığı kelime ve kavramları, düşünce tarzını, bilimsel gerçekler diye bize yıllardır yutturulmaya çalışılan dindışı ve inkârcı seküler düzeni, sistem ve dünya görüşünü, milletimize yönelik asimilasyon taktik ve projelerini, bunlara paralel darbeci anayasa düzenlemelerini kabul etmek zorunda değiliz. Biz bin yıldan fazla bu topraklara hâkim olan, ezan sesiyle uyanan, yalnız Allah'ın huzurunda eğilmeyi şeref bilen Müslüman bir milletiz. Gavurlar ve gâvur âşıkları tarafından yönetilmek istemiyoruz.

Anayasamız da bizim dinimizi, dilimizi, tarihimizi, kültürü-

müzü, gelenek ve göreneklerimizle coğrafyamızı temsil etmeli. Milletimize zorla giydirilen Batı menşeli deli gömleğini çıkarmalıyız. Milletimizin DNA'sına, genetik kodlarına ve ruh dünyasına uyan, kendimize ait olan bir Türkiye olmak istemek en büyük hakkımız.

Bizim kabul edegeldiğimiz Hak ve hakikatleri yok saymak bu milleti ve onun iradesini yok saymak, bizzat onun varlığını yok saymak, cumhuriyet ve cumhuriyeti yok saymaktır. Neden düşmanlarımız gibi düşünmek, yaşamak, ticaret yapmak, hayata ve dünyaya bakmak zorundayız öyleyse? Bizim kendi aklımız, irademiz, kutsallarımız, milli ve yerli düşüncemiz, duruşumuz ve referans kaynaklarımız yok mu? Neden emperyalist sömürgeci ve barbar Batıya yaslanıp, ona öykünüp durmak zorundayız? Bu adi, alçak ve paslı mankurtluk zincirini kırıp Müslüman olmak, İslam'ın tarafında olmak, Allah'ın rengine bürünmek, Hak ve hakikatin, adalet ve kardeşliğin yolunda olmaktır.

VIII. BÖLÜM

KIRMIZI ÇİZGİLER

1- Cemiyet, Cemaat, Teşkilat

Cemiyet ve cemaat kelimeleri Arapça aynı kökten türetilmiştir. Türkçede toplamak ve bir araya getirmek anlamına geldiği gibi; bir imama uyararak toplu halde namaz kılanlar, topluluk, toplantı, kalabalık anlamına da kullanılan cemaat kelimesi cemiyetin çekirdek yapısını oluşturur. Her cemaat bir cemiyettir. Her cemiyet bir cemaattir. Fikir, düşünce, yol ve usul demektir.

İslamî kavram olarak bir fikir, düşünce, görüş, inanç ve aynı usul, amaç ve hedef etrafında bir araya gelen insanlar topluluğuna cemaat, onların çatısı altında toplandığı kurum ve kuruluşu da cemiyet denir. Teşkilat, organizasyon, birlik, ocak, dernek, federasyon, kulüp ve vakıf çatısı altında toplanan sivil toplum kuruluşları da birer cemiyet ve cemaattir. Bir amaç ve ideal etrafında toplanan kalabalıklara da cemaat adı verilir. Cemaatler toplumu, toplumlar milleti, millet de devleti oluşturur.

Belirli şartların ve tesadüflerin rastgele bir araya getirdiği insanlar cemaat olarak değil, kalabalıklar olarak vasıflandırılır. Cemiyet ve cemaat ise; dernek, vakıf, birlik, ocak, kulüp manalarını içine alan, bir gayesi ve hedefi olan, onun doğrultusunda bir araya gelen kişilerden oluşur.

Cemiyet kelimesinin eş ve yakın anlamları olan kelimeler; “topluluk”, “grup”, “sosyete” diye de adlandırılır. Sivil toplum

çalışmalarının ortak adı da cemiyettir. Bunların bir fikir, düşünce, ideoloji, kültürel, sosyal ve siyasal bir amaç etrafında bir araya gelip toplanmaları ve toplumsal bir birliktelik, heyecan ve aksiyon oluşturmalarına da hareket denir. Sendikal, siyasal, ideolojik, dinî ve millî hareketler gibi...

Fertler ve aileden sonra insanların en çok etkilendiği ve etkileştiği, birbirlerini etkilediği, yönlendirdiği yerlerin başında belirli bir amaç ve düşünce etrafında bir araya gelen topluluklar olan cemiyetler gelir. Cemiyetler daha çok dernek ve vakıf kurumlarına ve yönetmeliklerine göre kurulan ve faaliyet gösteren sivil toplum örgütleridir.

Bir amaç ve gaye etrafında bir araya gelip toplanan insanlara 'cemiyet' dendiği gibi; edepli, terbiyeli, nerede ve nasıl oturup kalkacağını, konuşup susayacağını bilen, görgülü ve kişilik sahibi insanlara da 'cemiyet insanı' denir. Cemiyetler insanları bir ideal ve gaye yolunda eğiten, öğreten, yol ve yöntem gösteren, onların ufuklarını açan, aydınlatan birer sivil toplum kuruluşu ve bir çeşit sosyal eğitim kurumlarıdır. İnsan toplumsal davranış inceliklerini daha çok cemiyetlerde ve tarikatlarda öğrenir.

Aynı amaç ve idealler etrafında bir araya gelen, birlikte düşünüp hareket eden insanlar birbirlerinden kolayca ve çabuk etkilenirler. Kendi aralarında yaptıkları, sosyal, kültürel, siyasî ve dini çalışmalar onları aynı ideal etrafında bir hedefe yönlendirir. Onları aynı yolun yoldaşı, aynı davanın sırdaşı, aynı fikrin kardeşi, aynı yürüyüşün omuzdaşı yapan faktör, gönüllü olarak içinde buldukları cemiyet ve cemaatin idealleridir.

Bir toplumda cemiyetler ve cemaatler yasaklanırsa, bu durum o toplumun ve milletin temelini dinamitlemekle eş değerli bir yıkım ve düşmanca bir saldırdır. Bunu yapanlar darbeci diktatörler, onların darbe sevicî faşistleri, devrimcileri ile söz konusu toplumun/milletin düşmanlarıdır. Bu yanlışı ve yıkım hareketini yakın tarihimizde sık sık tekrarlayan darbeci yönetimlerin ve onun izindeki Batı emperyalizminin ülkemizdeki Truva atlarıdır.

Türkiye’de Batıcılık, devrimcilik ve devrimler adına yapılan tüm yıkıcı değişim/dönüşüm hareketleri, toplumsal yapımızın temel taşları olan fert ve aile yapımız üzerinde yapılan değişiklikler, camiler/cemaatler/İslamî eğitim kurum ve kuruluşlarının kapanışı, daha da ileri gidip işi azıtarak ezanın ve Kur’an’ın Türkçe okunmasına kadar vardırılan Haçlı istilacılara rahmet okutacak kadar bayağılaşan bir iktidar baskısı ve terörü, bugünkü toplumsal yozlaşmanın, bozulmanın ve çürümenin temelini oluşturmuştur. Ne yazık ki, İslam düşmanı olan bu ideolojik anlayış millete devlet politikası ve ideolojisi diye öğretilmiş ve dayatılmıştır.

İlahi ölçüler toplumsal hayattan söküp çıkarılırsa, onun yerini ölçüsüzlüğün ölçüsü olan sınırsız özgürlükler alır. Sınırsız özgürlükler başkalarının hak ve hukukuna tecavüz eden, toplumda kargaşa ve anarşi meydana getiren bir hayat tarzını doğurur. Gayesiz, idealsiz, ateist, deist; millet, kültür ve tarihinden kopuk bir nesil, işte böyle meydana getirilir.

Özgürlüklerin sınırı, başkalarının özgürlüklerinin başladığı yerde biter. İslamî cemiyet ve cemaatler özgür bir anlayış temelleri üzerinde kurulan ve faaliyet gösteren kurum ve kuruluşlarıdır. Ülkemizde onları kapatmaya çalışanlar emperyalizmin tescilli uşakları olan yerli münafıklardır, ki bunlar buldukları her fırsatta İslam ve millet düşmanlığı yapmaktan geri durmazlar.

Cemiyet, vakıf, cemaat ve tarikatler dinî, kültürel ve toplumsal yapımızın temel taşlarıdır. Onları yasaklamak, yok saymak, düşman kurum ve kuruluşlar olarak ilan etmek millet bütünlüğümüze saldırmak ve düşmanlık etmektir. Bu ise, Haçlı istilasından daha tehlikeli ve beter bir yıkım demektir. Milletimiz bu saçmalığa ve düşmanlığa fırsat vermez.

Buralara kötü gözle bakanlar, el dil uzatanlar ateşle oynadıklarını bilmelidirler. Sivil toplumlarımıza uzanan her el millet tarafından kırılır, yan bakan her göz çıkarılır, her hareket yok

edilir. Milletini dini, tarihi, kültürü, ahlâk ve maneviyatıyla oyun oynamak kadar tehlikeli bir oyun yoktur.

2-Devlet ve Cemiyet

Devlet yönetmek dernek yönetmeye benzemez. Boynunda tuz torbası olmayan aile yönetmek nedir bilmez. Sorumluluk, süreklilik, ciddiyet, diplomasi, usul ve üsluba riayet etmek yönetimde öne çıkar. Devlet sokak ağzıyla konuşmaz, mahalle kabadayısı gibi davranmaz. Devlet aklı, usulü, üslubu ile hareket etmek zorundadır.

Sivil toplum yöneticilerinin sırtında yumurta küfesi yoktur. Devlet yöneticileri ise milletinin hak ve hukukunu, bugününü ve yarınını hesap ederek ölçülü ve dengeli adım atmak, söz söylemek, politika üretmek, stratejik plan ve programlar hazırlamak, ona göre hareket etmek zorundadır.

Sivil toplum yöneticileri keskin, sert, geri dönüşü olmayan ifadeler kullanmamalı, desteksiz atmamalı, yapamayacakları sözleri dile getirmemelidirler. Heyecan ve öfkelerinin mağlubu olmamalıdır. Sloganların şehvetine kapılarak, nefis ve hislerine yenik düşerek devleti ve milleti zora-dara sokacak çıkmaz sokaklara girme lüksleri yoktur. Arkalarındaki toplumun düşlerini, düşüncelerini, hayal ve geleceklerini zora ve tehlikeye atmamalıdır.

Dernekler, vakıflar, sendikalar, platformlar vs. birer sivil toplum örgütleridir. Sivil toplumun nabzını tutmak, onların haklarını, hukuklarını korumak ve savunmak, özlem ve düşüncelerini uygun bir usul ve üslupla hükümetlerden bağımsız olarak da uygun ve önemli gördükleri her konuyu dile getirebilirler. Ama devlet ve hükümetle çatışarak, dövüşerek, inatlaşarak, kavgayla ve zıtlaşıp isyan ederek değil. Onlar devlet ve hükümetlerin yanlış ve hatalı uygulama ve politikalarını uygun bir dil, üslup ve usul içinde bağcıyı -dövmeden, fincancı katırlarını ürkütmeden her şekilde eleştirebilirler. Ama kamu düzenini rahatsız edecek ve bozacak gayri hukuki bir söylem ve eylemde bulunamazlar.

Yanılışlar doğru zamanda, doğru ifadelerle, doğru bir şekilde, dik durarak ama diklenmeden, kabalaşmadan, kabadayılaşmadan uygun bir lisanla söylenirse düzeltirme şansı daha yüksektir. Sen-ben kavgasına dönüştürülen hiçbir mesele, inatlaşarak srtşerek amaç ve maksada ulaşılmaz.

Kimse kendi fikir ve düşüncelerinin, politika ve görüşlerinin mutlak doğru olduğunu dayatmamalıdır. Her zaman bir yanılma payı ve mesafe koymalı ihtiyatlı, tedbirli ve esnek davranmalıdır.

Teşkilat yöneticilerinin bilgi, tecrübe ve istihbarat kaynakları hiçbir zaman devlet yöneticileri kadar güçlü, çeşitli, bol ve her an her yere ulaşılabilir g ve seviyede değildir. Devletin bakış açısı, değerlendirmeleri, problemlere yaklaşmaları ağır, vakur ve uzun vadeli; ülkesi, milleti ve bölgesinin menfaatini nde tutan reel politika ve stratejilere yöneliktir. Tabii ki devletin başında kim olduğuna göre bu anlayış, değerlendirme ve bakış açısı da değerleşebilir.

Sivil toplum örgütlerinin bakışları çoğu zaman ideolojik, hissi ve doğru bile olsa uygulanabilirliği zor, pratikten uzak, uluslararası hukuku göz önünde bulunduramayan heyecan yüklü istek ve politiklardır.

Devlet mantığı, yönetimi ve politikaları dernek ve sivil toplum anlayışına indirgenendiğinde, dünyanın şer güçleri sizi bir kaşık suda boğar. Devletin devlet gibi, sivil toplum örgütlerinin de sivil toplum rgt gibi hareket etmeleri ve her iki tarafın da kendi sınırlarında kalmaları gerekir. Böyle olursa birlikte birçok faydalı hizmetler gerçekleştirebilirler. Devlet sivil toplumculuk, sivil toplum örgütleri devletçilik yapmaya kalkarsa her ikisi de asli görevleri dışına ıkmiş ve bir kaosun ilk kıvılcımını ateşlemiş olurlar. Bu kargaşada sivil toplum örgütlerini kuran ve yaşatan millet ve devlet, dolayısıyla ülke zarar görür.

Nedense bizde cemaatler ve sivil toplum örgütleri biraz palazlanınca g zehirlenmesine yakalanıyor. İlk takıştıkları da en

yakınları ve kardeşleri oluyor.

Millet ve devletle kavgaya ve polemiğe giren her sivil toplum örgütü bu kavgadan ya ağır yaralı veya sakat çıkar. Bunları bile bile inadına bir çatışmaya girenler hiç unutmamalı ki, zaman kavga ve sürtüşme zamanı değil; birlik ve beraberlik, dayanışma, ülke ve İslam düşmanlarına karşı omuz omuza olma ve birlikte mücadele etme zamanıdır.

Her şeyin istediğimiz gibi, istediğimiz zaman ve istediğimiz şekilde olmasını arzu ediyorsak, devlet ve millet olarak bir millet ve ümmet bilinci içinde hareket ve mücadele etmek mecburiyetindeyiz.

3-Sözün Şehveti

Bir şeyleri veya birilerini eleştirirken usul ve üslup, zaman ve mekân yanlışlığı yaparsanız hakikatlerinizin ve iddialarınızın gücünü zayıflatır, hatta savunduğunuz doğruların enkazı altında bile kalabilirsiniz.

Eleştirinin zamanı, zemini, usulü, üslubu ve söyleyiş tarzı, şekli; ortaya koyduğunuz/savunduğunuz doğrularınız kadar önemlidir. En kötü eleştiri hissimizin tesirine, nefsimizin şımarıklığına, eleştirme hastalığımızın çekim alanına girerek yaptığımız eleştiridir. Eleştiri sınırları ve ölçüleri dışına çıkmak, sözün şehvetine kapılmaktır.

Bazı güzel sözler, bazı cilveli kadınlar gibi insanı yoldan çıkarabilir. Onun için insan olarak sözün şehvetine karşı dikkatli ve tedbirli olmak, her güzel, parlak söze ve iddiaya inanmamak gerekir. İman ve edep, sözün şehvetini kontrol altına alan biricik güçtür. Yunus Emre,

Söz ola kese savaşı,

Söz ola götüre başı

Söz ola ağılı aşı

Bal ile yağ ede bir söz

diyerek sözün kontrollü ve ölçülü, uygun bir usul ve üslup

içinde söylenmesi gerektiğini veziz bir şekilde izah etmiştir.

Kısaca, bir teşkilat ve toplumun başında olanlar en yakınlarının, akrabalarının, teşkilat kadro ve arkadaşlarının ve dostlarının ayağı yerden kesik, abartılı sözlerine kanmamalı; ne gaz vermeli ne de gaza gelmelidir.

4-Ölçü ve Sınırlar

Müslümanlar arasında da bir tedirginlik veya sorun olduğunda her iki tarafın akil insanları en kısa zamanda vakit geçirmeden bir araya gelip aralarındaki farklı düşünceleri veya sorun olduğu sanılan meseleleri Kur'an ve Sünnet aydınlığında konuşmalıdır.

Bu meseleyi taraflar olarak karşılıklı görüşmek varken şer güçlerin medya organlarına gündem, haber ve konu mankeni olmak doğru bir yol ve usul değildir. Herhangi bir anlaşmazlık ve uyuşmazlıkta İslam düşmanlarına sermaye olabilecek uluorta söylemlerde bulunmak, akılsızlığın bir adım ötesinde, ahmaklıktır. Ahmak bir dost veya toplum, her zaman ve zeminde, akıllı düşman veya teşkilattan daha zararlıdır.

Sivil Toplum örgütleri ve yöneticileri eğer siyaset yapmak istiyorlarsa buldukları müesseseleri zarara sokmamak, yaptıkları hizmetleri aksatmadan, farklı görüşteki insanların, cemiyet ve cemaatlerin arasını açmadan, politikaya atılmalı ve orada mücadelesini vermelidir.

Hem sivil toplum veya yardım cemiyeti ol, hem siyasilerin aldığı kararları ihanet olarak suçla; alınan kararlara kabaca karşı çık, siyaseti ve hükümeti dizayn etmeye kalk... Buna kimse ve hiçbir teşkilat ve hareket müsaade etmez. Müslümanlar arasında bir sorun çıkmaması ve düşmanlarımızı güldürmemek için herkes kendi alanı içinde, kendi işine bakmalıdır.

Siyaset yapmak, diplomasi ve stratejiler üretmek, devleti ve ülkeyi yönetmek, millet adına karar vermek siyasetçilerin işidir; sivil toplum örgütlerinin görevi değildir. Devlet yönetmekle der-

nek yönetmek farklı şeylerdir. Sivil toplum (dernek, vakıf, cemi-yet) yöneticilerinin devlet yönetmeye kalkması, araba ehliyeti olmayan bir insanın uçak kullanmak istemesine benzer.

Kendilerinde olmayan bir yetkiyi kullanmaya kalkan sivil toplum kuruluşlarının, Hakkı ikame etme adına, başkalarının sınırlarına ve haklarına tecavüz etmeleri doğru bir hareket de-ğildir.

Sivil toplum yöneticilerinden siyaset yapmak, devlet yönet-mek isteyenler varsa, siyaset meydanına çıkmalı ve orada boyu-nun ölçüsünü almalıdır. Millet kendisine yetki verirse düşündük-lerini veya yapmak istediklerini pekâlâ uygulamaya koyabilirler.

Öyle uluorta hariçten gazel okumakla devlet ve ülke yöne-tilmez. Yönetilmeye kalkılmasına da kimse, hiçbir millet ve iktidar müsaade etmez.

1980 öncesi Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) Başkanı Kasım Yapıcı'nın Ankara Atatürk Kapalı Spor Salonunda Mil-li Selamet Partisi ve Erbakan Hoca'yı (haklı da olsa) karşısına alması, MTTB gibi bir gençlik teşkilatını kısa zaman için-de çökertmiştir. Erbakan Hoca ve Esat Coşan Hoca arasındaki gerilim, Hak Yol Vakfı'na büyük darbe vurmuştur. Bir cemaat hareketinin dernek ve cemaat olduklarını unutarak güç zehirlen-mesine uğrayıp devlet içinde devlet gibi davranması, resmî ve sivil alanlarda terör estirmesi, siyaseti dizayn etmeye kalkması, paralel devlet örgütlenmesi onları perişan duruma düşürür ve darmadağın eder. Kısaca, her teşkilat amaç ve gayeleri doğrul-tusunda kendisine biçtikleri rolün dışına çıkar, ilgi ve yetkisi ol-madığı alanlarda boy göstermeye başlarsa teşkilat, artık teşkilat olmaktan çıkar farklı bir yapıya dönüşür.

Sivil toplum örgütleri en güçlü ve verimli oldukları bir za-manda dahi siyasetçilerin ve iktidarların karşısında tutunamaz-lar, eğer iktidarla bir sürtüşme veya çatışmaya girerlerse ellerin-deki imkânları da kaybetmekle karşı karşıya kalabilirler.

Dünyadaki İslamî cemiyetlerin ve cemaatlerin birçoğu biraz

güçlenince güç zehirlenmesine yakalanıyorlar. İlk saldırdıkları da, maalesef, kendilerine en yakın olanlar ve kendi kardeşleri oluyor.

5- Güç Sarhoşluğu

Güce tapınma ilk çağlardan bu yana birçok dini, askerî, felsefî ve mistik duygu ve düşüncelerin ağır bastığı dönemleri ifade eden bir meseledir. Bu durum, ilk insan Hz. Adem'in oğulları Kabil ve Habil arasında başlayan kardeş kavgasının devamı olarak günümüze kadar uzanmaktadır.

İlkel kabile ve pagan toplumlarda totemlere inanmak, putlaştırmanın bir tezahürü olarak ortaya çıkmaktaydı. Putlara tapınmak, insanın tabiatıta sırrına eremediği ve kendi gücünü aşan güçlere sığınması biçiminde meydana gelmiştir. Böylece gücün kaynağına ulaşmak isteyen insan ve toplumlar, kontrol edemedikleri güçlerle bu yolla ilişki kurmaya çalışıyorlardı.

İnsandaki korunma ihtiyacı, korku, güce yakın olma çabası, gücü kontrol etme arzusu... gibi çok boyutlu bir anlam ifade eden bu özenme ve öykünme duygusu, insanlık var oldukça da var olacaktır. Modern çağda bile başta Batı uygarlığı ve toplumunun birçoğu devlete ve güce tapınır durumdadır. Bazıları devlete ve güce tapınmayı dinî birer ayin haline bile getirmiştir. Onlara göre, devlet kutsal ve dokunulmazdır. Aynı zamanda devletin sembolleri, organları ve kurumları da öyledir. Bu kutsama ve kutsallaştırma anlayışı devletin en zirvesine kadar taşınır. Orada yeni bir din anlayışıyla devletin kutsalları putlaştırılır.

Batı medeniyeti ve devlet sisteminde bütün dinler devletin kontrolünde olan birer araç ve inanış biçimidir. Batıdaki politika ve siyasetin hedefi, dini kontrol altına alarak devlet denilen aparatın emri altında tutmak ve böylece kendini kutsallaştıran devlet aygıtının ayakta durabilmesini sağlamaktır. Bunun için din, burada bir konu mankeni olarak kullanılır. Millet inandığı din etken değil edilgendir; yaptırım gücü olmayan, baskılara maruz kalarak Kilisenin dört duvarı arasına sıkıştırılıp preslenmiş, adeta canlılığını yitirmiş bir suret gibidir. Böylece “din”, devletin

dinine göre şekillendirilir. Bunun İslam toplumlarındaki adı laikliktir. Arzu edilen ve hedeflenen, devletin dinî anlayışı ve kut-sallarının emrinde şekillendirilmek istenen bir din, ahlâk ve ha-yat anlayışıdır. Antik çağlarda bunların semavi kitaplardaki adı Nemrutluk ve Firavunluktur. Çağdaş cahiliye, putperestlik ve Firavunluk işte böyle tarihi süreçlerden günümüze kadar uzanır. Halbuki her Nemrud'un karşısında bir İbrahim, her Firavun'un karşısında bir Musa vardır.

Güç zehirlenmesi yaşayan insanlar ve toplumlar akıl ve mantık ölçüleri ile beyinsel fonksiyonlarını yitirdiklerinden, il-ginç davranışlar sergilerler. Güce tapma ve tapınma duygusu her şeyin üstüne çıkararak insanı kontrolü altına alır ve ezer. Kont-rol altına alınan insan sağlıklı düşünebilme yeteneğini kaybe-der. Adeta insan olmaktan çıkar ve robotlaşır. Beynine yüklenen chip'e göre neler, hangi bilgiler, ne tür davranışlar sergilemesi onaylanıyorsa; o, onu doğru bilir ve ona inanır. Üstelik onu millî veya kutsal bir görev olarak yerine getirir.

İnsan, bir amaca ve hedefe ulaşabilmek için bir güce ihtiyaç duyar. Önce, o gücü araç olarak kullanarak amacına ulaşmak ister. Başlangıçta o güç, yani amaca ulaşılabilmesi için kullanıl-lacak araç -cemaat, dernek, vakıf, parti, şirket veya teşkilat- ger-çekten de bir araç olarak tezahür eder. Ama araç güçlenmeye, kendi başına bir güç olmaya başlayınca araç olmaktan çıkar ve bir güç merkezine dönüşür. Bu durumu iyi yönetemeyen cemaat, cemiyet veya hareketler güç merkezi olarak bütün güçlerin oda-ğı ve hareket noktası haline gelerek kutsallaşır/kutsallaştırılır.

Daha açık bir ifade ile, lider güç haline gelen aracın direksi-yonunda tek adam olur. Güç zehirlenmesinin en belirgin özelliği tek adamlıktır. İster cemaat lideri ister tarikat şeyhi ister parti veya devlet başkanı olsun, fark etmez, hepsi aynı yola çıkar. Toplumsal hareketlerde güç zehirlenmesi olan liderin/liderliğin bir adım ötesi millî şeflik, millî kahramanlık, "vatan kurtaran" etiketiyle sabitlenen vasıftır. Onu bekleyen bir sonraki durak ise diktatörlüktür. Dinî hareketlerde bu; dini cemaat ve hareketin

lideri, gavs, âlemin imamı veya Halifesi, hatta kıyamete yakın beklenen Mehdi olarak ortaya çıkar, zaman zaman bitpazarındaki tezgâhlarda bile öldüm fiyatına pazarlandığı görülür. Haktan ve hakikatten uzaklaşan kişi ve toplumların sonu sahte putlar icat etmeye ve puta tapıcılığa kadar varır.

İnsan ve toplumlar işte bu aşamalardan geçerek tapındığı güce peşin hükümle itaat etmeye, inanmaya ve ona teslim olmaya yönelir. İşte, bu noktada kula kulluk aşaması başlar. Akıl ve mantık iflas eder. Bilgi, tecrübe ve gerçeklere itibar edilmez. Vahiyden uzaklaşılır, hatta nasslar (Kur'an ve sünnet) çarpıtılarak, cimbızlanıp alınarak tapınmaya başlanılan güç toplum nazarında meşrulaştırmaya başlar. Aslı astarı olmayan şehir efsaneleri, uydurma kahramanlık hikâyeleri, hurafeler, tarihi saptırma ve çarpırtmalar, sapıklıklar güce tapıcıların biricik tükenmez sermayesi olur çıkar.

İnsan, inandığı ve teslim olduğu güce taparcasına bağlanınca akıl ve mantığı devre dışı kalır. Çünkü her inanç kendi mantığı içindeki doğrusal bir mantıkla/işleyişle yürür. İnsan Yüce Allah dışında, fiziksel çevresinde etkisi görülen bir güce tapınmaya başlayınca, bu inanış ve teslim oluş biçimi güç zehirlenmesine sebep olur. Zamanla kendi varlığını evrenin merkezi olarak gören/bilen hastalıklı bir anlayış ve ruha dönüşür. Her şeyi kendisi ve kendi amaçları için mubah gören yanlış bir yaklaşımı doğru ve olması gereken gerçek zanneder. Bu anlayıştaki bir lideri ve cemaati izleyenler de aynı hatalı ve yanlış yolu takip ederek hep birlikte toplumu bir uçuruma doğru sürüklerler.

Güç zehirlenmesinin verdiği sarhoşluk geri dönüşü olmayan bir çılgınlığın, şımarıklığın, şuursuzluğun, had bilmezliğin, ölçüsüzlüğün, kafayı yemenin ve şanzıman dağıtmanın bir cinnet hali olarak kendini gösterir.

Bu hâldeki bir lider ve toplumu en çok emperyalist güçler kendi amaçları doğrultusunda kullanırlar. Çünkü güç, ancak sürekli büyüyerek kaim olabilir. Dengesiz ve ölçsüz bir büyüme, hormon bozukluğu olan insanın aşırı kilo almasına ve obezleş-

mesine benzer. Vücutun iskelet sistemine yüklenen aşırı kilolar o bedeni hareketsiz bir yağ deposuna çevirir.

Cemiyet, cemaat ve teşkilattaki hızlı, aşırı ve kontrolsüz büyümeler mesuliyet ve yükümlülük altına girmeler obez insanın insanlıktan çıkmış yağ tulumu haline gelmesine benzer. O bir insandır nihayette; ama kendi işini kendisi göremeyen, ölmek istese bile ölemeyen çaresiz bir insan.

İnsanların sahip oldukları mal-mülk, makam-mevki, para-servet ve şöhretleri arttıkça vicdanları katılaşıp, ahlâkları ve adalet duygularını zayıflar. İktidar gücü, hükmetme ve buyurma tutkuları artar. İslamî ve insanî değerleri, duygudaşlık melekele-ri azalır. Benlik duyguları ve egoları tavan yapar. Böylece kişi kontrol edilemez ve fren tutmaz hale gelir.

Güç zehirlenmesine tutulan insan, toplum ve liderlerde toplumsal meşruiyet ve adalet anlayışı yerine güç kullanarak sınırsız ve koşulsuz yönetme, karar verme ve sahip olma iradesi hâkim olur. Bu ve buna benzer durumlar söz konusu toplum ve teşkilatın, yönetim ve liderin felaketine sebep olan bir sendromdur.

6- Benlik Çukuru

Toplumsal hareketlerin, sivil toplum örgütlerinin, partilerin, devlet liderleri ve yöneticilerinin içine düştüğü en büyük çıkmazlardan biri, kendini her şeyin merkezi ve üstünde görme kör-lüğü/hastalığıdır.

Bir toplum, parti ve onları yöneten idareciler kendilerini ülkenin, coğrafyanın, dünyanın merkezi kabul eder ve farklı-ları yok sayarsa; insanların nazarında ve cemiyet sahasında tek başlarına, marjinal olarak kalmaya mahkûmdur. Bu durum dağ-lardan kopup gelen suların çağlayarak, dere tepe aşp sonra bir çölün ortasında denize ulaşmadan kaybolmasına benzer.

Benlik putu ve bu puta tapıcılığı, bütün dinlere ve kutsallara karşı insanın bizzat kendi çabalarıyla, kendi çıkarına ve kendine mahsus olarak icat ettiği egoizm dininden başka bir şey değil-

dir. Kısacası bu, düpedüz kendine tapıcılıktır. Bu tutku zamanla onun kutsalı, hayat tarzı ve yaşam felsefesi olur. Sonunda insanı kendi hakimiyeti altına alarak köleleştirir. Tarihte böyle kendine tapan nice köle sultanlar ve krallar vardır.

İslam kendi akidesinde, düşüncesinde, felsefesi ve inanç sisteminde olgunlaşmaya insanın kendisinden başlatır. Sonra onu insan için bir hayat tarzı ve bir hayat mücadelesi haline getirmeye yöneltir. Esasen bu mücadele, insanın kendine rağmen kendine karşı verdiği bir savaştır. Sade bir vatandaş da olsa, devlet ve ordu başkanı da olsa bu böyledir, fark etmez.

Kim, kendi iç dünyasında bu mücadeleyi vermezse veya mücadelesinden mağlup çıkarsa, kendi dış dünyasının küçük ve sığ sularında oyalanır durur. Velew ki o kişi, bütün denizlerin ve okyanusların kaptanıyderyası olsun. En güçlü orduların kumandanı, en büyük devletlerin başkanı olsa bile, bu durum değişmez.

İnsan önce kendi sığ sularında yüzmesini bilecek, sonra uzak denizlerin sularında nasıl yüzüleceğini öğrenecek, gerekirse de çevresine ve cemaatine onu öğretecek.

Kendi iç dünyasını kontrol ve denetim altına alamayan bir aile reisi ve lider aslında aynı durumdadır. Biri eşini/ailesini, diğeri işini gerektiği gibi kontrol ve denetim altına almaktan acizdir. Halbuki, en başta kendi ruh âlemi ile barışık olmayan kişi, lider ve toplumlar iç ve dış muhataplarına, muhaliflerine ve düşmanlarına karşı vermek zorunda oldukları mücadeleyi de kazanamazlar.

Zafer, cephelerden ve savaş meydanlarından önce, kişi ve toplumların içindeki meydan savaşında kazanılır. Savaş meydanlarında kazanılan zaferler aslında iç dünyamızda kazandığımız başarılarımızın pratikteki yansımasıdır.

İslamî cemiyet/cemaat/toplum/hareket ve partilerin başarısı da başarısızlıkları da kendi içimizde kazandığımız veya kaybettiğimiz o büyük savaşın dışarıdaki görüntüsünü oluşturur, unutmayalım.

Bunu hatırdı tutmak önemlidir. Çünkü bu gerçeği unutan toplumlar kendi içlerindeki iç savaşı bir türlü bitiremezler. Böylere kısır bir döngü etrafında dolanıp dururlar. Büyük bir savaş verdiklerini sanmanın gurur, kibir ve hazzıyla kendi egolarının sığ suları ve balçıklarında debelenir dururlar.

Kişi, cemiyet, teşkilat ve hareketler kendi iç olgunlaşmasını tamamlamadan dışarıdaki savaşları kazanamazlar. Her şeyin olduğu gibi zamanın da üzerimizde hakkı vardır. Yıllardır kısır bir döngü etrafında dönüp duran İslamî kuruluşlar şunu bilmelidirler ki, bu tarz İslamî bir hareket, bu tarz bir mücadele İslamî bir mücadele değildir.

Ya kısır bir döngü içinde, “yaşamıyor gibi, yaşamıyor gibi yaşayan” hareketli bir ölü olacak etliye sütlüye karışmayacaksınız veya “Emrolunduğın gibi dosdoğru” olup adam gibi bir Müslüman olacak ve sorumluluğunu yerine getireceksin: Allah adına yola çıkacak veya yüreğınle birlikte o yolda iyi günde de kötü günde de dava adamı olarak mücadeleye devam edeceksin! Bu ikisi arasında bir yol yoktur, Müslüman için.

“Ben ben ben...” değil, “Biz, bir millet ve ümmetiz” diyeceksin, “Biz, bir millet ve ümmetiz.” O zaman benlik çukuruna düşmez, benlik sularının sığ bataklıklarında boğulmazsın. O zaman milletinle birlikte karanlığa karşı bir mum yakmış, emperyalizme karşı bir kurşun atmış olursun!

Fakat unutma! Kalbindeki şeytanı taşlamalısın önce, kalbindeki şeytanı...

7- Teşkilat ve Üç insan

Bir cemaat, toplum veya devlet yönetiminde rol alan yöneticiler; “adanmışlar”, “atanmışlar” ve “dadanmışlar”dan oluşan üç insan tipi ile her an imtihan olmaktadır.

Adanmışlık, bir yürek ve gönül meselesidir ki, kökü inanç ve itikada dayanır. Bu haslet ibadet aşkıyla çalışmak, mükâfatı yalnız Allah’tan beklemek, bir mum gibi yanıp karanlığı ay-

dınlatmak, Hakka ulaşmak için fedailiğin zirvesine tırmanmak, tevazu zemininde Allah'a kul olma yüceliğine ulaşma gayreti içinde olmaktır.

Atanmışlık, bir kişi ve kurum tarafından bir emaneti yüklenmek üzere tayin edilme durumunu ifade eder. Yani, her ne hâl ve şartta olursa olsun, ona yüklenen emanete sahip çıkmak, onu korumak, kendi sorumluluğundaki görevleri yerine getirmek ve başarmak ile yükümlülük olarak tarif edilebilir.

Kişinin kendine tevdi edilen görevi doğru olarak yerine getirmemesi, atanmışları bekleyen en çetin imtihandır. Bu sorumlulukları yerine getirmemek felakettir; varlığa kast etme anlamında bir cinayettir, bu zincirin son halkası ise ihanet aşamasıyla netice bulur.

Atanmışlar sadakat ile ihanet arasında bıçak sırtı bir köprüden geçmek zorunda olan kadro elamanlarıdır. Yaptıkları/yapacakları eylem ve söylemler onları, ya başarıya veya başarısızlığa götürür. Adanmışlık cennet ve cehennem arasında, kıldan ince kılıçtan keskin bir çizgidir ve marifet bu yoldan hata yapmadan yürümektir.

Dadanmışlara gelince, bunlar adanmışların ve atanmışların gölgesinde yetişen ve büyüyen zakkum ağaçlarıdır. Hangi durumda, ne şekilde, hangi renge bürüneceklerini, hangi oyun ve rollere girerek arsızlık ve hırsızlıkla geçineceklerini sıfır hata ile tespit etmekte mahirdirler. Bunlar, hile alanındaki yeteneklerini titizlikle geliştirerek onu meslek edinmiş utanmazlardır. Allah'tan korkmayan, kuldan utanmayan yüzüstü soytarılardır bunlar.

Bu prototipler için toplum nezdinde makbul olan ahlâki ölçüler, hukuki sınırlar, dinî ve örfî değerler yok hükmündedir. Onlara göre, kendi çıkar ve menfaatleri bütün hukuki metinlerin, ahlâki sınırların ve kaidelerin üzerindedir. Yani, Hüküm-ü İlahî'den, kamu hak ve çıkarlarından önce onların kazanç ve menfaatleri gelir. Anlaşıyor ki menfaatlerini putlaştırmış put-

perestlerdir onlar.

Dadanmışlar, adanmışların ve atanmışların kendilerine açtığı yolda milletin kanını emerek geçinen haşereler misali yedikçe semirirler, semirdikçe sömürürler, sömürdükçe mazlumların kanını emerek yaşamayı hayat tarzı haline getiren parazit ve vampirlerdir.

Milletin en zor ve sıkıntılı zamanlarında kriz dönemlerinin bezirgânları ve baş mimarları olarak adanmışlara ve atanmışlara ilk ihanet eden Brutüs'ler, bunlardır. Bitpazarlarında öldüm fiyatına satılsalar da beş para etmezler, ancak toplum içinde çok kıymetli görünen fırıldaklardır. Hâsılı, her reнге girerler, her kılığa bürünürler.

Günübirlik menfaat ve kazançların rahatlığı, koltuk zevki ve varlık lüksü içinde boğulan, kendi kadrolarını yetiştirmeye odaklanmayan liderlerin en büyük zaafı kendi elleriyle yükselttikleri ehliyetsiz ve liyakatsiz atanmışlar ile bilerek veya bilme-yerek ellerinden tutup yükselttikleri ikiyüzlü dadanmışlardır.

Yönetim erkinin başında bulunan atanmışlar, ihale, rüşvet ve haramla bir Pittbul köpeği gibi kendi elleriyle besledikleri dadanmışları kullandıklarını sanırlar. Aslında kullanılanlar, kullandıklarını sanan liderler ve atanmışlardır. Kimin eli kimin ne-resinde belli değildir.

Yönetim ve denetim erkinin başında eğer adanmışlar varsa, atayacakları insanları Hak ve hakikatin, insaf ve merhametin, ahlâk ve maneviyatın süzgecinden geçirmeden, onları İslamî değerlere göre iyice tartmadan, ehliyet ve liyakat kıstas ve değerlendirmelerine göre onlara görev, yetki ve sorumluluk vermemelidirler. Yoksa bazı atanmışlar ile dadanmışların arsızlığı, yüzüzlüğü ve hırsızlığının önüne geçmeleri mümkün değildir.

Dadanmışların hata, suç ve günahlarından atanmışlar, atanmışların ehliyetsiz ve liyakatsizliğinden onları o makama getiren yetkililer ve onları destekleyenler sorumludurlar. Samimiyet ve fedakârlık her işin başıdır, ama asla her şeyin başı değil.

Makam-mevki sahibi olmak ateşten bir gömlek giymektir. Orası milletin mal ve mülküne, ırz ve namusuna, devlet ve milletine, şeref ve haysiyetine sahip çıkma, milleti ve devleti koruma ve kollama makamı, mevzii ve cephesidir. Rüşvet ve ihale kapmak için bir vesile veya mirasyedi mevkiî değildir.

Yapılan herhangi bir işte alınan görünür mesafe ve ölçüler, hakiki birer ölçü değildir. Gerçek ölçü adanmışlık, fedailik ve samimiyet çizgisinde Hakkı ve hakikati temsil etmektir.

8- Eleştiri Hastalığı

İşaret parmağın birilerini eleştirirken, diğer üç parmağın da seni gösteriyor, unutma!

Bazı insanlar dava adına, incir çekirdeğini dolduracak kadar bile bir iş ortaya koymadan, bir damla alın teri dökmeden, bir damla kan vermeden, bir gece uykusuz kalmadan ağzına geldiği ve aklına estiği gibi köpürte köpürte yöneticilere esip gürlüyorlar.

Bunların çoğu nemalandıkları ve görevde oldukları zaman susan, hiç konuşmayan tarlanın taşıyla tarlanın kuşunu vurmak isteyen eleştiri bezirgânlarıdır. Ne zaman çeşmenin suyu kesilse, ne zaman bir kriz dönemi gelse; önce bunlar başlar yaygaraya ve gürültü çıkarmaya...

Hakkı, hakikati, adaleti savunmak her erdemli kişinin görevidir. Ama menfaati elden gidince ortalığı velveleye vermek doğru ve ahlâklı bir davranış değildir.

Samimiyet sahibi insanlar kendilerine görev verilmediği vakitlerde, görevde oldukları zamandan daha fazla, daha yoğun çalışmak, çabalamak zorundadırlar.

Habire eleştirmek, muhalefet etmek, her yapılamaya karşı çıkmak, düşmanlarımızın ekmeğine yağ sürecektir. Eylem ve söylemlerde bulunmak, zor zamanlarda "gönlümüz bu tarafta ama kılıcımız düşman safında" tavrı takınmak samimiyetle bağdaşmadığı açıktır.

Bazılarının imtihanı kaybetmesi, eksen kaymasına uğraması; doğru yolun bozularak kolları içindeki sapık bir kol haline dönüşmesi her kişinin başına gelebilir, ama er kişinin başına gelmez.

Peygamber (sav) etrafında da İslam düşmanı, samimiyetsiz kişiler, hatta münafıklar vardı. Dört Halife zamanında da bu samimiyetsizler görülmekteydi. İslam tarihinin her sahifesinde bu tip insanlar oldu, bundan sonra da olacaktır. Vahyin torna ve frezesinden çıkmış öyle Müslümanı bul da başımıza taç edelim! Eldeki sermaye bu...

“Ortalıkta yangın var” diyen Müslüman politikacılar, kısa zamanda hemen iktidara geelim ve ülkeyi düzeltelim, bu yangını söndürelim diye düşünüyor ve acele ediyor. Halbuki kendi kadrolarını yetiştirmeden yola çıkıyor olmaları temel yanlışlardan biridir.

Bir kadro yetişmeden güçlü bir teşkilat, güçlü bir teşkilat olmadan güçlü bir hükümet ve devlet olmaz. Derme çatma kadrolarla çetin yollar yürünmez, kutlu mücadele ve savaş kazanılmaz.

Burada o bu değil, o parti, bu cemiyet, şu cemaat değil; topyekûn hepimiz suçlu, hepimiz sorumluyuz. Kaçımız malımız ve canımızla bu din, vatan ve millet için kadro yetiştirmeye ömrümüzü harcadık. Gözümüz insan yetiştirmede mi, teşkilatı bir sıçrama noktası ve taşı olarak kullanmada mı, yoksa onu nefsimizi törpüleyen bileği taşı olarak mı görüyoruz? İşte mesele burada...

Bizim ”adam” dediğimiz insanların çoğu ya makam-mevki, ya köşe veya ihale kapmanın savaşını veriyor. Davanın kavgası ise, lafta, edebiyatta, sözde havada kalıyor.

İnsanlığın tek kurtarıcısı olan İslam dini ve onun nizamı samimi, eğitilmiş, fedakâr ve vefakâr vasıflara sahip, sadece Allah’ın rızası için çalışıp çabalayan ve savaşan kadrolarla gelir. Ve gelecektir Allah’ın izniyle...

Yarım yamalak imanla dinden, derme çatma Müslümanla yoldan, egosuna düşkün liderle zıvanadan çıkılır ancak. Ayrıca, parti, dernek, vakıf ve cemaatler imanın ve İslam'ın şartlarından, olmazsa olmazlarından bir şart değildir.

Onların liderleri de aynı şekilde içimizden birileridir. Hata ettiler, ediyorlar ve edecekler... Çalışan hata eder. Çalışıyorlar çünkü. Önemli olan doğru yol ve istikamet üzere olmalarıdır. Kim Allah cc yolunda çalışır ve çabalarsa, kim Allah yolunda savaşırsa kendi kulluğu ve görevini yerine getirir.

Kimse kimsenin günah ve sevabının sahibi olamaz. Herkesin kendi yaptığı kendi yanına kâr kalır. "Kim zerre miktarı hayır yapmışsa onu (karşılığını) görür. Kim de zerre miktarı şer işlemişse onu (karşılığını) görür." (61)

Eleştiri ve özeleştiride unutulmaması gereken en önemli hususlardan birisi de, her devrin kurumlarının/kuruluşlarının nitelik ve nicelik olarak kendi şartları ve zamanın ruhu içinde değerlendirilmesi gerekliliğidir. Geçmişte çok iyi veya kötü icraatlar yapmış kişi ve kurumu bugünün şartları içinde değerlendirmek ve ona göre eleştirmek âdil olmayan bir yaklaşımdır.

Eleştiri de övgü ve yergi de eylemin geçtiği zamanı, o zamanın ruhunu, şartlarını ve imkânlarını göz önünde bulundurmak zorunluluğunu şart koşar ve ancak bu şekilde eleştireni doğru denklem ve neticelere götürür. Dünü, bugünü ve yarını kendi şartları ve durumu içinde değerlendirmek ölçülü, dengeli ve âdil eleştirinin olmazsa olmazıdır.

9- Sloganların Ruhu

Sloganların ruhudur insanı bir zamana kuran, bir amaca ve hedefe yönelten... Ruhu olmayan her canlı gibi ruhsuz sloganlar da kaba, katı ve estetikten uzak, fikir ve düşünce vadilerine uğramayan, hiçbir canlıya faydası olmayan dikenli yabancı otlar gibidir. Slogan söylemek değildir asıl olan, ondaki ruhu ve dü-

şünceyi yüklenmek, inanç ve iman dinamiğini kuşanmaktır.

Kadro elamanı söylem adamı olmaktan öte, eylem adamıdır. Müslümanın “kaal” adamı olmayıp “hâl” adamı olduğu gibi. İnsanlığın dertleriyle, sorunlarıyla, geleceği ile ilgisi olmayan sloganlar suyun üzerine yazılan yazılar gibidir. Zamanın gözü önünde bilinmez okyanuslara doğru akan bir ırmağın sessiz sakin, coşkulu veya hırçın dalgaları arasında yok olur gider. Su üzerine yazı yazılmaz, akarsular kokmaz.

İnsanın, şehirlerin, tarihin, zamanın bir ruhu olduğu gibi insanlığı iyiliğe, mutluluğa daha mükemmele, estetik ve güzelliğe davet eden sloganların temelinde de yaşayan bir ruh vardır. Hayattan mutluluk duyan, hayatı önemseyen, ciddiye alan insanlar bu ruhu kuşanınca bir mücadele azmi ve zirhını kuşandığının da farkına varır.

İnsanı beşer olmaktan insan olma seviyesine yükselten, fitratında mevcut olan ve onu insanlık, canlılar, çevre ve tanıyıp tanımadığı tüm yaratılmışların faydasına bir aktivite içinde olmaya sevk eden doğruluk iştiağıdır. Âleme faydalı bir mücadele içinde olmayan her insan ”meyyit-i müteharriktir”, yani hareketli bir ölüden farksızdır. Ruh insana canlılık kazandırır, yaratılmış bir canlı olduğunu hatırlatır. O da kıpır kıpır, yerinde duramayan, yüreği bir kazan gibi fokur fokur kaynayan insan demektir.

Sloganlar insanın hayat yolculuğu sırasında yolu üzerindeki doğru yolu, yönü, hızı ve diğer özellikleri gösteren trafik işaretlerine benzer. Kim bu işaretlere dikkat ederek hareket ederse gideceği yere sağlık ve esenlik içinde ulaşır. Kim de, reklam amacıyla hazırlanmış ticari tabelaları izlerse gitmek istediği yerden farklı yönlere sapar ve farklı hedeflere ulaşır.

Sloganların ruhuna ermeyen bir insandan dava ve kadro ele-

manı olmaz. Bir teşkilat sahip olduğu kadrolarının bir hülasesidir. Ya o kadar iyi, ya o kadar kötü... Çok önceleri birileri bir ağaç dikmeseydi, bugün bizler o ağacın ne gölgesinde oturabilir, ne meyvesini yiyebilirdik.

Kadrolar, teşkilat ormanının çok önceden dikilen, seçkin ve özgün ağaçlarıdır. Kadroları olmayan teşkilatlar kadar; bir de avara kasnak gibi boşa çalışan, verimsiz, üretken olmayan, boşuna yol yürüyen teşkilatlar vardır. Bu tür teşkilatlarda da kimse faydalı sonuçlara ulaştırın bir yol tutamaz.

Kadroları iyi eğitilmemiş teşkilatlar bir davaya, sevdaya bağlı olmayan insanlar gibidir. İlk adım olarak kadrolarını eğitip yetiştiren teşkilatlar, hedefe atış edip sonradan nişan almayı unuttuğunu fark etme yanığı ve şaşkınlığına düşmezler.

10- İslam Bir Anlayıştır

Büyük hayalleri ve idealleri olan insanlar küçük hesaplarda takılıp kalmazlar. Büyük okyanuslara açılan bir kaptan, küçük çaylar ve derelerde boğulmaz. Çetin yollarda yürüyenler engellere aldırılmadan, takılıp kalmadan kutlu yürüyüşlerine devam ederler.

İnsanın kıymeti ve kalitesi gittiği yolun, aştığı engelin, zorlukların, sıkıntılarının, bela ve musibetlerin o insana ödettiği, maddi ve manevi bedellerle anlaşılır. Ucuz ve sahte kahramanlıklarla büyük davalar omuzlanamaz, çileli ve çetin yollar aşılamaz.

Büyük hayalleri ve idealleri olan insanın yükü ağır, yolu çetin, yolculuğu meşakkatlidir. Ama o, bütün bunlara rağmen amaç ve hedefine kilitlenmiş, kendini gayesine feda etmiştir.

Fedai, Allah için çıktığı yolda özveride, fedakârlıkta ve karışiksiz yardımlaşmada yarışın insandır. Bu anlayış ve mantali-

deki insanın Hakk ve hakikat çizgisindeki koşusu uzun menzilli bir maratondur. Koşucunun uzadıkça uzayan, kıvrıldıkça kıvrılan yolu onun onur ve şerefidir. Belki kendisi o yolda koşarken tükenir ve biter, yol ise bitmeyebilir.

Onun amacı yolun sonuna kadar koşmak, yolu bitirmek, ipi göğüslemek değil, -tabii ki, bunu başarabilmek kendisine nasip olursa güzel- sadece Allah rızası için elinden gelen ve gücünün yettiği kadar o yolda koşmak, çalışmak ve mücadele etmektir.

Dava adamı uğruna fedakârlık ettiği bir mücadeleyi sırtında ve yüreğinde angarya olarak taşımaz. Dava adamı mukaddes yükün hamalıdır. Samimiyet üzerine bina edilmiş bir fedakârlık ve paylaşmanın olduğu yerde; ama'lara, fakat'lara ve keşke'lere fırsat verilmez. Fedakârlıkta yarışan dava adamları hep mum gibi yana yana belki kendilerini tüketirler, ama bir mum gibi geceyi ve çevresini de aydınlatırlar. Mumun görevi karanlığı aydınlatmaktır.

Mumun görevi karanlığı aydınlatmak ve aydınlık için kendisini feda etmektir. Böylece o, gecenin şahidi ve aydınlığın şehididir. Dava adamı fedakâr ve fedaidir. Fedai olanlar da mücadelesinin şehidi ve şahididirler.

Ey Müslüman! Hz. İbrahim gibi inanmak istiyorsan eğer, ateşle sınanmaktan korkmayacak, inanç ve imanın ile de kılıcını kuşanacak, putlara ve putperestlere karşı savaşacaksın! Öyle ucuz bir iman ve sorumsuz bir Müslümanlıkla dava adamı ve bir kadro elemanı olunmaz. Müslüman! Hz. İbrahim gibi gerekirse ateşe tapanlara da, ateşe atanlara da, ateşe de başkaldıracaksın. Hak, hakikat ve insanlık adına...

Büyük hayalleri ve idealleri olan insanlar küçük hesaplarla uğraşmazlar. Çetin yollarda yürüyenler sorunlara ve engellere

aldırmadan yollarına devam ederler.

Müslüman önce kendi nefsinden ve ailesinden sorumludur. Onları iman, Kur'an ve İslam ahlâkı üzere yetiştirdikten sonra âlemi kurtarmakla ve âleme nizam getirmekle ve bu hususta gücü oranında mücadele etmekle sorumludur.

Birinci basamağı halletmeden, 2. 3.4... basamaklardan şikâyet etmeye hakkımız yok. Önce, sen kendin ayağını yere sağlam bas! Dik durmayı öğren! Ailene ve insanlığa örnek olmaya bak! Yolunun üzerindeki engellerden ve zorluklardan mızımızlanıp durma! Şikâyet üreten değil, çözüm üreten ol!..

Sorunlar olmasaydı zaten dünya cennet olurdu. Sana da bana da gerek kalmazdı. Allah insana ancak gücünün yetebileceği sorumlulukları yüklemiştir. Allah kendi nefsimizdeki tepeleri, engelleri aşmadan kimseye dağları devir demiyor. Ve bunlarla da insanları sorumlu tutmuyor.

Sen, ben gerçekten inanan, iman eden ve inancının gereklere yerin getiren insan olsaydık, şikâyet ettiğimiz olumsuz şeyler önümüzde engel teşkil etmezdi. Allah (cc) kullarına zorluk değil, kolaylıkları ve kurtuluş yollarını gösterir.

Bunlar başta kendi nefsim, daha sonra bu paylaşımımı kendi içinde duyan, hissedenleri bağlar. İdealist Müslüman her türlü şartlarda ve zamanda kendini ve çobanı olduğu sürüsünü İslam ve Kur'an ahlâkıyla donatan ve buna göre bir hayat sürebilme mücadelesinde onlara örnek olan insandır.

Müslümanların en büyük sorunu birbirlerine riyakâr davranmaları, yalan söylemeleri, uydurdukları yalanlara başkalarının da inanmalarını beklemeleridir. İnsanoğlunun fitratı Adem (as)'ın oğulları Habil ve Kabil anlaşmazlığı ve mücadelesinden zamanımıza kadar değişmemiştir ve insan, insanın biricik düş-

manı ve kurdudur. Çünkü , “Muhakkak insan, zalim ve cahildir.”⁽⁶²⁾ diyen ilahi tespit, vahyin aydınlığı ve peygamber çizgisine ihtiyacın da bir ifadesidir.

11- Kadrolar ve Elemanlar

Hayatın içindeki mücadelede olduğu gibi, diplomaside, ticaret ve savaşta da arkamızdan esen rüzgâr her an yön değiştirebilir. Sürdürülebilir bir başarı grafiği yakalayabilen toplum ve hareketler, cemaat ve milletler rüzgâr yön değiştirdiğinde ya da beklenmedik olumsuz olaylar karşısında fazla etkilenmez, dik ve omurgalı duruşlarını korurlar. Çünkü her başarı ve zafer sonsuz değildir. Başarı ve zafer olgularındaki esas mesele, onları sürdürülebilir bir hale getirmektir.

Toplum ve teşkilat yapısının oluşmasında kullanılan donanım, kaliteli ve standartlara uygun malzemeden oluşursa, millet ve devlet yapısı ufak tefek sarsıntı, bela musibet, afet ve beklenmedik etkiler karşısında yıkılmaz. Sarsılsa bile tekrar ayağa kalkar, tekrar mücadele pozisyonu alır ve yürüyüşüne devam eder.

Niyeti halis, duruşu düzgün, mücadelesi Hak olanların karşılaştıkları her bela, musibet ve badireler böylece çabuk atlatılır. Bırakınız büyük fırtınaları, hafif bir rüzgârın önündeki kuru yapraklar gibi sağa sola savrulmazlar. Hedef ve istikametlerinden onları kimse alıkoyup çeviremez.

Cumhur İttifakı ve bileşenleri fazladan birkaç milletvekili ve belediye başkanlığı kazanmak hırsı ve açgözlülüğüyle geleceğe bakmamalıdır. İnandığı dinin/itikadın, ahlâkın/ilkelerin çizgisinde, vatan ve milletin çıkar ve faydaları doğrultusunda karar verip hareket etmelidir. İslamî kuruluşlar güçlerini ve becerilerini genç kuşakları eğitmek, yetiştirmek ve kazanmak için seferber etmelidirler. Gerçek ittifak ve samimiyet ortak çı-

62 Ahzap ; 72

karlarda değil, müşterek değerlerde buluşmak ve kucaklaşmakla canlandırılır. Bunun için gayret etmeyenler ne kadar ittifak ederlerse etsinler, ne kadar iktidar olurlarsa olsunlar millete hizmet yolunda hiçbir zaman başarılı olamazlar.

Milleti ve devleti yönetmeye talip ve istekli olan oluşumlar önce kendi cemiyet, cemaat ve toplumlarını çok iyi yönetmek, yönlendirmek ve eğitmek zorundadırlar. Çünkü eğitimsiz bir toplumla hiçbir hedefe ulaşılamaz.

Tıpkı bunun gibi eğitimsiz bir ordu ile de hiçbir savaşı kazanılamaz. Başardık zannettikleri her olayın sonu başarısızlık ve hezimetlerle dolu bir mağlubiyettir. At gözlüklüler, egoistler kazandıklarını düşündükleri kadar kaybettikleriyle yüzleşirler. Varlık içinde yokluğu, iktidarda iken muhalefeti yaşarlar. Mücadele arenasındaki rakipleri/düşmanları olan gurup, parti ve hareketlerden farklı ve doğru eylem ve söylem geliştiremeyenler, eleştirdiklerinden daha kötü bir hale düşerler.

İnsanı kazanmak eğitim ve öğretimle olur. İnsanı kazanamayan toplum ve hareketler hayatın her alanında ve girdikleri tüm yarışlarda/mücadelelerde kaybetmeye mahkûmdurlar. Her başarı veya yenilginin, her zafer veya hezimetin temel dinamiği yetişmiş/eğitilmiş insanları ihtiva eden kadrolardır. Kadroları olmayan hareket ve toplumların rakipleri karşısında başarılı olma şansları yoktur.

Yönünü ve istikametini rüzgâra (konjonktüre) göre tayin eden fikir, düşünce ve hareketlerin ulaşacağı hedefler ve limanları belirlemek hareketin kaptanı veya karar organlarının iradesinde ve elinde olmalıdır. Aksi takdirde gemideki dümenin de dümencinin de bir faydası olmaz, gemi ve yolcuları arzu edilen liman ve sahile ulaşamaz. Onların hayatları azgın dalgalarla boğuşmakla geçer.

Müslüman yönünü ve istikametini siyasi, ekonomik, konjonktürel gelişme ve olaylara göre değil, kendi inancı ve hedeflerine göre belirler. Teşkilat ve toplumunu kendi idealleri şekillendirir ve yönetir. Her zaman, her yerde ve her hususta Müslümanın işi İslami usul, üslup ve kriterlere uygun olmalıdır. İnsan bir kere doğru çizgiden saparsa onu bir daha derleyip toparlamak, yeniden oluşturmaktan zordur.

İnsan ve milletler bir kere tökezlemeye ve düşmeyegörsün. Onu o perişan halde görmek ve zevkten dört köşe olmak için bekleyen o kadar çok haset, fesat, kıskanç, sahte dost, münafık ve düşman vardır ki, bunu ancak düşünce anlar.

Müslüman kişiler, aile, cemiyet, cemaat, toplum ve hareketler farklı düşünceleri, projeleri eylem ve söylemleri olsa da inanç ve imanlarının ortak noktasında bir araya gelebilmelidirler. Aksi takdirde düşman ve rakiplerinin beş para etmez değerlerine boyun eğmek ve onların boyunduruğu altında yaşamak zorunda kalırlar.

Hâsılı, bir hareketin başarısı veya başarısızlığı onu yöneten eleman ve kadroların eseridir.

İÇİNDEKİLER

Başlarken		5
I. Bölüm	GENEL OLARAK TEŞKİLAT VE LİDER	9
II. Bölüm	TEŞKLİLAT VE TEŞKİLATLANMA	35
III. Bölüm	YÖNETİM	57
IV. Bölüm	GÖREV, YETKİ VE SORUMLULUKLAR	79
V. Bölüm	KADROLAŞMA	91
VI. Bölüm	EĞİTİM ÇALIŞMALARI	115
VII. Bölüm	İSLAMİ BİR TEŞKİLAT	135
VIII. Bölüm	KIRMIZI ÇİZGİLER	157